

മലയാളനാട്

വാരിക

Free Rajan

മാനേജിംഗ് എഡിറ്റർ: എസ്. കെ. നായർ
ചീഫ് എഡിറ്റർ: പ്രേമാനാഥൻ
എഡിറ്റർ: വി. ബി. സി. നായർ

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

ലേഖനം:

സാഹിത്യമാത്രം
സാക്ഷാത്സര്യാത്മകം
—സെബാസ്റ്റ്യൻ, പുതുവിട്ട് 2
വിരഹത്തിന്റെ മേഘസംഗീതം
—ദയാനന്ദൻ 41
എന്റെ ദേഹം എന്തെല്ല, എന്റെ
ആത്മാവിന്റെ ആവരണമാണ്
—മാധവിക്കുട്ടി 54

കവിത:

അണ്ണയും കവുണ്ണയും
—അക്കിത്തം 15

കഥ:

ശുഗ്രാമശ്രുതി
—മാതയിൽ അരവിന്ദം 9
കറുപ്പുവെളിയിൽ ജാഗ്രത
—എ. വി. എം. നാരായണൻ 18
രോഹിണി
—മാധവിക്കുട്ടി 31
വിജയപ് കരിക്കലുംപിഴച്ചിട്ടില്ല
—ടി. ആർ 50

നോവൽ:

പിതാമഹൻ II
— വി. കെ. എൻ 28
അർച്ചന
— സാറാതോമസ് 35
നാതെക്കിലെത്തുക
—വിനു 59

സ്ഥിരം പംക്തികൾ:

സാഹിത്യവാക്യമാല
— എം. കൃഷ്ണൻനായർ 20
കണ്ടതും കേൾക്കാത്തതും
— കാമ്പിശ്ശേരി 25
നാടകംഗം
— കവീൽ ശശി 44
ഗ്രന്ഥനിരൂപണം
— കരിപ്പൂർ രാജൻ 46
മുഖചിത്രം
ഫോട്ടോ ഇ. വി. ആർ. മോഹൻ

പുസ്തകം എട്ട് ☐ ലക്കം പത്തൊൻപത് ☐ 1152 കന്നി 18

Malayalanadu Weekly, 3 October 1976 Phone: 2825, 3362

ഭാഷയാണല്ലോ സാഹിത്യത്തിന് ആസ്വദം; സാഹിത്യത്തിനൊരുകൂട്ടം. ശാസ്ത്രം തത്ത്വചിന്ത തുടങ്ങി എല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകൾക്കും ആസ്വദം ഭാഷതന്നെ. നാം ശയമില്ല എങ്കിൽകൂടി ഭാഷ: മാത്രമല്ല ചിന്തമല്ല സാഹിത്യമെന്നത് വ്യക്തം. സാഹിത്യത്തിന്റെ ശില്പശാലയിൽനിന്ന്

വാർത്തെടുക്കപ്പെടുന്നത് അവസ്ഥമോ, ഖണ്ഡമോ ആയ മനുഷ്യജീവിതമാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റേയും തത്ത്വചിന്തയുടെയും മറ്റു വിജ്ഞാനശാഖകളുടെയും നില ഇതല്ല. ശബ്ദാധിഷ്ഠിതമായ ചില ആശയങ്ങൾ മാത്രമാണ് നാം അവയിടേ കണ്ടുമുട്ടുന്നത്. ഈ ആശയങ്ങൾക്ക് ജീവിതത്തോടു എടുത്തുപറയത്തക്ക ബന്ധമൊന്നും സ്വതഃ ഉണ്ടാവില്ല. മനുഷ്യജീവിതമൊഴിച്ചു, മറ്റൊന്നോ ആണ് അവ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്നുമാത്രം തല്ലാലം പറഞ്ഞുവെക്കട്ടെ.

അതേസമയം ജീവിതത്തിന്റെ ശില്പശാലയിൽനിന്ന് ഭാഷയുടെയും ഭാവനയുടെയും അസംസ്കൃതവിഭവങ്ങൾകൊണ്ടു

ലാഭം നമുക്കെ എത്തിക്കുന്നത് ഈ വസ്തുതയുക്തിപ്രമാണസമന്വീതം സമർത്ഥിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ഉന്നം.

ജീവിതത്തിന്റെ സത്യം തേടി പാശ്ചാത്യതത്ത്വചിന്ത ഒരു തീർത്ഥാടനം നടത്തിയാൽ പേറ്റേറാവന്റെ ചലയലേ. ഗുഹകളിലൊഴികെ, മറ്റൊരിടത്തും തന്നെ, മനുഷ്യനെ - ജീവിതത്തിന്റെ ജീവിതം - അവന്റെ ഇച്ഛകളെ - മോഹങ്ങളെ - ഹൃദയഗർഭങ്ങളെ - വിജയങ്ങളെ - പരാജയങ്ങളെ - കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. തല്ല, എങ്കിൽകൂടി പേറ്റേറാവോലും ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിഷേധത്തിലാണ് - ജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ നിഷേധത്തിലാണ്, സത്യം ദർശിച്ചത്. ഈ ഒരു പ്രവണത, പാശ്ചാത്യതത്ത്വചിന്തയിൽ ഉടനീളം കാണാം. എന്റെയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും ഉണയെത്തുന്ന നിഷേധിക്കുവേ, സത്യം തേടി എന്തിനേ നാം തത്ത്വചിന്തയെ അയയ്ക്കേണ്ട? അതൊരു പാഴ്വേലല്ലേ? അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതത്തിന്റെ നിഷേധംത

സാഹിത്യം മാത്രം സാക്ഷാത്സത്യമാകും

വാർത്തെടുക്കപ്പെടുന്ന ഭിന്നങ്ങളായ രൂപങ്ങളാണ് സാഹിത്യം അങ്ങിനെ സാഹിത്യത്തിൽനിന്ന് ജീവിതവും ജീവിതത്തിൽനിന്ന് സാഹിത്യവും ഉയിർക്കൊള്ളുന്നു. മറ്റു ഘടകങ്ങൾ എത്രയും ചമർക്കാവേണ്ടവെങ്കിലും ഭാഷയിലും ഭാവനയിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഈ ചമർക്കാരഘടകങ്ങളെ സാഹിത്യമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത് എന്നതാണ് സമകാലികസാഹിത്യപഠനത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ന്യൂനത "നവവിമർശനം" എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന വിമർശനപ്രസ്ഥാനം ഈ വകുപ്പിൽ പട്ടെങ്കൊണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. അത് എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ.

സാഹിത്യവും ജീവിതവും തമ്മിലുള്ള വേർതിരിക്കാൻ വ്യത്യസ്ത ബന്ധം, ജീവിതത്തിന്റെ സത്യം തേടി നാം തീർത്ഥാടനം നടത്തേണ്ടത് സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമാണെന്ന സൂചിതമായ നിഗമനത്തി

ന്നെയാണ് ജീവിതത്തിന്റെ സത്യമെന്ന് വന്നുകൂടണം. ജീവിതസത്യത്തെപ്പറ്റി ചില ശകലങ്ങൾ അവിടവിടെ തത്ത്വചിന്തയിൽ ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നതായി കാണപ്പെടാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ജീവിതത്തെ അതിന്റെ സമസ്ത സങ്കീർണ്ണതകളോടുകൂടി, മുഴുവനായിത്തന്നെ കാണാൻ, അവിടെ സാധ്യമാവില്ല.

ശാസ്ത്രത്തിലോ? ശാസ്ത്രം മനുഷ്യജീവിതത്തെ സുഖസുഖമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നുവെന്ന് ഏവരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടാവും. അത് ശരിതന്നെ; സുഖസുഖമെന്ന സമ്പന്നിച്ച ആധുനികസങ്കല്പം ശരിയെങ്കിൽ എങ്കിലും ശാസ്ത്രത്തിൽ കാണാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ഒരു ഘടകമുണ്ടെങ്കിൽ; അത് മനുഷ്യജീവിതം മാത്രമാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഏതു ഭാഗവും വേണമെങ്കിലും പരിശോധിച്ചുകൊള്ളൂ. മനുഷ്യജീവിതം മാത്രം അവിടെ കാണുകയല്ല. ഉൾക്കൊള്ളുക

മാണ് - ജഡപ്രപഞ്ചമാണ് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുഖ്യമായ പ്രതിപാദ്യം. അപ്പോൾ ജീവിതസത്യം ജഡപ്രപഞ്ചമാത്രമേ? ഭാഗസ്വഭാവപ്രകാരമുള്ളോ? കൂടിയ, മഹത്തായ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ഉൾവിടായ, ചിന്തിക്കുന്നത് ഉൽക്കർഷേച്ഛുവാായ, മനുഷ്യനെയും അവന്റെ സമൂഹത്തെയും അവന്റെ വ്യാപാരങ്ങളെയും, അവൻ അംഗമായുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളെയും, ശാസ്ത്രത്തിന് ആവശ്യമില്ല. അവൻ മരിക്കുമ്പോൾ മരണാനന്തരമാകട്ടെ, ആ മനുഷ്യൻ ഇല്ലല്ലോ. അവന്റെ ഉത്തരേഭാമേ ശാസ്ത്രത്തിനു വേണ്ടു. പദാർത്ഥത്തിന്റെ വിശകലനത്തിലൂടെ സത്യം തേടിപ്പോയ ശാസ്ത്രത്തിന് പറയുന്നു, പദാർത്ഥമെന്തെന്ന് നില്ലെന്നു! തരംഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്ന്! ഈ തരംഗങ്ങൾപോലും യഥാർത്ഥമല്ലെന്ന്! സംഭവതയുടെ തരംഗങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന്! എന്തോ പ്രതികരണങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന്! എന്തിന്റെ പ്രതികരണമെന്നാൽ അങ്ങനെയൊന്നെ ശാസ്ത്രത്തിന് മറുപടിയുള്ളൂ. മനസ്സിന്റെ ഭണ്ഡലത്തിൽ സത്യം തേടിപ്പോയ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രബലവിഭാഗം പറയുന്നത് മനസ്സ് എന്ന് ഒന്നില്ലെന്നത്രേ. ശരീരം മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്ന്! മറ്റൊരുപക്ഷത്തിന്റെ അഭിപ്രായം എല്ലാ മനുഷ്യകവ്യാപാരങ്ങൾക്കും ആധാരം മനുഷ്യമനസ്സുമാത്രമാണെന്നത്രേ. ബോധമനസ്സല്ല; അബോധമനസ്സ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈ വിശകലനങ്ങൾ എല്ലാം ശ്രദ്ധേയങ്ങൾതന്നെ. പക്ഷെ ജീവിതത്തിന്റെ സത്യം... ഇവയൊന്നും തന്നെ സമഗ്രമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് സത്യം. ഒരുപക്ഷെ സത്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മശകലങ്ങൾ ഇവയിലൊക്കെ അടങ്ങിയിരിക്കാം. ജീവിതസത്യംതേടി മരത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞാലോ? അവിടെ മനുഷ്യജീവിതമല്ല; മരണാനന്തരജീവിതമാണ് സത്യം. ആറിക്കൂറുകൾ എടുത്താൽ, ജീവിതത്തിന്റെ നിഷേധത്തിലാണ് മരങ്ങൾ പൊതുവെ ജീവിതസത്യം കാണുന്നതെന്ന് തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായതിനെ തേടിപ്പോകുന്ന ഉൾത്തലത്തലത്തലം, ഏറ്റവും വലുതിനെ തേടിപ്പോകുന്ന ജ്യോതിശാസ്ത്രത്തന്നെ ഭൂവിൽ ചെന്നുമുട്ടുന്നത് ഏതോ

നിഗൂഢതയുടെ കവാടങ്ങളിലാണ്. നിഗൂഢതയെ - അജ്ഞാതത്തെ എപ്പോഴും ജീവിതസത്യങ്ങളായി സങ്കല്പിക്കും. മനുഷ്യൻ അവന്റെ സ്വേച്ഛാശക്തിയിലൂടെ ചെട്ടിപ്പത്തു വഴങ്ങുന്നശാഖകളിൽ ഒന്നും തന്നെ മനുഷ്യജീവിതത്തെ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്നതാണ് ഏറ്റവും ദുഃഖകരമായ വസ്തുത. മനുഷ്യജീവിതത്തെ അതിന്റെ ശാസ്ത്രശക്തിഭർത്സ്യലൂടെയോ, മേയ്ക്ക് കാട്ടിത്തന്നതെന്തോ, അതുപോലും സത്യത്താകുമെന്നു കരുതുന്നതല്ലേ യുക്തികണിഞ്ഞതെന്ന്? ഈ രീതിയിൽ മനുഷ്യജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി പ്രകാശനം ചെയ്യുന്ന "ഏകവിജ്ഞാനശാഖ" സാഹിത്യം മാത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നു. "ചിന്താനശാഖ" എന്ന പ്രയോഗം എങ്കിലും കൊണ്ടുവന്നുവെങ്കിൽ പര്യാപ്തമാണെന്നു. ആകട്ടെ! പേർപുകഴ്ന്ന വിജ്ഞാനശാഖകളിൽ ഒന്നിൽ നിന്നും ലഭിക്കാത്ത സത്യവബോധം - സത്യദർശനം - സാഹിത്യത്തിൽ നിന്ന് സിദ്ധിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, സാഹിത്യത്തെ എത്രകൊണ്ടു ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയായി കരുതാം? ആ വിജ്ഞാനശാഖയുടെ സ്വഭാവം മറ്റു വിജ്ഞാനശാഖകളിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാണെന്നു കരുതിയാൽ പോ

സെബാസ്റ്റ്യൻ പുതുവിട്ട്

മേ? സാഹിത്യത്തെ വിദ്യയുടെ ഉന്നതപീഠത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കട്ടിക്കുറുപ്പുമാർ ജീവിതസത്യത്തിന്റെ ഈ സാമാന്യസ്വഭാവത്തിലേക്കുതന്നെ വിരൽ ചൂണ്ടിയത്. കവികളെ "മനുഷ്യകഥാശാലികൾ" എന്ന് മഹാകവി വിശേഷിപ്പിച്ചപ്പോഴും ഈ സത്യം തന്നെയാണ് ആവിഷ്കരിച്ചത്? ജീവിതത്തിന്റെ സത്യം ജീവിതത്തിൽ മാത്രമേ കാണാൻ കഴിയൂ. ജഡത്തിൽ കാണാൻ സാധ്യമല്ല തന്നെ. അതുകൊണ്ടു ജീവിതത്തിന്റെ സത്യം കാണാൻ, ജീവിതത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന സാഹിത്യത്തിലേക്കു തന്നെ നാം തിരിയേണ്ടി വരും.

സാഹിത്യത്തിലെ സത്യം ശാസ്ത്രവസ്തുതകളുമായി ഒരു വിധത്തിലും പൊരുത്തപ്പെടുന്നതല്ലെന്ന് വ്യക്തം. അക്കാണെത്താൽ “ശാസ്ത്രവസ്തുതകൾ പൊതുവായതല്ല” എന്നു പറയാനെന്നു, സാഹിത്യകാരന് കഴിയും. “ജി”യുടെ വിശദീകരണത്തെ വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട്, അക്കവിതയിലെ ആശയങ്ങൾ ശാസ്ത്രവസ്തുതകളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നവയല്ലെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു പണ്ഡിതനായ നിരൂപകൻ. സാഹിത്യത്തോടോ, വിമർശനത്തോടോ, ഒട്ടും തന്നെ നീതി പുലർത്തിയിട്ടില്ലെന്നതു വ്യക്തമാണ്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രശസ്ത ആംഗ്ലേയ യുവകവി യായ ഡോം മോറായിസ് ഒവേസർത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ച ഒരഭിപ്രായം കാർമ്മായിൽ വരുന്നു. പ്രശസ്ത പത്രപ്രവർത്തകനായിരുന്ന ഫ്രാങ്ക് മോറായിസിന്റെ പുത്രനാണ് ഡോം മോറായിസ്. ഒരിക്കൽ ക്ഷൗരം “സിംഗ്” ഡോം മോറായിസിനും പത്നിക്കും ഡെൽഹിയിൽ വെച്ച് ഒരു സപ്തകാലസമ്മേളനം നൽകി. പണ്ഡിതനായ ഒരു കേന്ദ്രാത്രിയും സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. സമ്മേളനത്തിന്റെ സമാപനത്തിൽ സ്വാഭാവികമായും സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ചയായി. നെയ് പാളിന്റെ “Area of Darkness” എന്ന ഗ്രന്ഥവും പരാമർശമായി. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിലെ അസൂക്ഷ്മതകളിൽ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു. പണ്ഡിതനായ കേന്ദ്രാത്രി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “Don't you think Dom, a writer should stick to facts” ഇതിന്നു ഡോം നൽകിയ മറുപടി കേൾക്കുക: “Don't be so dam silly” എന്നു! വിശദീകരണത്തിന്റെ വിമർശന കർത്താവ് അർഹിക്കുന്നത് ഈ മതിയിലൊരു മറുപടിയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

സാഹിത്യത്തിന്റെ സത്യം സമഗ്രതയുടെ സത്യമാണ്; ജീവിതത്തിന്റെ സത്യവും അതുതന്നെ. സമ്പൂർണ്ണതയുടെ സത്യം, സാമഞ്ജസ്യത്തിന്റെ സത്യം. ശാസ്ത്രത്തിനാകട്ടെ, സമഗ്രതയോ, സമ്പൂർണ്ണതയോ; സാമഞ്ജസ്യമോ സത്യമാവില്ല. സൗകല്യകമായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തത്തിലൂടെ ഈ ആശയം വിശദീകരിക്കാം.

പടത്താമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ശാസ്ത്ര

ത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം ഉപയോഗിച്ചു. മറ്റൊരു മായണം, ഭാരതം മുതലായ പുരാണേതിഹാസങ്ങളെയോ, ഷേക്സ്പിയർ നാടകങ്ങളെയോ നാം വിലയിരുത്തുകയാണെന്നു കരുതുക. അമ്പത്തൊന്നോ, അമ്പത്തൊമ്പത്തോ, മുഖാക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടു ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാണ് മഹാകാവ്യമെന്നോ, നാടകമെന്നോ, ഉള്ള നിഗമനത്തിൽ നാം എത്തിച്ചേരും. അക്ഷരങ്ങൾ പരമാണുക്കളെപ്പോലെ അവിഭാജ്യങ്ങൾ എന്നോ. അല്ലെങ്കിൽ പ്രോട്ടോപ്ലാസ്മത്തെപ്പറ്റി ടി. എച്ച്. ഫക്സ്ലി പറഞ്ഞതിന്റെ ചുവടൊപ്പിച്ചു സാഹിത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലകളെന്നോ. ആയിരിക്കും അനിവാര്യമായ നിഗമനം. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം ഉപയോഗിച്ചാലോ? അക്ഷരങ്ങൾ അവിഭാജ്യങ്ങളല്ലെന്ന്. അവയെ വർണ്ണങ്ങളായും, വർണ്ണങ്ങളെ ബിന്ദുങ്ങളായും, വിഭജിക്കാമെന്നും നാം കണ്ടെത്തുന്നു. അപ്പോൾ മഹാകാവ്യമെന്നൊന്നില്ലെന്ന്. ബിന്ദുക്കൾ മാത്രമേ ഉള്ളവയെന്നും, വളരെ ആപത്കരമായ ഒരു തീരുമാനം നാടകക്കാളേളണ്ടിവരും. യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവിതത്തെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും പറ്റി ഈ മീതിയിൽ അപകടം നിറഞ്ഞ ഒരഭിപ്രായമാണ് ശാസ്ത്രം നമുക്കു നൽകുന്നത്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും തത്ത്വചിന്തയുടെയും സത്യവിഷ്കരണത്തിൽ ഇവ്വണ്ണം അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു പൊരുത്തക്കേട് ഇല്ലേ? സൂര്യോദയം എന്നിച്ച് ജീവത്തായ ഒരു സത്യമാണ്. അതു സന്ദർഭമാണ്. പക്ഷെ, ശാസ്ത്രകാർമ്മികർ പറയും:— ഫോ: സാഹിത്യകാരാ! താങ്കൾ ഒരു മായനാണ്. സൂര്യോദയം എന്നൊന്നില്ല തന്നെ. ഭൂമി അതിന്റെ ഭ്രമണഗതിയിൽ സൂര്യനഭിമുഖമായി വന്നു തുടങ്ങുന്നതാണ് സൂര്യോദയമായി താങ്കൾക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ഈ പരമമർശത്തിൽ നന്ദാർദ്ധമായി “ഡോമിഷ്” മാതൃകയിൽ തന്നെ സാഹിത്യകാരൻ മറുപടി പറയേണ്ടി വരും “ശാസ്ത്രവസ്തുതകൾ പൊതുവായതല്ല” എന്നു! അല്ല കൂടികടത്തിപ്പറഞ്ഞാൽ, ശാസ്ത്രവസ്തുതകളെ ന്യായത്തിന്റെ പരിവേഷമണിയിച്ച് അലങ്കരിക്കുന്നതിലേതുണ്ടു അർത്ഥം? ശാസ്ത്രത്തിൽ നാം കണ്ടെത്തുന്നത് “ചിത്ര

മലയാളനാട് സിനിമാ വൈവാരിക

പുതിയ ലക്കം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു

ശ്രീ. കെ. പി. ഉമ്മറും ശ്രീ. തിരുവില്വാമലയും മലയാളനാട് സിനിമാവൈവാരികയുമായി നടത്തിയ വിവാദപരമായ ഒരു ചർച്ച.

‘പുതക്കാർ ആദ്യം നന്നാവട്ടെ’

“ചിരി മാനുഷികാവശ്യമാണ്. പണം നഷ്ടപ്പെടാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല.” ചലച്ചിത്ര സംവിധായക-നിർമ്മാതാവ് ഡോക്ടർ ബാലകൃഷ്ണൻ പറയുന്നു.

“എനിക്കു മറക്കാൻപറ്റാത്ത ചിത്രം നിർമ്മാല്യമാണ്.” പ്രമുഖനടി സുമിത്ര സംസാരിക്കുന്നു.

“എന്റെ ജനനത്തിന്മേലു മരിക്കുവാൻ പറ്റിയില്ല.” തിരുവില്വാമല എഴുതുന്നു—എക്സ്-റേയിൽ സ്വന്തം കൈയക്ഷത്തിൽ.

സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ മുങ്ങിയ നായനസിറുനെറ്റി—കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് യേശുദാസൻ “അണിയാ”യിൽ

“പൊന്നി”— സിനിമാവാദാലോചനയിൽ എം. കൃഷ്ണൻനായർ

“സമോവരം പു ചുടി” മുഹമ്മദ് ഞാൻ എന്ന ചിത്രത്തിലെ ‘ഒരു ഗാനത്തിന്റെ ജനനം’ സുധീരം രാണി ചന്ദ്രയും പാടുന്നു.

“ജയഭാരതി വെറുമൊരു ശുഭാശംഭം, പാവമാണ്” ലളിത പറയുന്നു ‘താരം താരത്തെപ്പറ്റി’

അതൊക്കെയൊരു വീൽ പൗലോസം— മലയാറ്റൂരിന്റെ നർമ്മലേഖനം.

“ഗസ്റ്റ് ആർട്ടിസ്റ്റുകളെ”ക്കുറിച്ച് കാണാത്ത സിനിമയിൽ കാമ്പിശ്ശേരി

മറ്റു സ്ഥിരം പംക്തികൾ വണ്ടിക്കെറി (ശ്രീകുമാരൻതമ്പി) ഇവരെ മനസ്സിലാക്കുക, ഫസ്റ്റ്ലേഖയിലൂടെ (ശ്രീലത) താഴെപ്പേരിട്ട വായനക്കാർക്കു്

(നസീർ) വിവാദം ആയിരം ജന്മങ്ങളിലെ കെ. ആർ. വിജയ

പ്രണയലേഖനം എങ്ങനെയെഴുതണം (ശ്രീവിദ്യ പ്രണയലേഖനം)

സിനി കാർട്ടൂൺസ് (മലയാറ്റൂർ) കാർമ്മികർ മരിക്കുമോ—?

അയലത്തെ സിനിമ സ്റ്റുഡിയോ പ്രാക്ഷിണം

ആദ്യഷോട്ട്, ആദ്യവാചകം അനവധി ചിത്രങ്ങളും വർണ്ണചിത്രങ്ങളും

ഒറ്റപ്രതി വില ഒരുരൂപ

ഷ്ഠൻ്റെയോ "സമാന്യ"ത്തിൻ്റെയോ സുഷ്മവിവരണം മാത്രമാണ്. എവറസ്റ്റിൻ്റെ ഉയരം അഞ്ചരമെൽ ആണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് വിശേഷത്തിൻ്റെ സുഷ്മവിവരണമാണ് $E = MC^2$ എന്ന സമവാക്യമോ. ഗുരുത്വാകർഷണസിദ്ധാന്തമോ; സാമാന്യത്തിൻ്റെ സുഷ്മവിവരണവും ഈ സുഷ്മവിവരണങ്ങളാകട്ടെ ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിൽ ഏറിയ പങ്കും ചിഹ്നാത്മകവുമാണ്. ജീവിതസത്യവുമായി അപര്യവേണ്യമായ ബന്ധമുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു സത്യത്തിൻ്റെ സമഗ്രമായ സാക്ഷാത്കരണം ദർശിക്കാൻ നാം സാഹിത്യത്തിലേക്ക്— മനുഷ്യകാലഗാനത്തിലേക്ക്— തന്നെ പിൻവാങ്ങേണ്ടി വരും. സത്യത്തെ പുതിയൊരു കാഴ്ചപ്പാടിൽ കാണണമെന്നു മാത്രം. സൃഷ്ടിയുടെ സത്യം— വൈകല്യങ്ങളുടെ സാമജീകരണസത്യങ്ങളുടെയും, വൈകല്യങ്ങളുടെ ഏകീകരണസത്യങ്ങളുടെ ദർശനീയമായിത്തീരുന്ന പൂർണ്ണതയുടെ—സമഗ്രതയുടെ—ജീവിതത്തിൻ്റെ തന്നെ സത്യം കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ. സാഹിത്യത്തെ തന്നെ നാം അഭയം പ്രാപിക്കണം സാഹിത്യകാരൻ്റെ സഹജാവബോധം തന്നെയാണ് ഏറ്റവും ഫലവത്തായ ജ്ഞാനോപാധി. ഈ ജ്ഞാനോപാധി സ്വതഃ സൃഷ്ട്യനുബന്ധമാണ്; സർഗ്ഗാത്മകമാണ്. ശാസ്ത്രത്തിൻ്റെയോ. യുക്തിയുടേയോ സാഹചര്യം ഈ സഹജാവബോധത്തിനൊട്ടാകെ ശ്രമമില്ലതാനും.

സത്യം പല തട്ടുകളായിട്ടാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന് ശ്രീ. മാർക്കർ ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. ശാസ്ത്രവസ്തുതകളെ സത്യത്തിൻ്റെ പരിവേഷമെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു തീർത്തു എങ്കിൽ, ഏറ്റവും താണ പട്ടികളിലുള്ള ശിഥിലമായ സത്യങ്ങളാണ്. ശാസ്ത്രത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കുന്നത് വേണമെങ്കിൽ പറഞ്ഞൊപ്പിക്കാം ഏറ്റവും ഏകീകൃതമായ സത്യം സാഹിത്യത്തിലും കാരണം ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വേർപെടുത്തി സത്യത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലല്ലോ. ജീവിതമാകട്ടെ, വ്യക്തിയുടേയായാലും, സമൂഹത്തിൻ്റെതായാലും, സമഗ്രമായ ജീവിതം.

സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമാണ് സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാവണം, കലതന്നെ ജീവിതം എന്ന് സൂക്ഷ്മമായ ശ്രീ. മാർക്കർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. അതിൻ്റെ ചുരുക്കപ്പിച്ച സാഹിത്യം തന്നെ സത്യം എന്തെന്നു ചർച്ച ചെയ്യാം.

സാഹിത്യത്തിൻ്റെ ഏറ്റവും ഉദാത്തമായ രൂപം ഏതെന്നു ചോദിച്ചാൽ, പുരാണേതീഹാസങ്ങൾ എന്നതെന്നു പറയാം. കാരണം, മാനവജനതയുടെ ജീവിതം, ദേശകാലപരിച്ഛിന്നമാകാതെ, സമഗ്രമായിത്തന്നെ, അതിൻ്റെ സമസ്തഭാവപ്പെലിമയോടും, വൈകല്യങ്ങളോടും, സങ്കീർണ്ണതകളോടുംകൂടി അവപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് പുരാണേതീഹാസങ്ങളിൽ മാത്രമാണ്. ബൈബിളിലെ പഴയ നിയമം ഒരു സാഹിത്യകൃതി എന്ന നിലയിൽ, പുരാണേതീഹാസങ്ങളോടു് സമപരമാണെന്നു പറയാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ കൃതിയിലുടനീളം സ്വന്ദീകൃത മനുഷ്യജീവിതം കാണാം. കഴിഞ്ഞ മൂന്നാലു സഹസ്രാബ്ദങ്ങളിലെ മനുഷ്യവിചിന്താനത്തിൻ്റെ സർവ്വഭാവങ്ങളെയും അവജ്ഞയോടെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്, ജീവിതസത്യത്തിൻ്റെ ഉദാത്തമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി മാമായണഭാവോദികളും ബൈബിളും താഴെത്തന്നെ മറ്റു കൃതികളും പ്രശോഭിക്കുന്നു.

അതേസമയം സർഗ്ഗാത്മകമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സത്യദർശനക്ഷമമായ മനുഷ്യഭാവനയാകട്ടെ, പക്ഷിണാലഗതിയിൽ പ്രതിലോമാനുപാതകരമതിൽ സങ്കുചിതമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരുന്നില്ല എന്നൊരു സംശയം. മനുഷ്യജീവിതത്തെ ദേശകാലപരിച്ഛിന്നമാകാതെ, അഖണ്ഡമായി ദർശിക്കാൻ പോന്ന ആ വൈഭവം, സ്വപക്ഷ്യയുടെ സോഷ്യൽനിയമം സങ്കുചിതമായ ദേശീയതയുടെയും വിഭാഗീയതയുടെയും ഫലമായി ക്രമേണ കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്നു. തന്നിമിത്തം അതാണു് കാലത്തിൻ്റെ സന്തതിയായ സാഹിത്യകാരൻ്റെയും കാഴ്ചശക്തി കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്നു. കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്ന കാഴ്ചശക്തിയുടെ തോതൊപ്പിച്ചു ഇതിഹാസങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു് മഹാകാവ്യങ്ങളും, ഉണ്ഡകാവ്യങ്ങളും ദേശീയതയുടെയും ക്രമേ

മലയാളനാട്

കഥാമാലികയിലെ

അഞ്ചാമത്തെ കഥ
കാക്കനാടൻ്റെ
‘ശാരങ്ങ്’ധരൻ്റെ
ചെയ്തു തെറ്റു്”

ആറാമത്തെ കഥ
സേതുപിൻ്റെ
‘രോഗികളുടെ ദേശം’

ഏഴാമത്തെ കഥ
എം. മുകുന്ദൻ്റെ
‘ഭൂമിയിലെ മേഘം’

പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് കൽക്കടം
അടുത്തലക്കം കാത്തിരിക്കുക.

ണ കൂപംകൊണ്ടു. ഇവയൊക്കെ. ഓരോ പ്രസ്ഥാനമെന്ന പേരിലാണ് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിൽ തന്നെയും, കാലാനുസൃതമായി കാഴ്ചശക്തി കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞുവന്ന സർഗ്ഗഭാവനയ്ക്ക് അത്രത്തോളമുള്ള ജീവിതഭരണവൈഭവം സമ്പന്നമായിരുന്നു. എന്നതാണ് വാസ്തവം. മഹാറാജവംശം പറഞ്ഞാൽ കാളിദാസൻ പോലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരു വ്യാസനാകാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല അതല്ല സാക്ഷാൽ വ്യാസൻ തന്നെ ഇപ്പോൾ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പാദത്തിലെങ്ങാൻ ജനിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ഒരു വയലാറോ, ഓ എൻ. വിടയാ മാത്രമായിക്കലാശിക്കുമായിരുന്നു. വയലാറിനോ, ഓ. എൻ. വിടയാ എത്ര പാട്ടുപെട്ടു ശ്രമിച്ചാലും ഒരു വ്യാസനാ, വാത്സികിയോ ആകുവാൻ സാദ്ധ്യമാവില്ല. ഇതു ഭാഷാപണ്ഡിത്യത്തിന്റെയോ, കാവ്യനിർമ്മാണവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിന്റെയോ, മാത്രം ഒരു കാര്യമല്ല; നേരെമറിച്ചു കാഴ്ചശക്തിയുടെ ഒരു കാര്യമാണ്. "ക്രാന്തദർശിത്വം" എന്നു പറയുമല്ലോ. അതുതന്നെ. അല്പംകൂടി പരഞ്ഞിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ, വ്യാസനോ, വാത്സികിയോ നാല്പത്തിയെട്ടു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് വയലാറിൽ ജനിച്ചു, കുറെ സംസ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷും പറിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ഒരു ഭാരതമോ, മഹായണമോ, നമുക്കു ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല;

പക്ഷെ പല കാരണങ്ങളാലും സങ്കുചിതമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ കാഴ്ചശക്തി, വീണ്ടും, വികസനമായിത്തീർന്നതന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. കൃത്യമായി ഒരു കാലഘട്ടം പരിച്ഛേദിച്ചുപറയ നാവില്ലെങ്കിലും, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈ പ്രവണതയോടൊത്തുള്ള പ്രകടമായി എന്നതാണ് പറയാം. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യദശകങ്ങളിൽതന്നെ ഇതിന്റെ പ്രഥമസൂചനകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മാനവശാസ്ത്രം മൗലികമായ ഐക്യത്തിലേക്ക് വേളിച്ചു വന്നു. സാർവ്വത്രിക പരിണാമം വളരെയേറെ സഹായിച്ചു. മനുഷ്യസമൂഹത്തെ ഒന്നായി കാണുന്നതിന് തടസ്സമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന ഭരണത്തിന്റെയും ജാതിയുടെയും ഭിത്തികൾ കറുച്ചൊക്കെ ഇടിച്ചുനിർത്തി വാൻ പരിണാമവാദം സഹായകമായി.

മലയാളനാട് സിനിമാദൈവമാരിക

വരിസംഖ്യ തപാലിൽ

ഒരുവർഷത്തേക്ക് രൂ. 24-00
ആറുമാസത്തേക്ക് രൂ. 12-00
വിദേശങ്ങളിലേക്കുള്ള വരിസംഖ്യ വാർഷികം എഴുതുക.

മാനേജർ
മലയാളനാട് സിനിമാ
ദൈവമാരിക
കൊല്ലം-691 013

എങ്കിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉദയത്തോടുകൂടിയാണ്, വിവിധ വിജ്ഞാന മേഖലകളിലും സാമൂഹ്യ - സാമ്പ്രദായിക മണ്ഡലങ്ങളിലും സംജാതമായ പുത്തൻ ചലനങ്ങളുടെ ഫലമായി, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ സാർവ്വചരികതയെയും അഖണ്ഡതയെയും ശരിക്കു കാണുവാൻ കഴിയുവാൻ, നമ്മുടെ കാഴ്ചശക്തിക്ക് ഉൾജ്ജ്വലമായ ഉത്തേജനം ലഭിച്ചത് റെമർഫോർഡിന്റെ പരമാണുഭേദനം, മാക്സ് പ്ലാങ്കിന്റെ ക്വാണ്ടം സിദ്ധാന്തം; ഐൻസ്റ്റൈന്റെ ആപേക്ഷികതാസിദ്ധാന്തം; ഇവ മൂന്നും ശാസ്ത്രവ്യാപ്തി നൽകിയിട്ടുണ്ട് സാങ്കേതികമായ ഒരു യന്ത്രസംസ്കാരത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കുകയും, സൂക്ഷ്മമായി സൂക്ഷ്മമായ പരമാണുവിന്ദുളിൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡകോമത്തെ ഭൂപരിഭാസിക്കാൻ പോന്ന വൈഭവം നൽകുവാനും സാധനങ്ങളും ചെറു അതോ ചെറുപാത്രാകൃതികളായി കഴിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനും വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ, ഫിലോ സാഹിത്യവാദിയിൽ നിന്ന് വ്യക്തിത്വം പ്രാപിച്ചു ഭാഗം പററി പിരിഞ്ഞു സ്വന്തമായി വളർച്ച പ്രാപിച്ചു വന്ന വിവിധ വിജ്ഞാനശാഖകൾക്കെല്ലാം തന്നെ - ഭൗതികശാസ്ത്രം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, മനഃശാസ്ത്രം എന്നും തന്നെ ഇ

(ശേഷം - 63 ക)

വയസ്സിന്റെ ഓരോരോ ചാപല്യങ്ങൾ എന്നെ ആളുകൾ ധരിയ്ക്കുക. അതാവണം ഓരോന്നിന്റെയും മുഖത്ത് ഒരു രംഗം കയ്യിലാവാം. എന്നാണിയാൽ റോളിലേക്കു കണ്ണുനട്ട് നോക്കുകയായി നില്ക്കുന്നത്. ജനത്തിനുള്ള സമയമായിരിക്കട്ടെ എന്ന് ഓരോന്നിന്റെയും മുഖത്ത് ഇങ്ങനെയൊരു വീഴ്ച എഴുതുക. കേട്ടവനാണ് പണിയിച്ചത്. അതിന്റെ മുകൾനില ഈ വായിൽനോക്കി കിഴവൻ കൊടുത്തതേതുസമയത്ത്. വർഷങ്ങളായി തന്നെ മസൂറപ്പിച്ചിട്ട് കാകനിമിത്തം സ്ഥലം കൊടുത്താൽ കാലത്തിലെ ദോഷം, വീട്ടുമണ്ഡനായ ശ്രമം തിന്മ സംഭവിച്ചോ എന്നറിയില്ല. അങ്ങനെയൊരു വാദം കേട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ചുറ്റുപാടുള്ള താമസക്കാർക്കും വഴിയത്രക്കാർക്കും കുറച്ചു വിഷമം. കാരണവരുടെ കാക്കപ്പി എത്താത്ത ഇടമില്ല. ചെമിത്തു ചെമിത്താണല്ലോ കാകൻ നോക്കുക. സാമീയുടെ നിറം കണ്ടാൽ തീർത്തു നോട്ടത്തിന്റെ രൂപത്തിനും ആക്കത്താക്കത്തിനും മാറ്റമായി. തിക്ഷ്ണമായ കരുതനയാവുന്ന നോട്ടം, വെള്ളപ്പുത്തിന്റെ ഘട്ടം പിന്നിട്ടുകൊണ്ട് നാലു ക

നമു് ഇല്ലതായി. സംവത്സരങ്ങളോളം സമയത്തിന്റെ അടിയായി ജീവിച്ചതാണ്. സമയം വെച്ച് കൃത്യമായി പ്രവർത്തിക്കു ന്നുയായി കൊണ്ടുനന്നം. സോ പത്ത് ചുരുക്കം എന്ന അഭിനന്ദനം ഓരോന്നിന്റെ കൈവിതത്തിലെ ക്ഷീർമുദ്രകളിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒന്നാണ്.

ഗ്രാഹശ്രീ

ചിട്ട ജീവിതത്തിൽനിന്നും വിടപെട്ടെന്ന് ഒരു നാൾ കൈവിട്ടു. ഗ്രൂപ്പ് ഫോട്ടോവിനായി മധ്യത്തിൽ മാലയണിഞ്ഞു കൊണ്ടുപിടിച്ചു ഇരുന്നപ്പോൾ ചിട്ടയുടെ മണലണി. ഫെയർവുഡ് പാർട്ടി പ്ലാസ്റ്റിക് പോകുന്ന ഓഫീസർമാർ.

കഥ. മാതയിൽ അരവിന്ദ

സ്റ്റീഫ്. ചില്ലിന്റെ തടവില്ലാത്ത കാരണം കണ്ടെത്തുന്നതിനായി അദ്ദേഹം ആർക്കും അതേല്ലാമ്പോൾ ചൊറിച്ചു തീർത്തു. അസാധാരണയായതാണ്.

ശ്രീയാണ്. ആൾക്കാർ വിചാരിക്കുന്നതിലും തെറ്റില്ല. പ്രായമായ. എന്തിനും വഴിയെ പോകുന്ന പെണ്ണുങ്ങളെ നോക്കി നില്ക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരെക്കാണു് വായിൽനോക്കി എന്നു വിളിപ്പിക്കുന്നു. റിട്ടയറേറ്റഡ്. പെൻഷനറായപ്പോൾ സമയത്തെ വിഭജിച്ചു കളിക്കുകയായിരുന്നു അതേ സമയം നിങ്ങളുടെ പല്ലനായി പ്രഭാതത്തിനും പ്രദോഷത്തിനും ഉച്ചയ്ക്കും വ്യത്യസ്തമായി. എത്ര നേരവും ഒരുപോലെ പ്രത്യേകത ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഭാഗ്യം സമയമൊന്നെത്താൻ. അലിവിതനിയമത്തെ മറികടന്ന് തെറ്റിച്ചെത്തിയവനെ ആരും വിസ്തരിച്ചില്ല. സർ, മിസിസ്സിനെ കൊണ്ടുവരുന്നതേയുള്ളൂ? ചുരുക്കമട്ടിലും ചേർച്ചയ്ക്കും സാഹസ്യരൂപം ദീക്ഷിച്ചുവെന്നു കരുതേണ്ട. ഫാമിലിയായി താമസിക്കുന്നവനായിരുന്നെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ചേർന്നിരിക്കുന്നത് മര്യാദ. ഇവിടെ ഒരു സ്ഥിതി പറിച്ചു. മാനമാണ് അഭികാമ്യം. ഓഫീസിലുള്ളവർ വേറെ, വകതിരിവ്. ഒരേവണ്ണം കളിച്ചുകൊടുത്ത ഈശ്വരന്റെ സദാസമീപം നമോവാകം പറയുകയായിരുന്നു പാർട്ടി കഴിയുവേ. പാരിതോഷികങ്ങളും ഹാജരാഭിമുഖമായി കമ്പനിക്കാൻ വാക്കു

സ്ഥലം അങ്ങനെയല്ലേ മുതൽ മേനോൻ ഉണർന്നുണ്ടായിരുന്നു. ലാഹിരി ലോഡ് പെട്ടെന്നു ഭവ്യനായതായി കണ്ടു. ഇറങ്ങി വന്നു ചുറ്റും നോക്കി. എന്തെന്നും സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ കൈനീട്ടി. അയാൾ കൈയെത്തില്ല. അവകാശം ദാനം ചെയ്യാൻ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. ബോധമേറ്റു മാലയും കാരിലുണ്ടായിരുന്നതിൽ കൈവെച്ചു മുതൽമേനോൻ.

ആ നിമിഷത്തിലാണ് സത്യം മുഖം കാട്ടിയത്. മുഖം മനസ്സിന്റെ ദർപ്പണം എന്നല്ലേ വെല്ലു. അപ്പോൾ സത്യത്തിന്റെ മുഖം എതിന്റെ കണ്ണാടി. കാലത്തിന്റെ കണ്ണാടിയാവുമല്ലോ? അങ്ങനെയെന്നു തോന്നി. പലതും നഷ്ടപ്പെട്ട കൈമോശം വന്ന ചോർച്ചയായ പ്രതിമ. സ്വപ്നങ്ങളും വികാരങ്ങളും യൗവനവും നഴലായുണ്ടായിരുന്നു. ആ ത്രിസന്ധ്യയിൽ വെച്ചു നിറം മങ്ങിയ നിഴൽ രാത്രിയുടെ ഇരുളിൽ മറയുന്നത് നിസ്സഹായനരണി നോക്കിനിൽക്കുന്നു. ദാറം വാസ് മേലേ ഫസ്റ്റ് ഡെൽ കഴിവാൻ പോയില്ലേ പ്രമോഷൻ കിട്ടിയ ഉലഫന്നൻ പിന്നീടു കാണാനെത്താത്ത അവസരത്തിൽ മുഖവുര കൂടാതെ ധരിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെയൊരു ആദ്യത്തെ മരണമായിരുന്നു. മുന്നറിയിപ്പ് കൊടുക്കേണ്ടത് കർത്തവ്യം. ഉലഫന്നാൻ ഇതു നിങ്ങൾക്കും സംഭവിക്കും. എത്രകൊല്ലം കഴിയണം പേർഷ്യൻ. മരണമോ? മുന്നോട്ടു നോക്കുമ്പോഴോ?

വാസ്തവം അസ്തിത്വം തന്നെ വകവെച്ചു തന്നെ പർവ്വതപ്രദേശം. വിരൽ മടക്കുകയാണു വേണ്ട. ഡിജിറ്റൽ നില്ക്കും. ദിവസങ്ങൾ കൂടും പ്രഭാതം നമുക്കു അന്നേക്കൂ. മുതൽമേനോൻ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുക വെച്ചു ചിരിയോടെ നാക്കു വിളയാടി. സാറു കഴിയാല്ല. അമ്മയുടെ മാസാമാസം പററിക്കൊണ്ടു വി

ശ്രമകീർതിമല്ല ഇനി നാട്ടിലേക്കെന്നു വോ കിരിക്കുന്നത്—

വേർതിരിക്കാ, വേല കയ്യിലിരിക്കട്ടെ എങ്ങോട്ടു മില്ല യാത്ര. അല്ലെങ്കിൽ പോകാൻ ഇടമെവിടെ. മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചാണെ പററു. തോന്നുന്നതൊക്കെ വിളിച്ചു പറയാൻ കൊള്ളാം. അങ്ങനെയൊന്നേകിൽ രോഗിനപ്പുറം പുറംവോക്കിൽ ലക്ഷംവിട്ടുപോയുള്ളൊരു വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന സ്ത്രീയെപ്പോലായില്ല. മുഴപ്പിരി അഴിഞ്ഞു പൂർണ്ണം വിളിച്ചൊരു കാര്യം. തടിച്ചി. ഒരു മക്കളുടെ തള്ള. മുത്തു ചെക്കൻ. പത്തിൽ വായിക്കുന്നു. എളുത്തു മുഴപ്പിരി. അപ്പോൾ ഇളകിയ മട്ടുപുഴയോ എട്ടിലോ പറയുന്നു. കാവേരിയുടെ ഉറക്കെയുള്ള ഫെസ്റ്റം വിളിച്ചു പറയൽ കേൾക്കുന്നുണ്ടോ? ആദ്യമെന്നെ അനുഭവിച്ചെച്ചു പോയതു പോലിസുകാൻ മാരകമായത്. മുന്നറിയിപ്പ് തിന്നോൻ. വേവക്കോൽ കണ്ടയിൽ വെച്ചു.

ണ്ടോമതു് കറവുകാൻ കന്തസ്സാമി. തൊഴുത്തിലിട്ടു — നീട്ടി ശ്ലോകം ചൊല്ലുവാൻ ആത്മകഥാകഥനം. പാവം സ്ത്രീ ബോധത്തിന് അർത്ഥം പിടിച്ചുപോ. ത്വറിനാറുപിഴ്ക. വാക്കുകൾ അമയമാവുക. എപ്പോഴോ മുറുക്കാൻ കടന്നുവന്നാണു് ഭർത്താവു്. മാസത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലുമൊക്കിട്ടു വന്നെന്നു വരും. അപ്പോൾതന്നെ പേരും. കടുംബം എങ്ങനെയെങ്കിലും വന്നുതേങ്ങുന്നു? പറയുന്ന കട്ടികളാണു് മണ്ണും. ഉപ്പും നല്ലതല്ല എന്നു് അയാളു് ചില അച്ഛൻ ആ ചിന്ത വേണ്ട. അങ്ങനെയൊന്നു് അവിചാരികം ചെയ്യാൻ വേണ്ട യോഗ്യത ഉള്ളവനോ ഈ ഞാൻ?

അഞ്ചുവർഷത്തെ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിൽ വിടൻ സുനങ്ങൾ. മുതൽ നട്ടിനി. താഴെ അനിയത് എന്ന വെ. സന്ദർശിപ്പു് പെട്ടെന്നാണു് പ്രമോഷൻ കിട്ടിയതു്. പ്രൈവറ്റ് ഫോമിൽ അതൊക്കെ നടക്കും. ഒരു സെക്ഷൻ അവളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായി. പുതിയ ഉദ്യോഗസ്ഥർ, കോളേജിൽനിന്നും ഫ്രഷായി ഇറങ്ങിയവർ, കാക്ക പിടിച്ചാൽ സഭാ കൂടെ. സഭസഭയുടെ ജീവിത പന്ഥാവിലെ വളവിൽ തിരിവു്. സുഷുപ്തി. വാണിജ്യം കൊടുത്തു. കോഷൻ ബേർഡ് നാട്ടി. അവൾ അവളുടെ ആഗ്രഹമാകുന്ന വാഹനത്തെ കണ്ടു. കാടി. കരുതലോടെ കാടില്ലാൻ വേണം ഉപയം. റാഷ് ഡ്രൈവിങ്ങ് ആകട്ടെ വാ. അതായിരുന്നു സഭസഭയുടെ പരമ ജയ കാരണം അതോ വിജയമോ?

പയ്യന്മാർ ക്രമമനുസരിച്ചു വീട്ടിൽ സേവയ്ക്കു വന്നു. ഓഫീസിൽ മാഡം. വീട്ടിലെത്തിയാൽ ചേച്ചി. ഈ ഭാഗ്യം ഏതോ ഒളിച്ചുകളിയുടെ അനിവാര്യതയാണു്. നിന്റെ അനുജന്മാരോടൊന്നുള്ള പ്രായമുള്ള. മാനദർശനമില്ലാത്ത ജന്മം. അടക്കിനിൽക്കിയ കോപം കൈയ്യിൽ അണുതകുന്നു. അതാണെന്നു് ഇപ്പോ. എന്റെ സബോർഡിനേറ്റ് എന്ന് കാണാൻ വരും. അതിശയോക്താവു് സ്ഥലം പിട്ടാതെ — മറുപടിയെഴുതാൻ കഴിവു് സഭയെന്നും പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പിഞ്ചു മക്കളെ കരുതി ക്ഷമിച്ചു. നട്ടിനിപ്പും വെച്ചും എളുത്തു മുഴപ്പിരി. അവർക്കുള്ളത് നല്ല

പോലോ?

ചങ്ങാത്തത്തിലൂടെ ക്രമം കൈയ്യിൽ വെക്കുന്ന സെക്ഷൻ അതൊക്കെയായിരുന്നുവെന്നു് റിപ്പോർട്ട് സമയം വേകി. ഏതോ ഫിനിഷിംഗിനായിരുന്നെങ്കിൽ മുഖവുരയുള്ളവൻ സഭസഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ തലമുറയെപ്പറ്റി വിചിത്രമാണു്. അവൻ വീട്ടിലെ നിത്യൻ.

സംഘർഷം കൊണ്ടു് കലുഷിതമായ രാത്രികൾ. നിന്റെ ആ കള്ളക്കാര്യ ഇനി ഇവിടെ വരാൻ പാടില്ല. കണ്ടാൽ അവനെ കൊല്ലും — നല്ലൊരു വരും. അവനെ എന്താക്കുമെന്നും. അന്നുവരെ വീട്ടിലു് ഇവർ ഭാഗ്യയല്ല. ഏതൊ കട്ടികളുടെ അന്ത്യമായിപ്പോയി. പിശാചു പിടിച്ച സ്ത്രീ—

അങ്ങനെയൊരു ദാർപ്പണ്യം. മാറും വാങ്ങി ഈ വീട്ടിന്റെ അപ്സ്തയരിൽ ജീവിക്കു തുടച്ചു. ഓഫീസു സമയം കഴിഞ്ഞാൽ നേരെ താമസസ്ഥലത്തേക്കും. മുതൽമേനോൻ എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ കോണി കോണി കൊണ്ടു് മറുപടി. നിന്നുള്ള വർത്തമാനം ഇല്ല. സ്വകാര്യതയോടെ താലോലിക്കുക. പെസിമിസ്റ്റാകുക കൂടുതൽ നന്നും വേണ്ട. ചുരുക്കം ചിലപ്പോൾ മുതൽമേനോന്റെ ഭാഗ്യ സാക്ഷാൽ കൂടും.

അവരോടും ഒരു വാക്ക്, അതന്നു മുറിച്ചു ആരോടും സംസാരമുള്ളു. മുതകൻമേനോനോടും ദാക്ഷായണിത്തയോടും അസുയ തോന്നാറുണ്ട്. പരസ്യരവിശ്വാസം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്ന മാതൃകാദമ്പതികൾ. ഒരു ഒരു മകൾ അങ്ങു വീദേശത്തു. ബാങ്കിൽ ഉദ്യോഗം, ഭർത്താവു എഞ്ചിനീയർ മകൾ അയയ്ക്കുന്ന പണം ബാങ്ക് ബാലൻ സാരി വർദ്ധിക്കുന്നു. മുതകൻമേനോൻ പുറമേ ജോലിയ്ക്കു പോയിട്ടില്ല; എന്നും സ്വസ്ഥം ഗൃഹഭരണത്തന്നെ. ദാക്ഷായണിത്തയും ഉദ്യോഗസ്ഥയല്ല. എന്നിട്ടും ജീവിതം എത്ര സുഖമായി, സ്വച്ഛന്ദമായി നിൽക്കുന്നു. മലകളും ചുഴികളുമില്ലാത്ത കണ്ണാടിപ്പോലെ കിടക്കുന്ന ജലാശയമാണോ അവരുടെ ജീവിതം. ഒരു കല്ലെങ്കിലും വീണം ഒരിക്കലേങ്കിലും ഇളക്കം തട്ടിയിട്ടുണ്ടാവില്ലെ?

പരകാലപ്രസക്തനാവുന്നതെന്തിനു? സ്വന്തം വിഷയത്തേതെന്നുണ്ടല്ലോ കഴിച്ചു മുക്കാൻ പണം, അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തയില്ല. ഒഴിയിൽ വായിച്ചതു വീണ്ടും പഠനയണത്തിനെടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ലെന്നതോന്നലാണു്. വെറുതെ ആധി

വളർത്തിയിട്ടേതുനേടാൻ. ഇതൊരു കോളനിപോലെയൊണ്. കോമ്പുണ്ടിൽ നിറയെ വീടുകൾ. ഫ്ളാറുകളിൽ ഓഫീസർമാരുടെ ഫാമിലി. വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങൾവഹിച്ചു റിട്ടയർചെയ്തവരും ഉണ്ട്, ആദ്യം സ്ഥലമെടുത്തു വീടുപണിതവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടു മുതകൻ മേനോൻ. അതാണു് റോഡ് സൈഡിൽ വീടുവയ്ക്കാൻ തെരുവു്. സോസൈറ്റിയിലെ "പത"യുടെകൂടെ പൊറുപ്പായതിനാൽ മുതകൻമേനോന്റെയും സ്റ്റാറാസ് വർദ്ധിച്ചു. സിംഹമായി. ഗർജ്ജിക്കാത്ത, മുരളാത്ത, മുരിങ്ങയ്ക്കുസാമ്പാറും ചീരക്കറിയും ഉപയോഗിക്കുന്ന സസ്യഭുക്കായ പാവം ലയൺ.

ട്രെസ്സിൽ ചെന്നുനിന്നാൽ വിഹഗവിഷ്ണു ലഭ്യം. കപ്പുകാലത്തിനു് ഒരു ഞായറാഴ്ച വെയിൽ ചുറ്റുപിടിക്കുന്നതിനു മുന്നെ കേറി നോക്കി, സുന്ദരമായ കാഴ്ച വീടുകളുടെ മുകളിൽ മഞ്ഞു് ആവി. ഇടത്തേ വീടിന്റെ കിട്ടിനിൽ വേലക്കാരി പെണ്ണിനെ ആരോ പുൽകുന്നു. ഈദശദൃശ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാവുമ്പോൾ ആനക്കണ്ണു കടംകൊള്ളുന്നു, ദൂരദർശിനിയുടെ ലെൻസ് കൃഷ്ണമണിയിൽ ആരോ പിടിപ്പിക്കുന്നു. സുവ്യക്തമായ കാണൽ: വളംകമ്പനിയുടെ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റീവ് ഓഫീസർ ജോൺസനാണു് കഥാനായകൻ. ഫ്ളാറ്റിൽ ശ്രീമതിയുടെ ഭ്രമണപഥത്തിൽനിന്നും വിട്ടുകിട്ടിയ അപൂർവ്വനിമിഷങ്ങളിലൊന്നിൽ ജോൺസന്റെ ജീവിതം നരച്ചതാണു്. ഞായറായതിനാൽ ഭാര്യ പള്ളിയിൽപോയിക്കാണും: ആ അവസരം വിനിയോഗിക്കുന്ന പങ്കുപാടിയാണു് ഭർത്താവു്. എവിടേയും വഞ്ചനവേലക്കാരിയുടെ കണ്ണുകൾ ഇങ്ങോട്ടു വീണു. ജോൺസനോടേതോ പറഞ്ഞു. കിഴവൻനോക്കുന്നു എന്നാവാം. ചതുർത്ഥി നില്ക്കുന്നു: അപവാദത്തിനിരയവോൻ

ആരെയും കിട്ടില്ല. പെണ്ണിനേയുംകൂടി ജോൺസൻ ഉൾവലിത്തു. മലർക്കെ തുർന്നുകിടന്ന അടുക്കളവാതിലിൽ ഒരു ചെത്തിലപ്പട്ടി സംശയിച്ചുനിന്നു, പിന്നെ അകത്തുകടന്നു് നാററിച്ച് പിൻകാലുപൊക്കി മുതം "ശർ" എന്നു വട്ടു തിരിച്ചുപോന്നു: ദൃശ്യങ്ങൾ മാറിവിഴുന്നു. പടിഞ്ഞാറെ ഫ്ളാറ്റിലെ കലാലയ കാമാക്ഷി മുറാത്തറിങ്ങി പല്ലുതേപ്പിലാണു്. ഇവർ ഈ കാമക്കണ്ണുവെച്ചു എത്ര പുവാലന്മാരെ കറക്കുന്നുണ്ടാവും. അതവളുടെ മിടുക്കു്, പിരി ഇളകേണ്ടതു് പിള്ളേരുടെ വിധി, ഇടതുകൈപൊക്കി വീശിക്കാട്ടി. ഗുഡ് മോണിങ്ങു് തന്നതാണു്. മകളേക്കാളും ചെറുപ്പം, നളിനിയാണോ അതു്. നളിനി പരകായപ്രവേശം ചെയ്തതാണോ അല്ലെങ്കിൽ കോളേജുകാമാക്ഷി എന്നമില്ലാത്ത കൈപ്പുമുണ്ടാവാൻ കാരണം. മണ്ടുകൈയുപൊക്കി ആശീർവാദമുദ്രയിൽ വിടേണി, അഭിനയമോ നാട്യമോ അല്ലായിരുന്നു. നിനക്കു് നന്മവരട്ടെ മോളെ- മനസ്സ് മന്ത്രിച്ചില്ലെ? കണ്ണിനുമുന്നിൽ ഉഗ്രതൃഷ്ണയാതി തിളക്കമായി നളിനി. അകംനിറഞ്ഞു് നളിനി. ഓർമ്മകളുടെ ബാഷ്പികരണം. ട്രെസ്സിൽനിന്നും ഇറങ്ങി മുറിയിൽ അഭയം. ദുബായിൽ നളിനി എന്തെടുക്കയാവും. കൊച്ചുമോനെ കളിപ്പിക്കയാവുമോ. സനിൽമോൻ അവന്റെ മുത്തച്ഛന്റെ തൽസപ്രപമാണെന്നു് ചേട്ടൻ പറയുന്നു. എന്റെ അഭിപ്രായം അതു തന്നെയാണു്. അച്ഛന്റെ തനിപ്പായ-മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പു് മകൾ അയച്ച കത്തു് എത്രാവർത്തി വായിച്ചു. മനപ്പാഠമായിക്കഴിഞ്ഞു നളിനിയുടെ വിവാഹക്കണപത്രകു കിട്ടിയപ്പോൾ പോകണോ എന്ന ചിന്ത പ്രതിസന്ധിയിലെത്തിച്ചു. അമ്പലത്തിൽ വച്ചല്ലെ കർമ്മം. ഗുരുവായൂരു് തൊഴുകയുചെയ്യാം. പതിനായിരത്തിന്റെ ചെക്കമായി പുറപ്പെട്ടു. വരണമാലുമണിത്തു് മകൾ കനിഞ്ഞു് പാദംതൊട്ടു വന്ദിച്ചപ്പോൾ കരുതിവച്ച കത്തു് ചോന്നു; പിടിച്ചുയർത്തി. സീമന്തശേഖരിയിൽ ഉള്ളൊക്കെ അർപ്പിച്ചു. എന്റെ മോളേ നിനക്കു നന്മവരട്ടെ, അച്ഛന്റെ അനുഗ്രഹം തലയ്ക്കുമുകളിൽ എക്കാലവും തണൽ വിരിക്കും. അച്ഛന്റെ പ്രാർത്ഥന നിന്നെ

NBS NEWS

വാല്മീകി ദർശനം
ചിന്തയൊന്നനൻ

രാമായണത്തിന്റെ ആത്മീയസത്താവിത്തുളമ്പി നിൽക്കുന്ന ചിന്താബന്ധമെന്തൊരു കൃതി. വില 10 ക.

പിതാമഹൻ

വി. കെ. എൻ
സർ ചാത്തുചിന്തൻ ഇതിഹാസം! വി. കെ. എൻ-ന്റെ നർമ്മഭാവന പീലിവട്ടത്തിട്ടുന്ന ഒരു നോവൽ. വില 15 ക.

പാവകൾ

എഴുപത്തല ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ
മനസ്സിന്റെ അഗാധതലങ്ങളെ സ്തർശിക്കുന്ന മരൊറാരു നോവൽ. വില 5 ക.

അശ്വത്ഥാമാവു്

മാടമ്പു് കുഞ്ഞുകുട്ടൻ

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏതാനും മനുഷ്യരുടെ കഥയാണു് ഈ നോവലിലെ പ്രമേയം. വില 4-00

പറങ്കിമല

കാക്കനാടൻ

കാക്കനാടന്റെ കരുത്തുററാരു നോവൽ. വില 9-50.

നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ
കോഴയം.

കെട്ടു ലിപി. പിടികയിൽ
കയറുക കാരണത്താൽ
കിട്ടുവെന്ന പുരുഷനൊ-
രയ്ക്കുകിട്ടി
കപ്പവടക്കാരനതു
കണ്ടതേയില്ലെന്നതിനാൽ
കൈയിൽവന്നതുകൊണ്ട് കിട്ടു
മടിയിലിട്ടു,
താഴെമടിത്തുവരയി-
ലെടുത്തുകുത്തിയശേഷം
അനിറങ്ങി നടക്കൊണ്ടു

നിരത്തിലൂടെ.
കുരിശുവഴിയുടെ തപ്പി-
ത്തടഞ്ഞു വീടത്തെയപ്പോൾ
ഭുരഞ്ഞങ്ങോ കൂവിടുന്നു
പാതിരാക്കോഴി,
എട്ടു പത്തു വട്ടമായാ-
ളുമാറ്റാതിലിൽ തട്ടി-
മുട്ടിയിട്ടുമുള്ളിൽ തഴു-
തനങ്ങിയില്ല.
കേട്ടറിഞ്ഞാനാഗൃഹസ്ത-
നവസാനം: അകത്തുണ്ടെ

സർവ്വമത്തിലേക്കു നയിക്കും: അപ്പന്റെ
ശുദ്ധഹൃദയത്തിലെ മിടിപ്പ് ഏ.പ.യേയും
നിനക്കു കൂട്ടായിരിക്കും-
എന്റെ മോളെ-
ജീവിതത്തിൽ ഇങ്ങനെ എത്ര നിമിഷ
ങ്ങളുണ്ട് അനർത്ഥങ്ങളായി? സമ്പാദ്യ
ത്തിലെ ഒരു വീരം നളിനിയുടെ കൈയ്ക്കു
ള്ളിൽവെച്ച് അനുഗ്രഹശിരസ്സുകൾ നേർന്ന
താണ് ശുഭമുഹൂർത്തം. നളിനിക്കു അനുരൂ
പനാണ് സുരേഷ്. സമസയുടെ സെല
ക്ഷൻ എങ്ങിനെ മോശമാവാൻ. ഭാര്യ
പദവി ദുഷ്പയോഗപ്പെടുത്തിയെന്നാലും
അമ്മയുടെ ഉത്തരവാദിത്തം നിറവേറി.
സമസ. മനസ്സിന്റെ അഗാധതയിലെ
വിടെയോ ഉറവു ഉണർന്നു. സമസയുടെ

നേക്കു ചെക്കിനയിൽ യുതികൂട്ടി. ചാലുതി
ക്കാനായി ആറാം ഇരട്ടിയും സമ്മതിച്ചില്ല.
കാലാപോയ കൃഷിയോടനുബന്ധിച്ച്. അതു
ചെറുതെ. വിലക്കലിൽ വിവേകത്തിന്
കണ്ണുപൂർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് നഷ്ട
പ്പെട്ടു. കരുണാധകയായിരുന്നു. ഇരുട്ടി
ലാവുകയായിരുന്നു. സമസ എങ്ങിനെ
എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം ഉണ്ട്. ത
ലമുടി തൊട്ടനോക്കിപ്പറയാം സമസ പ
നകലയാണ്. മുക്കു തൊട്ടിട്ട് പറയാം:
സമസ എളുപ്പമുവാൻ. മാറിൽ ത
ലോടിയിട്ട് പറയാം. സമസ കൊപ്പ
ക്കായ് ആണെന്ന്.
കറച്ചുനേരത്തേക്ക് വികാരവും വിചാ
രവും ഇണചേർന്നു. ഭർത്താവിന്റെ വി

വീട്ടുകാരി കുർക്കംവലി-
ച്ചുറങ്ങിടുന്നു!
താനാരെയുമുണർത്തുവരൻ
മിനക്കേടേണ്ടെന്നുവെച്ചു
താഴ്വരയിൽത്തന്നെ കിട്ടു
മലർന്നുവീണു,
വീഴേണ്ടതാമസമായാ-
ളുത്താഴപ്പട്ടിണിമൂലം.
താഴുകയായ് ശാവനമായ
സുഷുപ്തിയിങ്കൽ-
പറയുവാൻ കൊണ്ടുവന്ന-
തിപ്പറഞ്ഞതൊന്നുമല്ല:
പകലവൻ വീണ്ടുമുടി-
ച്ചുയർന്നനേരം.
കിട്ടുവീന്റെ പക്കത്തു വ-
ന്നൊക്കത്തീരുകെയുംകൂത്തി
കെട്ടിയവളുണ്ടെ കണ്ണും
തുറിച്ചു നിലപു.
തൊട്ടുരുമ്മിനിലപുണ്ടയൽ
വിടുകകളിൽ പാർത്തുപോരും.
കൂട്ടികളുമപ്പുറമാരും-
മമ്മപ്പിമാരും.
ഏവരും കൺതുറപ്പിച്ചു
കണ്ടിടുന്നിതൊന്നുതന്നെ,

അക്കിത്തം

ഏവരുമവരപ്പോടെ
ചിന്തിച്ചിടുന്നു:
ഉറങ്ങുന്ന കിട്ടുവീന്റെ
മടിക്കുത്തിൽനിന്നുമുട്ട-
ച്ചുയർന്നുമേല്പുറ കൂത്തി
ത്തുളച്ചു പൊന്തി
കുററത്തുലഞ്ഞാടിനിലപാ -
യൊരൊറ്ററാവുകൊണ്ടൊരു
പാററവെടുങ്ങി,തെമ്മട്ടിൽ
ജിഗ്രസിയ്ക്കേണ്ടു!"
* * *
കെട്ടിയവളുടെ ചുലേ-
റുണർന്നു കൺമിഴിച്ചപ്പോൾ
കിട്ടുവീന്നുണ്ടായ വേദ-
മിതായിരുന്നു:
"കൂട്ടുങ്ങിയല്ലോ ഞാനമ്മേ,
മടിയിലെക്കവെങ്ങിന്റെ-
യടിയിൽനിന്നെന്നെന്നെയമ്മ -
ഒട്ടുത്തു മാറും?"
—o—

കാലം ഭാര്യയെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരം. നി
മിഷങ്ങളുടെ ആയുസ്സില്ലാത്ത, നിലനില്പി
ല്ലാത്ത, നിശ്ശബ്ദമോഹത്തിന്റെ ശലാക
ക്കുതിർ. അതണഞ്ഞു.
രവി എന്ന അനിയൻ ചിലപ്പോൾ കാ
ണാനെത്തും, അവൻ പഴയ കട്ടിയല്ല.
കോളേജിൽ വായിക്കുന്നു. അപ്പനേക്കാളും
ഉയരംവെച്ചു. മടക്കമാവുമ്പോൾ നോട്ടുകൾ
കയ്യിൽ പിടിപ്പിടും. വേണ്ടാപ്പോ -
വെറും വാക്ക്. അവൻ ആവശ്യങ്ങൾ
കാണില്ല. സിനിമയ്ക്കു പോകണ്ടെ. സിഗ
ററ്റു വലിയുണ്ടെ. ഇന്ത്യൻ കാഫിഹൗ
സിൽ കൂട്ടുകാരെക്കൂട്ടി കേറണ്ടെ. മറ്റു വി
ഷയങ്ങൾ, തോന്നിവാസങ്ങൾ തോന്ന
മോ? അമ്മയുടെ പ്രകൃതമാണെന്നു വന്നാ

ലോ വേലിചാടിപ്പശുവിന്റെ കണ്. മ
തിൽപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മോഹജന്മ. ജന്മവാസ
നയുടെ വേരുകൾ ആഴങ്ങളിൽ ഭാടുന്നു.
"സാർ, ഊണ്."
മോട്ടൽ പയ്യനാണ്. ടിഫിൻ കാരി
യർ മേശമേൽ പച്ച ഇല നിവത്തി.
എത്ര ലോകത്തായിരുന്നു മനസ്സ്. ഭാ
ദ്യമാക്കുളള പിന്നിൽ വാലാട്ടി നടക്കുന്ന
നായ്. മനസ്സിന്റെ ഫാൻസിഡ്രസ്. പ്ര
സ്തന്നവേഷം. യുധിഷ്ഠിന്റെ പിന്നുപ
റി ശാസ്ത്രപരമായി യമധർമ്മൻ നടന്നു.
പരീക്ഷണം കലയാണ് ഭഗവാന്മാർ.
എത്രവന്നാലും ഈ പട്ടിയ്ക്ക് സാർഗ്ഗ്യപ്ര
വേശം ഇല്ല. ചെമ്പ്തെല്ലും പാപകർമ്മം.
ഭാര്യയെ വിട്ട് അനുനദിയിൽ കൂടാതെയ

ത്തി. മക്കളെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. സരസ് ഇപ്പോഴും മിസിസ് നായരാണ്. നിയമമുഷിയിൽ മറ്റൊരു പുരുഷൻ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒത്താവിന്റെ സ്ഥതിയോ? അർദ്ധനാഭീശ്വരപട്ടം വീണ്ടു. അതേത്തന്നെയാൽ ശ്രമിച്ചില്ല. എങ്കിലും മനസ്സിന്റെ ശ്മശാനഭൂമിയിൽ മോഹസംഘട്ടനം നടന്നു. ഇടയ്ക്കുണ്ടാവുന്ന പിസിൻ മനസ്സിന് നാക്കുണ്ടാവുന്നു. സംസാരശേഷി കിട്ടുന്നു. കുറച്ചൊക്കെ ലിംഗൻ മുർച്ചയുള്ള ശബ്ദം. മനുഷ്യം, നീ പാപി. നിനക്ക് പാതാളം — പൊറുക്കുക, മറക്കുക. ജീവിതസന്ദേശം തന്നെ മററത്. അതറിയാത്തവൻ പരാജയപ്പെടുന്നു. സൊസൈറ്റി ലൈഫിലൂടെ, ഓറപ്പെട്ട്, കൂട്ടിലിട്ട ഉൾ.

ഉണക്കഴിച്ചു ഇല എടുത്ത് പുറത്തിട്ടു. തട്ടുകൾ, അടക്കുകൾ കൂട്ടിവെച്ച് ടിഫിൻ കാര്യങ്ങൾ ശരിയാക്കി. കൈ കഴുകി.

റോഡ് മുറിച്ച് പതുൻ വരുന്നോ നായർ ഫോട്ടൽ പ്രധാന പാതയുടെ കവരത്ത് കുറച്ചു മാറിയാണ്. കാലത്തും, ഉച്ചയ്ക്കും, ഇടനേരത്തും, വൈകീട്ടും ഫോട്ടൽ ഭക്ഷണം. പുഷ്കരൻ എടുത്തവനെ റോഡ് ക്രോസ് ചെയ്യുന്നു. അടുത്ത കാലത്തായി പുഷ്കരൻ മാത്രമായി സന്ദർശകൻ. മറ്റൊരും എത്താതായി. ആ ജനത്തെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഉൾവലിയുന്ന സ്വഭാവം. സ്വന്തം തോട്ട് സുരക്ഷിതസ്ഥാനം. എങ്കിലും പലപ്പോഴായി ദുർബലങ്ങൾ തലനീട്ടുന്നു. പുറത്ത് സൗന്ദര്യം പട്ടുക്കുമ്പോൾ, പൊട്ടുമ്പോൾ കണ്ണുനീർ വാൾ, അഭിനിവേശം അന്തഃപുരം വിടുന്നു. നോട്ടത്തിലൂടെ, ചുണ്ടിന്റെ കോണുവഴി, അതങ്ങനെ വഴിവക്കിലേയ്ക്കു ചാടിവിടുന്നു. പാതയിൽ വസന്തപുഷ്പങ്ങൾ. തെളോടെ നീങ്ങുന്ന മധുരണമനോഹര മലരുകൾ. കൂട്ടംവെട്ട് അപൂർവ്വരോഗ സൂര്യകാന്തി. സായന്തന സൂര്യനെ മുഴുത്ത ആത്മി

യോടെ വീക്ഷിച്ചുകണ്ടുപോകുന്ന സൂര്യകാന്തിപ്പൂവ്. ഓറാൽ തെറ്റാത്തായി. എപ്പോഴോ എന്നോ ഒഴിഞ്ഞുപോയി. അങ്ങിനെ ദിനങ്ങൾ, വാരങ്ങൾ, മാസങ്ങൾ, വർഷങ്ങൾ. അറുപതു വയസ്സാകാതായി: ഷഷ്ടിപുത്തി അടുക്കാതായി. അതാലോഷിതാൻ നാട്ടുകാർ പോകട്ടെ വീട്ടുകാർപോലും ഇല്ലെന്ന നിലയാണ്. ഒറ്റയായായി ജീവിച്ചല്ലോ. ആക്കം വേണ്ടാത്തവനാവാനിരിക്കുമോ. പഠിക്കാൻ കഴിവാ. അപസാനകാലത്തെ കലാശകൊട്ടിന്റെ ചെലുതാണ് ദൂരെ വൈരാഗ്യംവെച്ചു വളർത്തിയല്ലോ. ഫലം അതേവെക്കുക. പുഷ്കരൻ വരുന്നതിൽ. ഏക ആശയം അപനായിട്ടുണ്ട്. കട്ടപ്പാ കൂടിയ ചുട്ട ചായ വരുത്താമായിരുന്നു പുഷ്കരൻ അതേവരുത്തുവാനാണ്. മാസമാസം എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കുമ്പോൾ അതുകൊണ്ട് സന്തോഷം. ഉപകാരത്തിന് കൂലി (ശേഷം 53-ൽ)

ചുണ്ടുകളെ ചുണ്ടുകൾകൊണ്ടു വെട്ടിയെടുത്തു. ചുണ്ടുകളുടെ ആദരവിൽ സന്ധ്യ പിന്നെയും നീണ്ടു. ചുണ്ടിൽനിന്നു കഴുത്തിലൂടെ മുലകൾക്കിടയിലൂടെ, നീയ്കൂടെ പാർവ്വതയുടെ ജലബിന്ദുവ്നെപ്പോലെ അയാൾ സഞ്ചരിച്ചു. ഒരുപാട്നേരം കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴും സന്ധ്യയാചിരുന്നു.

ക. വി. വിജയന്റെ
മൈസാധാരണ കഥ

നീലസ്സുര്യൻ

1976 ഒക്ടോബർ 3-ാം തീയതി
പുറത്തിറങ്ങുന്ന

'മലയാളനാട്' വാരികയിൽ
പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു

കുരിഞ്ഞ കലാസ്സുകഷ്ണങ്ങൾ ചിതറിക്കിടന്ന മുറിയിൽ മദ്യഗന്ധം കഴുകവെ, സിഗരറ്റുകൾ സർപ്പങ്ങളായി ചുരുങ്ങും നിവർണം പിണഞ്ഞുപുണർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. എട്ടുകാലിവല, ഇരയെ ബന്ധനത്തിലാക്കാനുള്ള കഴിവുനഷ്ടപ്പെട്ട് ക്ഷയരോഗിയുടെ ശ്വാസകോശം പോലെ മുലയിൽ പതറിനിന്നു. കാരറിൽ പൊടിപറന്നു. ഏതോ സുഖത്തിന്റെ സ്മരണയുടെ വേഷംകെട്ടിയ ദാരുണിപ്പം പൊടിയിൽ മുങ്ങി മേശപ്പുറത്ത്. അയാൾ തകർന്ന കപ്പിച്ചില്ലുകൾക്കൊണ്ടു് സ്വന്തം ശരീരത്തിൽ കോറിവരയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ചളി ഉണങ്ങിപ്പിടിച്ച തൊലി

കഥ

എ. വി. എം. നാരായണൻ

യിൽ കൈവൈകൽ മെളിഞ്ഞപ്പോൾ ചിലി പതഞ്ഞു. താൻ എഴുന്നള്ളി അക്ഷരങ്ങളില്ലാത്ത കവിതയാണെന്നു് അയാൾ വിചാരിച്ചു. അതു് ആതം വായിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നില്ല. സ്രഷ്ടിയുടെ സൃഷ്ടം മററാക്കും പങ്കുവെക്കാനുള്ളതല്ലല്ലോ എന്നാലോചിച്ചപ്പോൾ, താൻ ശരിയായിത്തന്നെ ചിന്തിക്കുന്നു എന്നു തോന്നി. പീളയുണങ്ങിയ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മിക്കൊണ്ടു്, ആരെയോ പ്രതിക്ഷിക്കുന്നതു പോലെ പുറത്തേയ്ക്കുനോക്കി.

പുറത്തു് പ്രപഞ്ചം കൂനയായിരുന്നു. വാതിലിനപ്പുറം വെളിച്ചത്തിന്റെ പ്രളയം. ഭൂമി കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. മഞ്ഞും മറഞ്ഞുപോയിരുന്നു. തന്റെ വീടിന്റെ അതിർത്തിയിൽ ഭൂമി പിളർന്നു വേറിട്ടതു് എപ്പോഴായിരിക്കാം എന്ന ചിന്ത, തലയിൽ അലോസരമുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ ദേഹത്തിലെ ചോരക്കുളികളിൽ മുങ്ങിക്കളിക്കാൻ അയാൾ മോഹിച്ചു.

വിട്ടിലേക്കുള്ള പാത ആ ഭരണമായിരുന്നു. ഇനി എങ്ങനെയാണു് അവൻ കടന്നുവരികു്? താടിവളർത്തിയ, ദ്രവമായ മാംസപേശികൾ തുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശരീരമുള്ള, തീക്ഷ്ണമായ കണ്ണുകളുള്ള അവൻ. തമ്മിൽ പരിചയമായിട്ടു് വളരെക്കാലമായിരിക്കുന്നു, കാണുമ്പോഴെല്ലാം പരിചയം നടക്കുന്ന പതിവൊന്നും അവനില്ല. ചിലപ്പോൾ മധുരമായി പൂഞ്ചിരളുക. എന്നിട്ടു് അരികിലൂടെ അടുക്കണപോവുകയും ചെയ്യും, അടുത്ത പ്രാവശ്യം കാണുമ്പോൾ, എന്തോ കടിച്ചുകയുള്ളതുപോലെ എതിർവശത്തേയ്ക്കു മുഖം തിരിച്ചു് ഗൗരവത്തിൽ നടന്നുകയുന്നതു കാണാം.

കണ്ടുമുട്ടുന്ന നിമിഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്കെ കലശലായിട്ടു് കൃത്യമായ അളവൊന്നു ഉണ്ടായില്ല. ചിലപ്പോൾ അടുപ്പിച്ചു് അനേകം ദിവസം കാണാം. മറ്റു ചിലപ്പോൾ കര മാസം കഴിഞ്ഞാലും പുളി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലംവരെ ഭ്രഷ്ടിയിട്ടുണ്ടാക്കിയാലും കണ്ടുകിട്ടാതിരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും ഉണ്ടു്.

ചിരിച്ചു് വശമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഭരണിച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ഒരു ദിവസത്തിന്റെ കാർമ്മ മനസ്സിലുണ്ടു്. അങ്ങനെ തിരികെ, പെട്ടെന്നാണു് പിണങ്ങിയതു്.

ദൈവത്തിൽ നിന്നും

നല്ല കാർമ്മയില്ല. എന്തോ ഒരു പറഞ്ഞതു് അവനു് പിടിച്ചില്ല. അവന്റെ മടിയിൽ തലവെച്ചുകിടന്ന തന്നെ പെട്ടെന്നു തള്ളിത്താഴെ ഇട്ടിട്ടു് അവൻ എഴുന്നേറ്റു നടന്നുപോയി.

ഈ പ്രാന്തനെ താൻ എന്തിനാണു് സ്നേഹിക്കുന്നതു്? എന്തിനെന്നറിയില്ല. സ്നേഹത്തിനു് കാരണം ആവശ്യമില്ലല്ലോ. വരുമെന്ന വിചാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു് കര ദിവസമായി. പടിവാതിൽ എപ്പോഴും തുറന്നിട്ടിരിക്കയാണു്. ഇപ്പോൾ നോക്കുമ്പോൾ പടിയുമില്ല വാതിലുമില്ല. പിളർന്ന വേർപെട്ട ഭൂമിയോ

ടോപ്പും പടിച്ചുകൂടി പോയിരിക്കുന്നു. പടിച്ചുകൂടി പുറത്തു പാതയു പോയിരിക്കുന്നു. ഇനി അവൻ എങ്ങനെ കടന്നുവരും? വാതിൽ തുറന്നാൽ കാലേടുത്തുകൊണ്ടു ഭൂമിയില്ലാതിരിക്കും, അങ്ങനെയൊന്നു പുറത്തുനിന്നും? പുറത്തു്, ശമ്പടങ്ങൾ തമ്മിൽ അടിപിടി നടത്തുന്നു. നിറങ്ങൾ ധൂമകേതുയുന്നു. വായുവിലൂടെ, വെളിച്ചത്തിലൂടെ, നൂറായിരം വേരുകൾ ഒഴുകിവരുന്നു. എവിടെയോ മുറിഞ്ഞു വീണ മരങ്ങളുടെ, ആലംബമറ്റ വേരുകൾ. അവ അപ്പിപ്പിൻ താടികളായി പറ്റുന്നതടക്കം.

മുറിയുടെ പൊട്ടിപ്പൊട്ടിഞ്ഞ തറയിൽ പഴുതാകൾ അരിച്ചുനടക്കവേ, അയാളുടെ മുറിയകളിൽനിന്നു് ചോരയുള്ളികൾ അലയുടെ മേൽ ഇററിറുവിണം. — ഈ ചോരകളിപ്പാൽ നിനക്കു സന്തോഷമാകുമല്ലോ.

പക്ഷേ, നി എവിടെയാണു്? ആരോടോ അയാൾ ചോദിച്ചു. ചോദ്യം മുറിക്കകത്തെ ഗുഹകളിൽ കടന്നു പ്രതിധ്വനിച്ചു. കാട്ടിൽ അതു കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടാക്കി.

ചോരയുള്ളികൾ നിലത്തു പുകളായി ചിതറിക്കിടന്നപ്പോൾ, നടന്നുപോന്ന വഴികളിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടത്തിയ ദിനങ്ങളെക്കുറിച്ചും, നിയമനുകരതി കൈത്താത്തിൽ മുറുകെ മടക്കിപ്പിടിച്ച കാക്കപ്പൊന്നിനെക്കുറിച്ചും ഓർത്തു. തീച്ചന്താ ചാടിത്തീർന്നിരുന്ന തലയിൽനിന്നു് കറുത്ത പേരുകളെ നുള്ളിയെടുത്തു് മുറിയിൽ സ്വതന്ത്രമായി അലയാൻ വിട്ടു അച്ചുകെട്ടുള്ള കട്ടികളെപ്പോലെ തന്റെ നേരെ വരിവെച്ച നടന്നുവരുന്ന ശംഭുനിയുറുമ്പുകളെ വാത്സല്യത്തോടെ നോക്കി.

അവൻ വരുന്നുണ്ടോ? തൊട്ടുമുമ്പിൽ ലോകമില്ലാത്ത വാതില്ലിൽ ചെന്നുനിന്നു് അയാൾ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കി ആരുമില്ല. നേമത്തെ കടന്നുവന്നു് എവിടെയെങ്കിലും അവൻ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലോ എന്നു വിചാരിച്ചു് എല്ലാ മുറികളിലും തെര

ത്തു, എല്ലാ ജാലകങ്ങളിലൂടെയും, വാതിലുകളിലൂടെയും പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കാനും മറന്നില്ല. അപ്പോൾ, ഒരു സംഗതി പകൽ പോലെ വ്യക്തമായി:

— ആകാശത്തിൽ ആലംബമില്ലാതെ പൊങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ് ഈ വീട്. വീടിന് ചുറ്റും ഭൂമിയില്ല. അടിയിലും ഭൂമിയില്ല.

ഉറക്കെ ചിരിക്കണമെന്നു തോന്നി. പിന്നെ കരയണമെന്നും തോന്നി. എന്നാൽ ചിരിക്കാനോ കരയാനോ ഉള്ളതല്ലല്ലോ ഈ സന്ദർഭം എന്ന് അയാൾ ഓർത്തു.

ഈ ജാലകത്തിലൂടെ തെക്കോട്ടു നോക്കുമ്പോൾ അടുത്ത വീട്ടിലെ മാഞ്ചുവട്ടിൽ നാണിച്ചുനില്ക്കാനുള്ള പെൺകുട്ടി, ഇപ്പോൾ എവിടെയായിരിക്കും? കാരനിൽ വളകിലുക്കങ്ങൾ നീന്തിവരുന്ന രാത്രികൾ അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു—

പടിഞ്ഞാറെ ജാലകത്തിനു താഴെ ഇപ്പോൾ പീടികയില്ല. പകൽ മുഴുവൻ കച്ചവടംചെയ്ത്, പാതിരാമയ്ക്കു അന്നത്തെ പണം എണ്ണി തിരിച്ചെടുത്തുകയും, പിന്നെ വെളുത്തുവെള്ളം പണത്തിനു കരവലിരിക്കുകയും ചെയ്യാറുള്ള, കരടിയുടെ ശരീരമുള്ള വൃദ്ധനായ പീടികക്കാരൻ കരശ്ശിയാതെ അരിപാങ്ങാൻ വന്ന നെല്ലിക്കലേ മാളവയോടു പരമയൻ പറഞ്ഞതല്ലോ:

“കാശിലൂട്ടാ ചിത്തിളെന്തിനാ പോന്നു? മക്കളെ ആരെയെങ്കിലും പറഞ്ഞയച്ചു മതിയാർന്നില്ലേ?”

മാളവയുടെ മകൾ, കരടിക്കുട്ടിയെ പേറ്റി മിനാക്ഷി സ്മരണയായിരുന്നു—

അയാൾ, മരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത പകലിനെ നോക്കി കിടന്നിരുന്നു എവിടെ രാത്രി? നക്ഷത്രങ്ങൾ വിടർന്ന നീലരാത്രി പണക്കാക്കി കരിഞ്ചന്തനടത്തുന്ന രാത്രി. കള്ളപ്പണത്തിന്റെ കണക്കുനോക്കുന്ന രാത്രി. വേശ്യകളുടെ രാത്രി—

നാലാമി അയാൾ ചിരിച്ചു.

പിന്നെ, അയാൾ മരിക്കലും വരില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ, മുറിക്കുറഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം നിലത്തു പെറുക്കിക്കളച്ച്, മേയ്ക്കുന്നേരത്തു പെട്രിപ്പോളിച്ച് വിറകാക്കി അതിന്റെ മീതെ അടുക്കുമ്പോൾ, മേയ്ക്കിയുടെ അരികിൽ നോക്കിയിരുന്ന നെഞ്ചെണ്ണ വിറകിനേൽ കഴിഞ്ഞു.

(ശേഷം 46-ൽ)

എം കൃഷ്ണൻനായർ

ശ്രീ. പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ

“മലയാളമനോരമ” ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ എഴുതിയ “ഗുളികകാലം” എന്ന കൊച്ചുലേഖനം വായിക്ക. നമുക്കറിയാവുന്നതും എന്നാൽ നമ്മൾ പുറത്തുപറയാത്തതും ആയ സത്യം വേറൊരാൾ ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു സന്തോഷമുണ്ടാവുമല്ലോ. ആ ആഹ്ലാദമാണ് എനിക്ക് ആ ലേഖനം വായിച്ചപ്പോഴുണ്ടായത്. പണ്ടു സൂചിയുടെ കാലമായിരുന്നു. ജലദോഷം പിടിച്ച് ഡോക്ടറുടെ അടുത്തുചെല്ലുന്ന രോഗിക്കുപോലും “ഇഞ്ചക്ഷൻ” കീട്ടിയേതിരു. സൂചി വച്ചില്ലെങ്കിൽ രോഗം ഭേദമാവുകയില്ലെന്ന് ഓരോ ആളുനും കോന്നത്. ഡോക്ടർ കത്തിവെച്ച് നടത്തിയില്ലെങ്കിൽ അതു “ഡിമാൻഡ്” ചെയ്യുന്ന രോഗികളും ഉണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ളവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ഡോക്ടർ നേഴ്സിനോടു് “ആകാശിസ്റ്റിലേറ്റി” എന്ന പരയും. അതിന്റെ അർത്ഥമറിയാവുന്ന നേഴ്സ് “ഡിസ്റ്റിഡ് വോറർ” നിറച്ച ഗ്രിഞ്ച് കൊണ്ടുവരും. ഈ സൂചിവയ്പിന്റെ കാലം മാറിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് കുട്ടികൃഷ്ണൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇതു ഗുളികയുടെ കാലമാണത്രേ. കാലത്തേതു കാപ്സുൾ, പ്രഭാതഭക്ഷണത്തോടൊത്ത് വേറൊന്ന് അതിന്റെ കൂടെ പെറ്റാമിൻ ഗുളിക, ഉച്ചയ്ക്കു് ഒന്ന്, വൈകുന്നേരം ഒന്ന് സന്ധ്യയ്ക്കു് ഒന്ന്, നിദ്രയ്ക്കു മുൻപു് ഒന്ന്— ഇങ്ങനെ പോകുന്ന ഡോക്ടർമാരുടെ പ്രിസ്ക്രിപ്ഷൻ. ഈ ഗുളികകാലം എന്തായി മാറുമെന്ന് കുട്ടികൃഷ്ണൻ ചോദിക്കുന്നു

പണ്ടൊക്കെ പനിവന്നാൽ നാ കശിന് ചുക്കുവാങ്ങിച്ച് പഴയതിട്ടുകിടക്കും. മണ്ടോ മുന്നേതെ പണ കടിക്കപ്പോൾ പനിമാറ്റം ഇന്ന് അതല്ല സാമ്പി. പനിപിടിച്ചവൻ തെർമോമീറ്റർ കയ്ക്കത്തുവെച്ചു വാക്കും; അല്ലെങ്കിൽ നാക്കിടയിൽ വെക്കും. എന്നിട്ടു് 102 ഡിഗ്രി എന്നു പറഞ്ഞു് ഓറോയാട്ടം ഡോക്ടറുടെ അടുത്തുചെക്കും. അദ്ദേഹം സ്റ്റെതസ്കോപ്പു് എന്ന കാലപാശമെടുത്തു കഴുത്തിൽ ചുറ്റി ഒരു പരീ

ശോധന. ഇടതുകൈ നെഞ്ചിലമത്തി വലതുകൈകൊണ്ടു് രണ്ടു മുന്നു തട്ടു്: നാഡി പിടിച്ചു നോക്കൽ. എന്നിട്ടു് ഹാറ ഏഴുതു്: Resteclin 500 mg; 8; Arumin.6 Gelusil 10. രോഗി ഒരു കപർ ഡോക്ടറുടെ കൈയിൽ വെച്ചിട്ടു് മരുന്നുകയ്യിലേക്കു് ഓടുന്നു... പനി ഭേദമായിക്കഴിയുമ്പോൾ കുറഞ്ഞതു് നൂററമ്പതു രൂപയെങ്കിലും ചെലവായിരിക്കും.

ഞാൻ ഡോക്ടറുനോക്കെ ആക്ഷേപിക്കുകയാണെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. എനിക്ക് അവരോടു ബഹുമാനമുണ്ടു്. സ്റ്റേഫമുണ്ടു്. അടുത്തകാലത്തു് മൂന്നു വ്ദഗ്ദ്ധമായ ഡോക്ടർമാർ എന്നെ ഞാൻ അർഹിക്കുന്നതിലുമധികം ബഹുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. ഡോക്ടർ പി. ശ്രീകുമാറും ഡോക്ടർ എ. കെ. എബ്രഹാമും. മുന്നാമത്തെ ഡോക്ടർ, ലേഡി ഡോക്ടറാണ്. ശ്രീകുമാറിന്റെ സഹധർമ്മിണി, സാഹിത്യത്തി

ലല്ലേ? എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പേരു് Vitamin C and the Common cold എന്നുമാണെന്നും പൈറാമിൻ സി എന്നാൽ ascorbic acid ആണെന്നും കൂടി ഞാൻ പറഞ്ഞേനേ. പക്ഷേ മധ്യമയുഗപ്പട്ടില്ല. അതിഥി സൽകാരമൽ പരമായ ആ മൂന്നു ഡോക്ടർമാരേയും യാത്രപറഞ്ഞു് റോഡിലേക്കു പ്പോന്നപ്പോൾ “എത്ര സംസ്കാരമസമ്പന്നർ” എന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിൽ മന്ത്രിച്ചതു്. എനിക്കു ഡോക്ടർമാരോടു ബഹുമാനമേയുള്ള എന്ന് ഒന്നുകൂടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

കുട്ടികൃഷ്ണൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ഈ ഗുളികകാലം എന്തുകൊണ്ടുണ്ടായി? ഇതു് ആധികൃത്തിന്റെ കാലമാണു്. നിലവിളക്കിനു മുൻപിലാണു് പണ്ടു് വായിച്ചിരുന്ന ഞാൻ 60 വാട്ട്സ് ബൾബിന്റെ താഴെയിരുന്നു് ഇന്ന് വായക്കുന്നു.

ലും കലയിലും അവർക്കുള്ള അവഗാഹം എന്നെ അഭ്യർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ഡോക്ടറുടെ ആത്മകഥ വായിക്കാൻ കൊടുക്കാമെന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞുകിരുന്നതിനുമുൻപു് ആക്സൽ മുന്നേയുടെ “സാൻമീകേലി” യാണോ ഗ്രന്ഥമെന്നു് ഡോക്ടർ എബ്രഹാം ചോദിച്ചു. സാഹിത്യത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കുപോലും അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ആ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം വായിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച എന്റെ അല്പമായ അറിവു് അല്പമല്ലാത്തമീതിയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു് എനിക്കും വലിയ ആളാകണമെന്നു തോന്നി. നോബൽ സമ്മാനം നേടിയ ലീന സ്വപോളിങ് പെറ്റാമിൻ സി ജലദോഷത്തിനു മരുന്നായി പറയുന്നതാണെന്നു് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞപ്പോൾ “The Common Cold and its Cure” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തി

പണ്ടു് കാളവണ്ടിയിൽ സഞ്ചരിച്ച മനുഷ്യൻ ഇന്ന് ജിറാഫിനാകുന്നതിൽ പറക്കുന്നു. എന്നിട്ടും വേഗം പേരമെന്നു പറയുന്ന അയാൾക്കു്. മിതവും സാരവത്തും ആയ വാക്കു പ്രയോഗിച്ചിരുന്നവർ ഇന്ന് വാചാലന്മാരായി മാറിയിരിക്കുന്നു. Words, Words, Words എന്നു് ഷേക്സ്പിയർ പറഞ്ഞതു് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ശരിയായി വന്നിരിക്കുന്നതു്. കൊച്ചുകുട്ടിക്കുട്ടികളിൽ പാത്തിരുന്നവൻ ഇന്ന് വലിയവലിയസൗധങ്ങളിൽതാമസിക്കുന്നു. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലേയും സ്ഥിതി വിഭിന്നമല്ല. പണ്ടു് പനി മാറാൻ നാലുകാളു്. ഇന്ന് നാനൂറു രൂപ. സുഹൃത്തുക്കളേനാം ആധികൃത്തിന്റെ കറലപ്പട്ടത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നതു്. പുതുതായി കണ്ടു പിടിക്കുന്ന മരുന്നു പ്രയോഗിച്ചുടനാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ഇന്നുവരെ വന്നിട്ടില്ലാ

1. ആധികൃത ജനസംഖ്യയെ സ്തംഭിപ്പിച്ചു
 ഏകദേശം 1911-12-ൽ കേരളത്തിൽ ജനസംഖ്യ 20 കോടിയിലധികം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇത് അന്ന് അഞ്ചു കോടിയിലധികമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ സാമൂഹികമായും വായനക്കാരും വർദ്ധിക്കും. സാമ്പത്തികശാസ്ത്രത്തിലെ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളും, “ഡിമാൻഡ്” “സപ്ലൈ”യും വായനക്കാരെ ഡിമാൻഡ് കൂട്ടുമ്പോൾ അതനുസരിച്ച് സപ്ലൈ ചെയ്യാൻ കലാകാരന്മാരില്ല; അതുകൊണ്ട് അവിദഗ്ദ്ധന്മാർ കലാകാരന്മാരായി രംഗപ്രവേശിച്ചു. മനോരമയിൽ “പക്ഷിജാലികളുടെ ഉദ്യമം” എന്ന മനോഹരമായ ഹാസ്യകഥയെഴുതിയ ശ്രീ കളിയാട്ടം ശശികുമാർ ഇവിടെ ഉള്ള ഒരു ഉദാഹരണം. എന്റെ വാക്കുകൾ പരസ്യങ്ങളാണെന്ന് ശശികുമാറിന് തോന്നുന്നുണ്ടാവാം അതല്ലെങ്കിൽ ഹാസ്യം എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് എന്തോട്ടുള്ള ഭേദം മാറിക്കൊള്ളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആർട്ട് ബുക്ക് വർഡ് (Art Book Ward) എന്നൊരു ഹാസ്യസാഹിത്യകാരനാണ്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നതൊക്കെ ലോകത്തെ അഞ്ചു പത്രങ്ങളോളം അച്ചടിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ലേഖനം ഒരു ദിവസംതന്നെ അഞ്ചു പത്ര പത്രങ്ങൾ അച്ചടിക്കുന്നുവെന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. സാമ്പ്രസേവനമായ ഹാസ്യമാണ് ബുക്ക് വർഡിന്റേത്. ഒരു ഉദാഹരണം നൽകാം. Human Engineer എന്ന പുതിയ എഞ്ചിനീയർമാർ അപകടത്തിലാകുമ്പോൾ ബുക്ക് വർഡ്. ഹ്യൂമൻ എഞ്ചിനീയറിംഗ് പുതിയ ശാസ്ത്രമാണെന്നും അതിന്റെ ലക്ഷ്യം മനുഷ്യരെ മനുഷ്യവൽക്കരിക്കുകയും പക്ഷിമൃഗങ്ങളിൽ നിന്ന് വേർതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബുക്ക് വർഡ് കേരളീയരെ ന്യായോൽക്കർഷിതനാണ് വാഷിംഗ്ടണിലേക്ക് എഴുതിയപ്പോൾ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്ത ഹ്യൂമൻ എഞ്ചിനീയർ ബുക്ക് വർഡ് മറ്റൊരു കണക്കുകൂട്ടൽ നോട്ട്ബുക്കിൽ

കുടും വാരികയിൽ ചിലപ്പോൾ നല്ല കലാരത്നങ്ങൾ ഉള്ള എന്റെ ഒരു ശിഷ്യൻ ഇന്നലെ ശാസ്ത്രംഗലത്തുള്ള എന്റെ വീട്ടിൽവന്ന് പറഞ്ഞു:—“സാർ താമസിച്ച്, നന്ത് കടലിലാണോ എന്ന് പലരും എന്തോടോ ചോദിക്കുന്നു. മലയാളനാട്ടിൽ സാൻസൻ വീട്ടിൽ പഠിച്ചുണ്ടല്ലോ. അതു കണ്ടാണോ അവർ അങ്ങനെ ചോദിച്ചത്. വീട്ട് കണ്ടിട്ടുള്ള ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു “കുടലല്ല” എന്ന്. മ. എൻ. വി. കറുപ്പിന്റെ മനോഹരമായ വീട്ട് മനോഹരമാണെന്നു കാണിക്കാൻ അദ്ദേഹം വീട്ടിൽനിന്ന് ഫോട്ടോ എടുത്തയാളിനു, വസ്ത്രങ്ങളും സുന്ദരമായ ഭവനങ്ങളും കെട്ടോരംപോലെയായി ഫോട്ടോയെടുത്തയാളിന് സന്ദർശനം ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടോ?”

പഠനംകൊണ്ടുപോൾ മനസ്സ് ഒരുവിധ
തരത്തിൽ തയ്യാറാവും അതിന്റെ വിശദാംശ

എന്നൊരു ക്ഷീണം! ശാക്തീകവും മാനസികവുമായ ക്ഷീണം. [ക്ഷീണം വിശേഷമാണെന്ന്. ക്ഷീണമേതെന്നു തീർത്താൽ]

പ്രയോഗം. ക്ഷാന്തി, ശ്രാന്തി, ക്ഷമം, അവസാനം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ക്ഷീണം എന്ന പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ക്ഷീണം എന്നർത്ഥത്തിലിരിക്കട്ടെ.] മാനസികമായ ക്ഷീണത്തിനു കാരണം ഈ ലേഖനമാണെന്നു വായനയുടെ “ഉപോല്പന്നം” ആഹ്ലാദമാണ്. പക്ഷേ, മുഖ്യനിർണ്ണയത്തിനു വേണ്ട വായിക്കേണ്ടവർ ക്ഷേമമാണ് ഫ. ഓ. എങ്കിലും വായനക്കാരുടെ പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ടുമാത്രം എഴുതുന്നു, ആബ്ദാബിയിൽനിന്ന് ശ്രീ. പി. കെ. സി. ഫൈമുദ്ദീൻ എഴുതുന്നു. “മലയാളനാട്ട് നേർ നിലവാരം ഉയർത്തിയതുകൊണ്ടാണ്. ഇവിടെ വേണ്ടിടത്തോളം കോപ്പികൾ കിട്ടുന്നില്ല, വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾചെയ്താൽ കൊള്ളാം.” ഞാൻ കത്തു ശ്രീ. വി. ബി. സി. നായർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു—തീരുവുന്നതപുരം ബസ്സ് സ്റ്റാൻഡിൽ പുസ്തകങ്ങളുവക്കൊരുക്കേണ്ടതുനില്ക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. ഒരു യുവതി ജന്താവീരനോടൊക്കുമിച്ച് അവിടെയെത്തി. മലയാളനാട്ട് തുറന്നുനോക്കി. വാങ്ങി. അതിനു മുൻപുള്ള ആഴ്ചത്തെ മലയാളനാട്ട് തുറന്നുനോക്കി. എന്നിട്ട് തനിയെ പറഞ്ഞു:—“സാഹിത്യവാരഫലമില്ലേ? എന്നാൽ ഇതു വേണ്ട.” ഇങ്ങനെയൊക്കെ കണതിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയാസപ്പെട്ടാണ് വലതുകൈകൊണ്ട് വാലികൾ തുറന്നുനോക്കുന്നത്. തുറന്നമട്ടിൽ വാലികൾക്കെതിരെ പച്ച വായിച്ചുകൊണ്ട് അവർ ഒന്നിച്ചൊട്ടെഴുതുന്ന ബസ്സിൽ കയറപ്പോകുന്നത് കണ്ടു—ഞാൻ എറണാകുളം ബസ്സ് സ്റ്റാൻഡിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. രണ്ടു യുവാക്കൾ എന്ന സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. എന്റെ വിദ്യാർത്ഥിനികളായിരിക്കാം, ഞാൻ മറന്നുപോയതായിരിക്കാം എന്നു വിചാരിച്ചു. മിണ്ടാതെനിന്നു. അപ്പോൾ അവരിൽ ഒരാൾ വി. യത്തോടൊക്കെ ചോദിച്ചു:—“മലയാളനാട്ടിൽ പതിവായെഴുതുന്നത് ഞാൻ “അതേ” എന്നു പറഞ്ഞു. “ആ ലേഖനം വായിക്കാൻമാത്രമാണ് ഞാൻ മലയാളനാട്ട് വാങ്ങുന്നത്” എന്ന് ആ യുവതി അറിയിച്ചു. “പ്രശ്നമാണ് സർവ്വം” ഞാൻ സമോജത്തിനും കൂട്ടുകാരി ചന്ദ്രകുമാർ നമ്പിയാർക്കും, പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാർക്കും ഇതു് ആത്മപ്രശംസയാണോ അല്ല? ആത്മപ്രശംസയായതുകൊണ്ട്

അവാവണം ക്ഷീണം കൂടുന്നു. ക്ഷീണം
 മാറാൻ കവിത വായിച്ചാൽമതി, **The**
penguin book of greek verse എന്ന
 മനോഹരമായ പുസ്തകം തുറന്നു ഞാൻ
 ഒരു കവിത വായിക്കുന്നു. ഈ നല്ല പു
 സ്തകം എനിക്കു തന്നത് ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ
 ഗ്രന്ഥങ്ങൾമാത്രം വരികെന്നതിൽ തല്പരതാ
 യ എന്നൊക്കളത്തെ ദേശഭിമാനി ബുക്ക്
 ഹൗസ് ഉടമസ്ഥരാണ്. "മണൽക്കാട്ടിലെ
 എന്റെ കറുത്ത മീവൻപുക്കികളേ! കടൽ
 കരയിലെ വെള്ളപ്രാവുകളേ! എന്റെ
 ജനദേശത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഉയന്നു പറക്കു
 ന്ന നിങ്ങളോടു പറയട്ടെ. എന്റെ വീട്ടു
 മൂറത്തു് ഒരാപ്പിൾമരമുണ്ട്. അതിൽ
 ചെന്നിരുന്നു എന്റെ പ്രേമഭാജനത്തോ
 ട്, എന്റെ ഭാര്യയോടു പറയൂ. അവൾക്കു
 വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ കുറുപ്പാസ്ത്രീയാകാം;
 അവൾക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ വീണ്ടും
 വിവാഹംകഴിക്കാം; അവൾക്കു വേണമെ
 ങ്കിൽ വസ്ത്രങ്ങൾ കുറുപ്പിക്കാം; അങ്ങനെ
 വിഷാദത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് വസ്ത്ര
 ധാരണംചെയ്യാം. പക്ഷെ, അവൾ എ
 നിക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കേണ്ടതില്ല; ഞാൻ
 തിരിച്ചുവരമെന്ന പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതുമി
 ള്ള, കാമണമുണ്ട്, ഇവിടെ ആർമേനി
 യായിൽ അവരെന്ന് വിവാഹംകഴിപ്പി
 ച്ചു. ഓർമ്മേനിയൽ പെൺകുട്ടിയാണ്
 എന്റെ ഭാര്യ. ഒരു ദുർമ്മന്ത്രവാദിനിയു
 ടെ മകൾ. അവൾ നക്കത്തുങ്ങളിലും അ
 ന്തമീക്ഷത്തിലും മന്ത്രശക്തി പ്രയോഗിക്കു
 ന്നു, കൊച്ചുപക്ഷികളിൽ അവൾ മന്ത്ര
 ശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നു. അവ പറക്കു
 ന്നതേയില്ല. നദികളിൽ അവൾ മന്ത്ര
 ശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നു; അവ ഒഴുകു
 ന്നതേയില്ല. സമുദ്രത്തിൽ അവൾ മന്ത്ര
 ശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നു; തിമിമലകൾ
 അനങ്ങുന്നതേയില്ല. അവൾ യാനപാത്രങ്ങ
 ുൽ മന്ത്രശക്തിപ്രയോഗിക്കുന്നു; അവയ്ക്കു
 സഞ്ചരിക്കാൻ വയ്യ. അവൾ എന്നിൽ
 മന്ത്രശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നു; എനിക്കു തി
 രിച്ചുപോകാനും വയ്യ ഞാൻ വീട്ടിൽ
 പോകാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴെല്ലാം മഞ്ഞു
 മഴയും ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ അവ
 ളുടെ അടുക്കൽ തിരിച്ചെത്തുമ്പോൾ ന
 ുപ്രകാശമുണ്ട്. അന്തമീക്ഷത്തിൽ ന
 ക്ഷത്ര പ്രകാശമുണ്ട്. ഞാൻ കന്തിയതിൽ
 (ശേഷം 48-ാം)

ഞാൻ ഈ പംക്തിയിൽ എഴുതുന്ന
തൊക്കെ സത്യമാണോ എന്ന് ചില
പ്രോൾ മെർക്കസംഗം തോന്നാറുണ്ട്,
ആ ആളിന് കാർമ്മാക്കി എല്ലാ കുറവു
ണെന്നു തോന്നുന്നു. അല്ലാതെ മറ്റൊന്നും
മല്ല സംശയത്തിന് കാരണം ആ ആളു
ണാൻതന്നെയാണ്. എന്നാൽ, സത്യമല്ലാതെ
മറ്റൊന്നുമല്ല ഞാൻ പറയുന്നതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന കറേ വായനക്കാരെ
കീഴ്ത്തേണ്ടത് എനിക്ക് വേണ്ടത്. അതിനുള്ള
ഏറ്റവും മോശം വിലയെ തെളിവ് ഒരു കത്തായി ഇതാ എന്റെ മുന്നിലിരിക്കുന്നു.

കത്തു വന്നിരിക്കുന്നത് ബോംബെയിൽനിന്നാണ്. വൈദ്യോപദേശിനാണ് അത്. ഈ രാജ്യത്ത് ജീവിച്ചിരുന്നില്ല ഏറ്റവും വലിയ ഒരു ക്ലിപ്തം രോഗിയെന്നനിലയിൽ, ഒരു വിധത്തിൽ രോഗത്തെ നേരിട്ടു സാധാരണ വിദഗ്ദ്ധമായ ചികിത്സകൾ നിശ്ചയിക്കാൻ ഞാൻ യോഗ്യനാണ്. “പത്തു പൊൻ പരിചിച്ച്” എന്ന് മലയാളത്തിലൊരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടെന്നു ഞങ്ങളും, രോഗികൾക്കു പത്തു ചികിത്സ നൽകുന്ന പതിവ് ഏർപ്പെട്ടു

ഞാൻ പുനർജന്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു

ദിനയിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിനിടെ അതിലൊ
 ന്ന എനിക്കു കിട്ടുമായിരുന്നു എന്നു
 തീർച്ചയാണ്. എന്നിക്കുവന്ന രോഗങ്ങ
 ലും വരുന്ന രോഗങ്ങളും തമ്മിലൊരു
 വടംവലി മത്സരം നടന്നിരുന്നെങ്കിൽ
 ആദ്യവിഭാഗക്കാർ നിമ്ഷത്തിൽ വടവു
 മായി സ്ഥലംവിട്ടുമാറുന്നു എന്നും
 തീർച്ച. ഏതായാലും, രോഗത്തെപ്പറ്റി
 ഒരിക്കലും എന്ന് ക്കു ആവലാതി ഉണ്ടായി
 ടില്ല. ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വില
 പ്പെട്ട ദിവസങ്ങൾ ഏതെന്ന് ഏതെങ്കി
 ലും എ. എ. എസ്. പക്ഷക്കർ എ
 ന്നോടു ചോദിച്ചാൽ ഞാൻ സംശയംകൂടാ
 തെ പറയും "ആശുപത്രിയിൽ കിടന്ന
 ദിവസങ്ങൾ"എന്ന്. അതുപോലെ "നി
 ഞൾക്കു" ഏറ്റവും ഷുപ്ത ഹോബി
 എന്ത്?" എന്ന ചോദ്യംചുന്നിരിക്കട്ടെ.

അതിനുള്ള എൻറെ മറുപടി “ചർച്ച”ക്കു എന്നായിരിക്കും. ജീവിതത്തിലേറെയും ആനന്ദകരമായ അനുഭൂതി ഏതെന്ന് ഒരു അഭിമുഖ സംഭാഷണക്കാരൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ “വരട്ടെച്ചൊറി” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞത് കൈക്കൊള്ളാൻ സാധിക്കാത്തതായിരുന്നു. ചന്ദ്രശേഖരൻ നായരോ എന്നായിരിക്കാം ഉറപ്പില്ല. വരട്ടെച്ചൊറി എന്ന ഭാഗം കൈവന്നിട്ടില്ല, അതിനാൽ, എനിക്ക് അറിയാത്തതായിരിക്കാം. എന്നാൽ, എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറെയും പ്രിയപ്പെട്ട വിനോദം “ചർച്ച”യാണു്, മിക്കവാറും, വിനോദം അല്ലാത്തതായിരിക്കാം. ചർച്ചയ്ക്കു് എന്നതുപോലെ ആനന്ദകരമായ ഒരുതരം ജീവിതത്തിലുണ്ടാകാം മറ്റൊന്നും എന്തിനായിട്ടില്ല. ഇതു് അസാ-

ധർമ്മമായി ഭരണനവർ ധാരാളം പേരുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്കറിയാം. അതിൽ വിസ്മയത്തോടെ കാണേണ്ടിയില്ല. “ഭിന്ന ഭൂമി ചിർന്നി ലോകം” എന്ന് പഴമക്കാർ തന്നെ പ്രമാണമുണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. പലരും പഴിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ അത്യന്താധുനികതയുടെ പിന്നിലുള്ളതും ഈ വിലക്കുതന്നെ—അഥവാ അത്യന്താധുനികത—തന്നെ. ഞാൻ ബോംബെക്കൽക്കർ കാര്യം മറന്നു. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചിരിക്കുന്നത് “ബ്രോങ്കൈറ്റ് ക്റോസിസ്” (Bronchitis) എന്ന രോഗത്തെപ്പറ്റിയാണ്. മഹാരോഗങ്ങളുടെ മാത്രമല്ല മഹാ വൈദ്യന്മാരുടെയും കേന്ദ്രമായ ബോംബെ മഹാനഗരത്തിൽനിന്ന് ഇത്തരമൊരു ചോദ്യം എന്റെ പേക്കു വന്നപ്പോൾ ഞാൻ അല്പം അഹങ്കരിച്ചു: പക്ഷേ, ആ രോഗസമരണ എന്നെ അല്പം അസാധുനാക്കുകയും ചെയ്തു.

എങ്കിലും, ബ്രോങ്കൈറ്റ് ക്റോസിസ് എന്ന പേരായത് എന്റെ പഴയ മിത്രമാണ്. പഴയവരെ സ്മരിക്കാനുള്ള ദുർവാസന എന്നീ കൂടുതലാണുതാനും. വലിയവ്. ചുമ, കഫം മുതലായ അനുസാരികളോടുകൂടിയാണ് സുഹൃത്തിന്റെ ആഗമനം. അപ്പർവ്വമായി ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ ചുമയെ അല്പം മക്കം അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്തു. അത്തരമൊരു പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് മദ്രാസിലെ മഹാശുപത്രിയിൽ അദ്ദേഹം തെടിയത്. അവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ദിനമാത്രങ്ങൾ ജീവിതത്തിലെ അവിസ്മരണീയങ്ങളായ അനവധി സ്മരണകൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. “ഇവിടെമാണു ധ്യാനം വിദ്യാലയം” എന്ന് മഹാകവി പറഞ്ഞ സ്ഥലം മദിരാശിയിലെ ജനറൽ ആശുപത്രിയുടെ എട്ടാം നമ്പർ വാർഡാണെന്ന് എനിക്കു ശരിയാണ്. അന്ന് ബേ ഡ്യുമായി. “സമാനവല പ്രമോപ്രഭതയോസജ്ജതയാ വംശമേ” ഒന്നുമൊന്നും അവിടെ പ്രബലമായി കണ്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ, ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ മുമ്പാകെ അവിടെനിന്നിന്ന് എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ പിരിയുന്നതും ഞാൻ ആ കിടപ്പിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് കണ്ടു.

ഞാൻ കിടന്നതു പോസ്റ്റ് ഓപ്പറേറ്റീവ് വാർഡിലാണ്. സ.ധാരണ ഓപ്പറേ

റേഷൻ. ഏതും, ശ്വാസകോശം എന്നിവക്കുള്ള തോറാസിക് വാർഡ്. ഇതേതാണ് ഇതുപറ്റ വർഷം മുമ്പത്തെന്ന് ഓർക്കണം. ഞാൻ തോറാസിക് സർജറി ഇത്രത്തോളം ഇവിടെ സാധാരണമായിരുന്നില്ല. അദ്വൈപ്രാപിച്ചിരുന്നുമില്ല. ഞാൻ തീർത്ത “ഇത്” അപകടകരമായ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയ ആയിരുന്നു. മരണനിരക്ക് ഭീമമായിരുന്നു എന്നതന്നെ പറയാം. ജീവിക്കുന്നവരെക്കൊള്ളാതെ യിതന്നെ മരിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം എന്ന് സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ വെളിവാക്കും. ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യ ഈ മരണങ്ങളിലേറിയ പങ്കിനും കാരണങ്ങളില്ലായിരുന്നു എന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ സംഭവം—അഥവാ ഏറ്റവും വലിയ നിസ്സഹായത. ഇങ്ങിനെ “ആയുസ്സറാകെ” ചാവുന്നതിന് ഡോക്ടർമാർ പറയുന്ന പേര് “ഷോക്ക്” എന്നാണ്. ബോധം കെട്ടിപ്പോയ ഷോക്ക് റേബിളിൽ കിടന്നപ്പോഴാണ് രോഗി അതേ അബോധാവസ്ഥയിൽ ക്ഷോഭമുലം മരിച്ചുവെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ പോരായ്മ എനിക്ക് മനസ്സിലായിരുന്നില്ലെങ്കിലും സന്ദർഭം ആശുപത്രിവാസത്തിനിടയിൽ, എന്റെ ചുറ്റുപാട് കിടന്നവരിൽ ചിലർ ഇങ്ങനെ “ഷോക്ക്” മൂലം മരണമടഞ്ഞു. അവരിൽ, ചിലർ വയോധികരും ചിലർ ചാലന്മാരുമായിരുന്നു. ശ്വാസകോശത്തിനും ഏതത്തനമുള്ള ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്ക് വിധേയരായവർ. അവരിൽ ചിലരുടെ നർമ്മരോഷണങ്ങളും നിഷ്കളങ്കമായ ചിരിയും ഞാൻ എപ്പോഴുമൊക്കെ 12 വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള സുമുഖനായ പട്ടൻ, നാല്പത്തഞ്ചുകാരനായ ക്ലാക്ക് രാമസ്വാമി അയ്യർ, ഫുട്ബാൾ പന്തുപോലെ തെറിച്ചുയർന്നു നടന്ന പതിനേഴുകാരനായ ദുളു, അറുപതുകഴിഞ്ഞ ഭക്തനായ സത്യകൃഷ്ണസ്വാമിയായ മഹർണാണുസ് എന്നിങ്ങനെ എത്രയെത്ര പർവ്വതവത്സൽ അവിടെ “ഇപ്പോൾ പിരിയുന്ന ഒരു അദ്ധ്യായവിദ്യാലയം” തന്നെ ആയി എന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ മേഖലിനും പിരിയലിനുമിടയിൽ എന്റെ ഓപ്പറേഷനും വന്നുചേർന്ന അപ്പോഴുള്ള എന്റെ മനോധനം എന്തായിരുന്നിരിക്കുമെന്ന് നിങ്ങളോന്ന് ആലോചിക്കാൻ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയ്ക്കില്ല. എന്തിന് നിങ്ങളെക്കൂടി വി

ഷ്കിപ്പിക്കണം? ഓപ്പറേഷൻ എന്നത് ഒരു സുഖമോ ദുഃഖമോ എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. സമ്പൂർണ്ണമായും ബോധം കെട്ടിത്തീർത്ത പ്രയോഗമാണല്ലോ. അതിനെ ഒരു ഉറക്കമെന്നല്ല, മരണമെന്നാണ് വിളിക്കാവുന്നത്. ഉറക്കത്തിൽ നമ്മെ ഒന്ന് നമ്മളിയാൽ പോലും നാം അറിയുന്നു. ശസ്ത്രക്രിയയിൽ നമ്മെ അറയ്ക്കുകിറുപ്പിച്ചുതള്ളിയിട്ടുപോലും നാം അറിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ശസ്ത്രക്രിയകഴിഞ്ഞുള്ള ജീവിതം ഒരു പുനർജന്മമാണെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നത്. എന്ന് മണ്ടുതവണ ഓപ്പറേറ്ററായെന്ന് എന്റെ രോഗം പൂർണ്ണമായി മാറി, എന്നിങ്ങനെ പുനർജന്മം നൽകിയ മഹാനായ ഡോക്ടർ സി. എസ്. സമാശിവനെ ഞാൻ എന്നുമെന്നും കൃതജ്ഞതാഭാസത്തോടെ സ്മരിക്കുന്നു. ആസ്വാസ്ഥ്യത്തോടുകൂടി എനിക്കു തോന്നിയ ആദ്യത്തെ ആദ്യരവീന്ദ്രൻ ഉറവിടവും അതാണ്. ആ അത്യന്തമനസ്സൻ അക്കാലത്തിൽ അന്നരിച്ചി ശസ്ത്രക്രിയ സുഖമാണെങ്കിലും അതിനു മുൻപും പിൻപുമുള്ള അനുഭവങ്ങൾക്കുറ ക്ലേശകരമാണ്. അവയിലൊന്നാണ് ബ്രോങ്കൈറ്റ് ഡ്വോപ്പി എന്ന ഒരു പ്രത്യേകം രോഗിയുടെ ശ്വാസകോശത്തിനകം നേരിട്ടു കാണാനുള്ള ഒരു കട്ടിക്കഴൽ അണ്ണാക്കിലൂടെ താഴേക്ക് തള്ളിക്കയറ്റുന്ന ഈ പ്രയോഗം എന്നിൽ നടത്തിയത് പിന്നീട് ഓക്സിലൈറ്റിൽനിന്ന് പത്തുപ്രതിബലമായിത്തീർന്നു, ഡോക്ടർ സത്യനായന എന്ന മഹാനാണ്. എന്റെ എല്ലാ ജീവനും അതോടെ പൊയ്പോയി എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്. പക്ഷേ, സമാർത്ഥ പന്തു പതിനഞ്ചുവീതിട്ട സമയത്തേക്ക് ഈ പ്രയോഗം തുടർന്നു കൊണ്ടേയിരുന്നു. മെഡിക്കൽകോളേജിലെ ഒരു ബാച്ചു വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് എന്റെ ശ്വാസകോശചിനകം കാണിച്ചുകൊടുത്തത് ക്ലാസ്സെടുക്കുകയായിരുന്ന ആ മഹാൻ അതിന്റെ കലാശമെന്ന നിലയിൽ ആ കഴലിനുള്ളിലൂടെ ഒരു നിങ്ങളുവീ കയറി ശ്വാസകോശത്തിനകമെന്നാണ് അല്പം മാംസം പറിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു. (“ബയോപ്പി” എന്ന ആവശ്യത്തിലേക്കാണ്). ക്യാൻസറോ മറ്റൊരാളിനോ എന്നു പരിശോധിക്കാൻ ഏതാ

യാലും എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വിഷമകരമായ അനുഭവം ഏതെന്ന് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ എന്റെ മറുപടി വ്യക്തം. “ബ്രോങ്കൈറ്റ് ഡ്വോപ്പി” (ഇത് കമ്പിപ്രസ്ഥാനം ആശുപത്രികളിൽനിന്ന് ഇതിനടിയിലെ നിരോധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും പകരം മയപ്പെട്ട രേബ്രാട്ട് നടന്നുവരുന്നതായും അറിയുന്നു) വാർഡിൽ എന്ന് ഓപ്പറേഷൻ തീരുന്ന റോളുള്ള ഒരു ലഘുയാത്രയുണ്ട്. കയ്യിൽ അറുപതു വാരമാത്രമേ ദൂരമുള്ളൂ. എങ്കിലും അതോടെ ദീർഘയാത്രയെന്നതാണ്! സ്കെച്ചറിൽ കിടത്ത്, ഫുഡ് വസ്തു, മുടി, മന്ദഗതിയിലുള്ള ആ യാത്ര ഒരു അത്യന്തായുധം പ്രതീതിയാണ് എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ണു ശരിക്കുമൊന്നു മൂടുന്നത് പ്രപഞ്ചത്തെ ശരിക്കും നോക്കിക്കണ്ടു. കണ്ടത് ആശുപത്രി ഭിത്തികൾമാത്രം. ഒരുപക്ഷേ, ഇനിയെന്ന് ഒന്നുമില്ലാത്ത കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും എന്നായിരുന്നു അപ്പോഴത്തെ എന്റെ ചിന്താഗതി പക്ഷേ, ഇതെല്ലാം രോഗികളുടെ സഹജമായ മനോവിഭ്രാന്തികൾ മാത്രമാണെന്ന് പിന്നീട് നോക്കി ബോധമായി ഒരു രോഗിയെ എങ്ങിനെയും മക്കിക്കാൻ, സർവ്വായുധസജ്ജമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഡോക്ടർമാരെയും കൂട്ടുകാരെയും അപ്പോൾ രോഗി കാമ്യമാക്കുന്നില്ല. അത്രമാത്രം ഭീമമാണ് രോഗി. ഏതായാലും ഞാൻ അതോടെ ഒരു പുനർജന്മവിശ്വാസിയായി. റോൾ മെച്ചാൽ അയാളുടെ ജീവൻ (ആത്മാവ്) എവിടെപ്പോകുന്നു എന്ന വിഷയം ഉപനിഷത്തുകളുടെ കൂലകഷായ ചർച്ചയ്ക്കു വിഷയമായി. പക്ഷേ, തീർക്കാതെത്തന്നെ അയാളെ ആത്മാവിനെപ്പറ്റി അറിയാനുള്ള നവീനകരുത്സ്യീന്ദ്രിയ തന്മയമായ യാത്രയ്ക്കിനിൽ വിലപോയില്ല. (കേം പനിഷത്ത്.) “നായാത്താ പ്രപഞ്ചനേലഭ്യം” (ആത്മാവെന്തെന്ന് പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കാൻ വയ്ക്കൂ) എന്നു പറഞ്ഞു യമൻ കൈമലയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ ആ യമനെയും തോല്പിച്ചു എന്നിങ്ങനെ കാര്യത്തിൽ സംശയമേയില്ല. ആത്മാവുണ്ട്, പുനർജന്മമുണ്ട്. അതിനുള്ള വെളി വോ? — ഈ ഞാൻ തന്നെ.

വൈത്തി വന്നതുകേ സർചാത്തുവു മായി സർഗ്ഗസംവാദം തുടങ്ങി. പത്തു സാഹിത്യകാരന്മാരെവിളിച്ച് മലസുഷ്ടി പോകണമെന്ന് ആദ്യം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു്, അവിടുത്തെ ഡാമിൽ ജലസംവിധാനം കുറവായതിനാൽ അവസാനനമിഷത്തിൽ പരിപാടി റദ്ദാക്കി. അപ്പോൾ ഹാജരായവർ കാര്യവിന്റെ ഔട്ട്സൈഡായി. ചാത്തുപ്പുറ എവിടെപ്പോകുന്നു എന്ന ഫലസ്യം ശേഖരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഗ്രന്ഥം ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, ഡെ പ്യൂട്ടേഷന്റെ കാലാവധി അന്തഃഭിമുഖം കഴിയുന്ന തനിക്ക് പിറോസ് ഫെയ് മാ

സ്സമായി ജോലിയിൽ തിരികെ പ്രാവശ്യം കേണ്ട ദശാസന്ധി വന്നിരിക്കയാണെന്ന് വൈത്തി ആദ്യം കുറിച്ചു.

പ്രവേശിക്കുകയല്ലേ?—സർചാത്തു ചോദിച്ചു.

പാതിശമ്പളത്തിലായാലും വരുവർഷം വിഷുവിന് അടുത്തുണ്ടായി കലാശിക്കുന്നതു പരമോത്തമമായി പ്രവേശിച്ചാലോ എന്നു് ആലോചിക്കുകയാണ്.

എന്നിട്ട്? വേയിലും മേയ്ക്കും കൊള്ളാത്തവിധം ഒരു മരം പണിയുക. അവധിക്കാലത്തോ? അതെ ജനക്കൂട്ടക്കോണ്ടു് പറയിക്കണം, അല്ലേ?

എന്താണാവോ? പ്രധാനാന്ത്രീയായിരുന്ന സർചാത്തുവിന്റെ കാര്യദർശിയാണെന്നുകാലത്തു് വരെയെ കൈക്കൂലിക്കൊണ്ടാണു് പട്ടം പുര പണി തുടങ്ങിയതെന്നു് എന്.

അതു ഞാൻ ഓർത്തില്ല. കൊച്ചിരാജ്യം വിററതിൽ വൈത്തിക്ക് പങ്കുണ്ടോ?

ഇല്ല. വല്ലതും കൈക്കൂലി കേടിച്ച് ഉണ്ടോ? കൈപെസപോലുമില്ല.

രാജ്യത്തെ പരിശുഷ്കമായ വജനാവിന്റെ സ്ഥിതിയെ മാനിച്ച് ശമ്പളത്തേ പത്തു ശതമാനം വെട്ടിക്കുറവു് വരുത്തുകയല്ലേ ഇതുവരേയും നാം ചെയ്തതു്? ഈ കഥ വല്ലവനും അറിയുമോ? ഒരു ചെററയും അറിയില്ല. എന്നാൽ അവന്റെ നാവു് അങ്ങിയിരിക്കുമോ?

ഇല്ല. അപ്പോൾ അടുത്തുണ്ടുപററിയി പോരേ പുരയ്ക്കു് കുറിയടിക്കുന്നതു്?

മതി. ഒരു തുണു ലാഭമുമാവില്ലേ ഉമു്.

പ്രോവിഡൻ്റ് ഫണ്ടു്, പെൻഷൻ, കൈക്കൂലി തുടങ്ങിയ സംഖ്യകൾ ഉപയോഗിച്ചാണു് ശമ്പളം കുറയ്ക്കുവാൻ ഒരു ഹർജ്യം നിർമ്മിക്കുന്നതു് എന്നല്ലേ ജനം അപ്പോൾ പറക?

അതെ. അവരുടെ സഹായവുമുണ്ടാവില്ലേ ഉമു്.

ശകടബന്ധനം

വി. കെ. എൻ

എന്നാൽ സർചാത്തു പറഞ്ഞു—ദീർഘകാലാവധിയിൽ പ്രവേശിക്കണ്ട. പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു് നാളെക്കൂടി നീട്ടണ്ട.

ഇല്ല. ഇപ്പോൾത്തന്നെപോയി പ്രവേശിച്ചു് തിരിച്ചുവര.

ശരി. വരുമ്പഴിക്ക് ശിവശങ്കരന്റെ ബോംബേയാത്രയ്ക്കു് തീവണ്ടിയിൽ വേണ്ട സിറ്റിംഗും എല്ലിക്ക.

ആവട്ടെ. ശങ്കരപോലെപോകുന്ന വൈത്തിയുടെ

ചെല്ലെത്താൻ കഴിയാതെ, വലിയ യജമാനൻ എങ്ങെട്ടോവും ദുരയോഗം എന്നു വിസ്മയിച്ച് വാക്കിക്കുന്ന ഗന്ധമാദന പർവ്വതം നോക്കിനിന്നു.

തിവണ്ടിയാത്രയുകൊടുത്തിൽ വൈത്തിക്കു് ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടിവന്നില്ല. കാരണം സർചാത്തുവിന്റെ പുത്രൻ ഓക്സ് ഫോർഡ് ലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിയുടെ വിവരണം ചിത്രസഹിതം പത്രത്തിൽ വായിച്ചു മുന്നിന്ത്യൻ റെയിൽവേക്കമ്പനി ഓർ തണ്ടളുടെ ചീഫ് മെക്കാനിക്കൽ എഞ്ചിനീയറെ മുൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ സമീപത്തേയ്ക്കു നിയോഗിച്ചു. ലെക്കിടി റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ നിൽക്കാത്ത മദിരാശി മെയിലിനെ പുത്രൻ പോകുന്നതു് രണ്ടു മിനിറ്റു് അവിടെ നിൽക്കാം എന്നറിയിക്കാൻ.

വെറും രണ്ടു മിനിറ്റോ?—സർചാത്തു ചോദിച്ചു.

പോകുന്നതെങ്കിൽ—

എന്നും നിൽക്കാത്ത മെയിൽവണ്ടി അന്നു മാത്രം വെറും രണ്ടു മിനിറ്റുനേരം നിൽക്കിയിട്ടേതു കാമ്യം? സർ ചാത്തു ചോദിച്ചു—നമ്മുടെ പുത്രൻ കയറുന്നതുകൊണ്ടല്ല, റെയിൽപാളത്തിന് എന്തോ തകരാറുമുലമാ

ണു് ആ വിശകടം പതുക്കെ പോകുന്നതു് എന്നല്ലേ ജനം ധരിയ്ക്കു്?

പിന്നെത്രനേരം നിൽക്കണമെന്നാണു് സർ ചാത്തുവിന്റെ തീരുവള്ളം?

ഒന്നാമതായി, നിൽക്കണമെന്നുതന്നെയില്ല. സർ ചാത്തു പറഞ്ഞു— മദിരാശി മെയിൽ ലെക്കിടി റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ നിൽക്കുന്നതു മുതലാണോ മാർക്കോപോളോയും വാസ്കോഡിഗാമയും റോറും ഗുഡിടെ വന്നതു്?

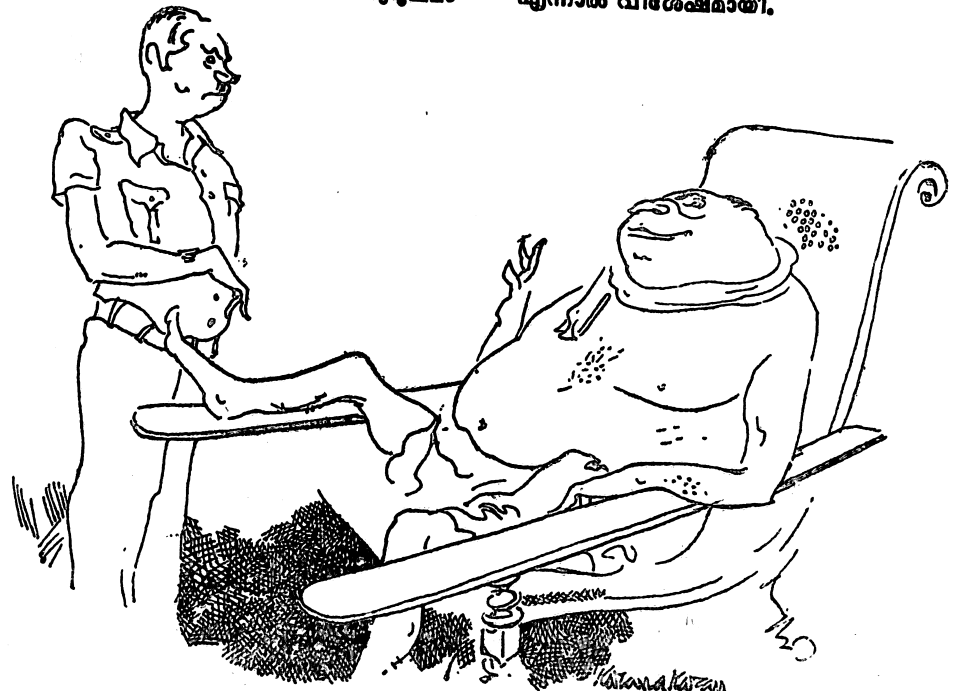
അതിവിട്ടു് പറയരുതു്— സായ്പ് യാചിച്ചു— അപ്പുനാണോ വണ്ടി ഞങ്ങൾ നിൽക്കും. സാധാരണഗതിയിൽ പരസിഞ്ചർമാർ ചങ്ങല വലിച്ചാൽപോലും നിൽക്കാത്ത സ്റ്റേഷനാണു്. പക്ഷേ, ഇത്തവണ ഞങ്ങൾ നിൽക്കും.

ശിവശങ്കരൻ കയറുന്നില്ലേകിലോ? എന്നാലും നിൽക്കും.

അത്ര നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിൽ അമേണി ജൂറുകിലും നിൽക്കണം— സർ ചാത്തു പറഞ്ഞു— നാലു മൈൽ വട്ടം, കാണട്ടെ.

സർ ചാത്തുവിന്റെ സാധാധിനശക്തി വിളംബരംചെയ്യാൻ ഇടയ്ക്കിടെ ശകടത്തെക്കൊണ്ടു് നീട്ടി കൂവിക്കുകയും ചെയ്യാം.

എന്നാൽ വിശേഷമായി,

അപ്പോൾ ഇരുപത്തഞ്ചാംതീയതി വൈകിട്ട് അഞ്ചുമണിയ്ക്ക് ലെക്കിടി സ്റ്റേഷനിൽ മദിരാശി മെയിലിൽ ഒരു ബന്ധനം അവിടുന്ന് സമ്മതിച്ചില്ലോ?

സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.
എന്നാൽ ഞാൻ പോകട്ടെ? വൈകിയാൽ ബസ്സ് തെറ്റും.
നില്ല കാപ്പിയും മറ്റും കഴിക്കാതെ പോകാം. ഒന്ന് ചോദിച്ചോട്ടേ.

ചോദിക്കണം, സർ ശിവശങ്കരനവേണ്ടി ലെക്കിടിയിൽ മെയിൽ വണ്ടി നിർത്തിയേ അങ്ങു എന്ന് തെന്നിന്ത്യൻ റെയിൽവേ കമ്പനിയ്ക്ക് എന്താണിത്ര വാശി?

പറയാം, സർ ഒന്നാമതായി ഇവിടുത്തെ പദവിയെ മാനിച്ചു - ശ്രീ. അടുത്തതായി?

മാസ്റ്റർ ശിവശങ്കരൻ ഐ. സി. എസ്. രൂപത്തിൽ മടങ്ങിവന്ന് മദിരാശി പ്രവിശ്യയിലെ വല്ല ജില്ലയിലുമാണ് പോസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെടുന്നതെന്ന് എന്നിരിക്കട്ടെ. ഇപ്പോൾ വണ്ടി നിർത്തിയില്ലെങ്കിൽ ആ കോപത്തിന് തന്റെ തട്ടകത്തുളള ഒറ്റവണ്ടി

യും പാഞ്ഞുപോകുകയെന്ന് അദ്ദേഹം കല്പന പാസ്സാക്കിയാൽ സ്വകാര്യകമ്പനി കാരമായ ഞങ്ങൾ കടുങ്ങും. വായിൽ കല്പിയാവും.

അപ്പോൾ അവനെ പേടിയാണെന്നർത്ഥം.

അതെ, സർ.
നമ്മെ അശേഷമില്ലെന്നും.
അയ്യോ സർ, ഇവിടുത്തെയാണു് അധികം പേടി.

നാം യാത്രപോകയാണെങ്കിലും മദിരാശി മെയിൽ ലെക്കിടിയിൽ നിന്നുമോ? സംശയമെന്ത്, സർ? - ചീഫ് മെക്കാനിക്കൽ എഞ്ചിനീയർ ചോദിച്ചു - ഓയ്ക്കു മാനം പുഴയ്ക്കു കുറുകെ പാലം പണിതു് വണ്ടി ഈ മുററത്തു് വരുത്തി അങ്ങയെ പിടിച്ചുകയറ്റിയേ ഞങ്ങൾ പോകൂ.

താങ്കു് ഏലോട്ടു്.
എന്നാൽ മാസ്റ്റർ ശിവശങ്കരൻ പോകുന്ന സ്റ്റേഷനിൽ കാണാം, സർ.

സാമ്പ്രൻ ഹാജരായ്കൊള്ളു നാമുണ്ടാവില്ല.

വെളിഗുഡ്, സർ.
എന്നാൽ പോകൂ.
യെസ്, സർ.

വഴിക്ക് കാപ്പികുടിക്കാൻ മറക്കരുതു്. ഇല്ല, സർ.

പുഴവക്കത്താണ് അറുമുഖന്റെ ചാഴക്കട.

അറിയാം; സർ.
കാപ്പിക്കു പുറമെ, പുവൻപഴവും പരിപൂവയ്യുംകൂടി കിട്ടും.

റിയലി, സർ.
ഒരു പൊതി മദാമ്മയ്ക്കും കൊണ്ടു, കൊടുക്ക.

ഐ വിൽ ഡു ദാററ്, സർ.
നാം തന്നതാണെന്നും പറയൂ.

സൊ കൈയ്ക്ക് ഓഫ് യു, സർ.
(കോടി പുണ്യം, ചാത്തവനെ)

(തുടരും)

ഇാലിം പോഷൻ ചൊരിച്ചിലിനും പഴക്കടിക്കും നെപുതിയ ഓഷധി

Oriental Chemical Works, RAO (Indore)

കേൾക്കൂ തുടർശ്രവണത്തിനും മുറിയിൽ നിൽക്കട്ടെ. അങ്ങനെയൊരു കാലത്ത് പനത്തീരുവേണ്ടി നഗ്നചിത്ര നിർമ്മാതാക്കളെ അനുസരിക്കുന്ന മോഡലുകളെപ്പോലെ, അവർ സംഭോഗത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ആ സ്ഥിതിയിലും ആനന്ദം കണ്ടെത്താൻ രോഹിണിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. കാമണം, അവരെ സ്വന്തം പാവകളാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന അമ്മായി അമ്മയുടെ നിർദ്ദേശം മുഖമാണ് അവളെ ചെല്ലുന്നതെന്ന് അവൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. അവളുടെ പുരുഷനിൽ വേണ്ടത്ര വിജ്ഞാനമുണ്ടാക്കിയതു് അയാൾക്ക് അവളുടെ ശരീരത്തോടുള്ള ആസക്തിയല്ല, മറിച്ച് കിഴവിയുടെ ഇച്ഛാശക്തിയാണെന്നും അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നു. ആ നമുച്ച സ്ത്രീ അവരെ നോക്കിക്കൊണ്ടു്, ഒന്ന് - രണ്ടു് - മൂന്നു് എണ്ണിക്കൊണ്ടു് അടുത്തുനില്ക്കുകയാണെന്നു് അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ വേണ്ടതു് ഒരു അവകാശിയായിരുന്നു, അമ്മായി അമ്മയെക്കുറിച്ച് കാൽപ്പോൾ രോഹിണി സ്വയം പീഡിതയായി. ദൈവധ്വാനമായി അവർ കൂടെ വരാഞ്ഞതു്. അവൾ ഉടുവായി തന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞു. തടിച്ച കൈ അവ

"നി ഒരു കാര്യകരമായി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണ്." അയാൾ പറഞ്ഞു. അവർ പെട്ടെന്നു് അസ്വസ്ഥയായി, അയാളെ നോക്കി. പക്ഷേ അയാളുടെ മുഖം ഗൗരവപൂർണ്ണമായിരുന്നു. അപ്പോൾ, അയാൾ തമാശപറയുകയായിരുന്നില്ല. അയാൾ ഒരു അന്യയുള്ള ഭർത്താവല്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവോ? അവളുടെ ശരീരത്തോടുള്ള ആവേശംപോലും അയാൾക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ? "എനിക്കിത്തരം തമാശകളില്ലാമല്ല." അവർ അസഹ്യതയോടെ പറഞ്ഞു. "ദേഹത്തിൽ ചിറികോട്ടുന്നതു നിന്റെ വായ്ക്കു യോജിച്ചതല്ല." അയാൾ പറഞ്ഞു. "നിനക്കു നല്ലതുവയസ്സായെന്ന കാര്യം നി മറക്കുന്നു." "നിങ്ങൾക്കു് ഇന്നെന്തുപററി?" അവൾ

രോഹിണി

മാധവിക്കുട്ടിയുടെ നിണ്ടകഥ: അദ്ധ്യായം രണ്ടു്

മുളമേൽവച്ച് കിടക്കുകയായിരുന്ന ഭർത്താവു് തലതിരിച്ച് അവളെ നോക്കി. "നി വല്ലളും പറഞ്ഞോ?" അയാൾ അവളോടു ചോദിച്ചു. അവൾ ഇല്ലെന്നു തലകുലുക്കി: "നി വിശ്രമിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് നിന്റെ കഴപ്പം," അയാൾ പറഞ്ഞു. ഉറക്കത്തിൽപോലും നിന്റെ കൈകൾ കട്ടിയായിരിക്കുന്നു: നി എന്താ വല്ലപ്പോഴുമൊന്നു് അയയാത്തതു്?" "ഞാനിങ്ങനെയാണു്," അവൾ പറഞ്ഞു. "പോകെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ ശരീരത്താൽ നിൻ ഗന്ധകഗന്ധം എനിക്കിഷ്ടമല്ല നിങ്ങൾ വിയർക്കുമ്പോൾ ആ ഗന്ധം എന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നു. ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്നു..."

ശബ്ദമുയർത്തി ചോദിച്ചു. "ദയവിലാത്ത വാക്കുകൾകൊണ്ടു് എന്നെ മുറിവേല്പിക്കണമെന്നു് നിങ്ങൾക്കു നിർബന്ധമാണെന്നു തോന്നുന്നു." അയാൾ പുഞ്ചിരിച്ചു. "എനിക്കു മുറിവേല്പിക്കണമെന്നു തോന്നിയാൽ ഞാനതു വാക്കുകൾകൊണ്ടു ചെയ്യാറില്ല. കരളുടിച്ചയുള്ള എന്തെങ്കിലുമൊരു ഞാൻപയോഗിക്കുക." അയാൾ പറഞ്ഞു: "ഞാൻ കവിയല്ല. നാദമുല്പാദകനല്ല. അർബേർ കമ്യൂണിയെക്കുറിച്ച് നിന്നോടു സംസാരിക്കാനെന്തു കലാകാരനായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ." അവർ തിടുക്കത്തിൽ എണീറ്റിരുന്നു. അവളുടെ ഹൃദയം ക്രമാതീതമായി മിടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "നിങ്ങൾ കുടിച്ചു പുസാ

യിരിക്കുന്നോ?" അവർ അയാളോടു ചോദിച്ചു. "നിങ്ങളെങ്ങനെ ഈ ഫീൽഡിൽ വായിക്കാൻ?"

"നിങ്ങളെപ്പറ്റി ഏതു സ്ത്രീയാണോ, മറ്റൊരാളല്ല" അയാൾ പറഞ്ഞു: "ഇതു നിന്നോടു പറയാൻ ഞാൻ ഇരുപതു വർഷം കാത്തിരുന്നു. സംസ്കൃതചിന്തയാണെന്നു? നി നീക്കുന്നു, എതിർപ്പു നേരിടേണ്ടിവരുമ്പോൾ ഞാനുസംബന്ധമായ തലവേദന ഉണ്ടാവുന്നതായും നി നീക്കുന്നു. ബാലിശവും പൊള്ളയുമായ വ്യക്തിത്വത്തോടു കൂടിയ ഒരുവളാണു് നി. നി കൂലിക്കുകയെന്നുവളാണു്. നി നീച മനസ്സാണിരിക്കാറുണ്ടു്. എന്റെ വിടറിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം വേണ്ടിയിട്ടാണു്, പണക്കാരീയാവാൻ വേണ്ടിയാണു് നി എ ന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചതു്. നിന്റെ കൂട്ടുകാരികൾക്കു നിന്റെ ഭാഗ്യത്തിൽ അസുയരാനുതകാവുന്നതു് അവളുടെ മുൻപിൽ ചമഞ്ഞുനടക്കാൻ നി ആഗ്രഹിച്ചു. അവളിൽ കാരോരുത്തരും സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നെക്കാൾ ഉന്നതമാണു്. അവർ നമ്മോടൊത്തു താമസിക്കാൻ വന്നപ്പോൾ അവരോരുത്തരോടും സ്വകാര്യമായി സംസാരിച്ചു് ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചതാണിരിക്കാറും. ഞാനറങ്ങുകയാണെന്നു് നി ധരിച്ചുസമയത്തോക്കെ ഞാനവരോടു് ഇടപെടുകയായിരുന്നു. എന്റെ ഉച്ചയറക്കം നഷ്ടപ്പെട്ടാലും സാരമില്ലെന്നുവെച്ചു ഞാൻ. ഉച്ചയ്ക്കു വിശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും എനിക്കു നിനക്കെന്നപോലെ തലവേദന വരാൻ പറ്റില്ലോ."

"ഇതുതന്നെ നിറുത്തു. "അവൾ അലറി" നിങ്ങൾക്കു് എന്താ കേൾക്കുവാനു്. ഈ നിമിഷത്തിൽ നിങ്ങൾ തികച്ചും ഒരപരിചിതനെന്നപ്പോലെയാണു്. നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെക്കുറിച്ചു് ഇത്രത്തോളം നിചവിചാരമുണ്ടെന്നു് എനിക്കു കാണുകയും സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ അമ്മയെക്കുറിച്ചും നിങ്ങൾക്കു് ഇമ്മാതിരി വിചാരങ്ങളുണ്ടോ ഉള്ളതു്?"

അയാൾ ഉറക്കെച്ചിരിച്ചു. അവൾ വിഷേട് സ്വയം ചുരുങ്ങുൻ ഇടയാക്കിയ ഒരു പരക്കൻചിരി. അന്നു് അയാൾ ഒരുതളി മദ്യം രോട്ടിഭജിപ്പി, മരണസി കരോഗത്തിൻ്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ; അവൾ അയാളുടെ മുഖത്തു് തിമഞ്ഞു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ശാന്തമായിരുന്നു. മുഖത്തെ

മാംസപേശികൾക്കു് അയവുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ പതിച്ചുപോലെ ചിരിക്കുന്ന ബുദ്ധനായിരുന്നു, സംശയാലുവായ ബുദ്ധൻ. അവൾ കൈപ്പത്തികളിൽ മുഖം മറച്ചു് ഭയപ്പെടാൻ തുടങ്ങി.

"നിങ്ങൾ എന്നെക്കൊണ്ടു മടുത്തിരിക്കുന്നു" അയാൾ ചിറ്റുപറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾക്കെന്നോടു ഫ്ലോമിഡെല്ലെങ്കിൽ ഞാനെന്റെ അമ്മയുടെ അടുത്തേക്കു പോയ്ക്കളവാം." അയാൾ വീണ്ടും ചിരിച്ചു. "ഞങ്ങളുടെ തറവാട്ടിൽ വിവാഹമോചനങ്ങളില്ല കട്ടി" അയാൾ പറഞ്ഞു. "ഞങ്ങളുടെ

ഫോസുങ്ങളുമായി നി ഞങ്ങളെ പേർക്കാൻ ഞങ്ങൾ അനുവദിക്കില്ല. ഞങ്ങളുടെ ഫോസുങ്ങൾ നി ഞങ്ങളുടെ എതിർപ്പുകൾക്കു വിൻകും. എനിക്കു നിന്നെ വിശ്വാസമില്ല."

"പിന്നെ നിങ്ങൾ എന്നെ എന്തുചെയ്യാൻപോകുന്നു?" അവൾ ചോദിച്ചു. കണ്ണിന്റെ ചുറ്റും അവൾക്കു കവിളുകളിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "എന്നെ കൊല്ലാനാണോ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്? നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ അമ്മയുംചേ

ന്നു്? എന്തെങ്കിലും കൊണ്ടുപന്ന കൊന്നുകൊല്ലാൻ അവർ നിങ്ങളോടു് ആഗ്രഹിച്ചുപോട്ടോ?"

"നീന്റെ ഈ നിലവിളി നിറുത്തു" അയാൾ പറഞ്ഞു. ആൾക്കാർ കേൾക്കും. നമ്മുടെ മുമ്പാകെ വെളിച്ചമുള്ള ഇടനാഴിയിൽ ചെറിയൊരു കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ടു്. അവൻ നീന്റെ ശബ്ദം കേട്ടിട്ടു് എന്റെ കയ്യിൽ നിന്നു് നീക്കം ചെയ്തവൻ വേർതിരിച്ചുവന്നു. അവൻ നിന്റെ ആശയ കനം. അല്ലോ. നി അവനുമായി കഴഞ്ഞാണു് ഞാൻ ചലാപ്പാഴും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്."

"ഞാനവനോടങ്ങനെ മിണ്ടാൻ ഇല്ലല്ലോ," അവൾ പറഞ്ഞു.

"നി കണ്ണുകൊണ്ടു് കഴയാറുണ്ടു്, അവനുമായി." പുരുഷൻ പറഞ്ഞു. "കാറിൽ നിന്നു് ഇറങ്ങിനടക്കുമ്പോൾ പിൻഭാഗം കൊണ്ടും, കാറിൽ കയറാൻനേരത്തു് നിന്റെ കൊഴുത്തുരുണ്ടു മുലകൾകൊണ്ടും കഴിഞ്ഞ പല വർഷങ്ങളായി നിന്റെ ചലനം ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്."

"എന്നെ തിരികെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോവു" അവൾ നിലവിളിച്ചു. "ഇവി

ടെ ഈ അന്ധർ ചെറുമാന്തിൽ ഒറ്റയ്ക്കു നില്പാൻ എനിക്കു ഭയമുണ്ടു്. ചോറു തട്ടാറാക്കിന ഞാൻ ഡ്രൈവറോടു പറയൂ. എനിക്കുതന്നെ പോകണം."

അയാൾ രാമാവൃതമായ കരുത്തുറ കൈകൊണ്ടു അവളെ പിടിച്ചു പിന്നേട്ടു് കിടക്കയിലേക്കു് എറിഞ്ഞു.

"അനങ്ങ ഒരു അവിടെ കിടന്നോ" അയാൾ പറഞ്ഞു. "അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നീനെ കഴുത്തുതെളിച്ചു കൊന്നുകളയാം."

ഒടുവിൽ രേ.ഫാണിക്കു ബോധം തെളിഞ്ഞപ്പോൾ സൂര്യപ്രകാശം വീഴുന്ന മുറയിൽ അയാൾ ഒറ്റയ്ക്കായിരുന്നു. പേടയരാത്രിയ്ക്കു് തെക്കേഭാഗം അവളുടെ കൈയ്യിലേക്കു നടന്നുവന്നു; അയാൾ കണ്ണുടച്ചിരിക്കാൻ പ്രതിച്ഛായയിലേക്കു നോക്കി. അവൾ വിളറിയിരുന്നു. ഒക്കെ, ഈ ക്രൂരതയും കൊള്ളരുതായ്മയുമൊക്കെ, താൻ സ്വപ്നംകണ്ടതാവുമോ? അവൾ പേടയരാത്രി താഴത്തെ തീർപ്പുറയിലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ അവളുടെ ഭർത്താവു് മേശയ്ക്കടുത്തിരുന്നു. പത്രം വായിക്കുകയായിരുന്നു. അയാൾ തല ഉയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ, അവൾ ശാന്തമായ മുഖവും സ്നേഹപ്രകാരവും വിടൻ ചിരിയും കണ്ടു. ഒരുവേള അതേതര സ്വപ്നം മാത്രമായിരുന്നു. അയാൾക്കു് അവളോടു് അത്ര ദൂരീയമായി പെരുമാറാൻ പറ്റാറില്ല. അയാൾ തന്നെ ആശയിക്കുന്നവനാണു്, എന്നെയും തന്റെ നാഗരികമായ രീതികളെയും അയാൾ കളിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ മുദ്രവായ ഇരുണ്ട ശരീരം കാണാനും ആസ്വദിക്കാനും വേണ്ടി പലപ്പോഴും ബാൽക്കണിന്റെ വക്കത്തു വന്നിരിക്കാറുണ്ടു് അയാൾ. ബാൽക്കണിയിലിട്ടു് സൂര്യഭാഗമായി സോപ്പുതകളിൽ കിടന്നു അവർ ആനന്ദിക്കുന്നതു് കണ്ടു് ആസ്വദിക്കാൻ അയാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അവൾ ചുണ്ടുകളിൽ ലിപ്താകു് അണിയുന്നതു നോക്കിനില്പാൻ അവൾ ഹോട്ടലുകളിൽ കത്തിയും മുളളും ഉപയോഗിച്ചു് ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതു് നോക്കിയിരിക്കാൻ ഒക്കെ അയാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അതെ, അയാൾക്കു് എപ്പോഴും അവളെക്കുറിച്ചു് അഭിമാനമായിരുന്നു കഴിഞ്ഞതു് ഒരു ദുഃസ്വപ്നം ആയിരുന്നിരിക്കണം...

"ഞാൻ കഴിഞ്ഞശത്രി അസാധാരണ

ഭാർത്യാർ സ്വപ്നം കണ്ടു," അവൾ പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ കരുതി" അയാൾ പറഞ്ഞു. "നി ഉറക്കത്തിൽ ഞെങ്ങുന്നതായിരുന്നു"

"അതു നിങ്ങളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു," അവൾ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങളേതോ ഒരു ഹിംസ്രജന്തുവായി മാറിയിരുന്നു. നിങ്ങൾ എന്നെ കൊല്ലാൻ ആഗ്രഹിച്ചു..."

"സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും നിന്നെ കൊല്ലാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കില്ല ഭാര്യേ," അയാൾ പറഞ്ഞു, ഒരു റൊട്ടിക്കുഷണത്തിന്മേൽ വെണ്ണ ചൂട്ടി അവൾക്കു നൽകി. എന്നിട്ട് ചായകൂട്ടാൻ തുടങ്ങി:

അവൾ വിശ്രമം കയറിയായിരുന്നു. മുറിയിലേക്കു കെന്നിവിണിരുന്ന സൂര്യപ്രകാശം മഞ്ഞപ്പെട്ടതായ ഒരു പാടപ്പോലെയായിരുന്നു. ഒരു നീലപ്പാത്രത്തിൽ ആരോ കടൽച്ചെടികൾ ഒരുക്കിവെച്ചിരുന്നു. അവ കടലിന്റെ ഗന്ധം പരത്തി. കടൽ ശാന്തമായിരുന്നു:

"ഇന്നു നമുക്കെന്തു ചെയ്യണം?" അയാൾ അവളോടു ചോദിച്ചു. "വീവേകാനുണ്ട് പാറ കാണാൻ പോകണോ? അതോ നിന്നോ?"

"ശുചിത്വത്തോടുകൂടി സന്ദർശിക്കണമെന്നു" അമ്മ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ? അവൾ മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "നമ്മൾ നമ്മുടെ ഹർജിയുമായി അവിടെ പോയില്ലെങ്കിൽ അമ്മ ചൊറുക്കില്ല."

"അതു ശരിയാണ്," അയാൾ പറഞ്ഞു.

"പക്ഷേ നമുക്ക് ഒരു കൺട്രിക്ലാസ്സിൽ എനിക്കുണ്ടെന്നു ടൂർ ഓണാമല്ല, നിനക്കുണ്ടോ?"

"ഓ ഇല്ല. ഞാനിതുപോലെ സന്തോഷവതിയാണ് എപ്പോഴും," അവൾ പറഞ്ഞു, അയാൾ കൂട്ടിയ ചായ കുടിച്ചു. അവൾ വെളിച്ചം കെട്ടി ചിരിച്ചു. ആ പ്രഭാതത്തിൽ അയാൾ ചുവന്നു തുടുത്തു. ആരോഗ്യവാനായിരുന്നു. കാരറ്റിയായ രാത്രി അയാൾക്ക് ഒരു ഉപദ്രവവും ചെമ്പിയിരുന്നു. കഷ്ടിച്ച് മുപ്പതുവയസ്സേ പ്രായം തോന്നിച്ചുള്ള അയാൾക്ക്. മിനുത്തു, കൊഴുത്തുണ്ടു്, നന്നായി തിററുകഴിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ ആയിരുന്നു അയാൾ. അയാളുടെ വായ്ക്കു ചുറ്റും എപ്പോഴും പാലിന്റെ മണമുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ മണിക്കൂറുതോറും ഒരു ചെറിയകപ്പ് പാലു കുഴിച്ചിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ രുഹൻ അൾ സർ പൊട്ടിപ്പുകെടുന്നത് അയാൾ ഭയപ്പെട്ട അയാൾക്ക് മദ്യത്തോടു വലിയ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ പുകവലിച്ചിരുന്നു. ഒരുതരം "അമ്മയുടെ കുട്ടി" ആയിരുന്നു അയാൾ; അയാളുടെ അമ്മ മരിക്കുമ്പോൾ ഞാനായാളെ അമ്മയെപ്പോലെ കരുതും, അവൾ വിചാരിച്ചു, അയാൾക്ക് എപ്പോഴും ഭരണയോഗ്യനായ വശ്യം, ഭാര്യയെക്കാൾ.

"ഞാൻ രാവിലെ കളിക്കാൻപോയപ്പോഴാകെക്കണ്ടെന്നറിയാമോ?" അയാൾ പറഞ്ഞു, "എന്റെ പഴയ കളിക്കൂട്ടുകാർ

കൾ വിജയകരം. അവൻ പല വർഷങ്ങളായി പുറത്തുവിടേണ്ട ആയിരുന്നു. അവനെ ജീവനോടെ കാണാൻ കഴിയുമെന്നുപോലും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അവൻ വളരുകൊല്ലങ്ങൾ ബഹിരനില്പായിരുന്നു. കലുണ കഴിക്കുന്നോണം ഇന്ത്യയിൽ വന്നതെന്ന് പറഞ്ഞു. എങ്കിൽ കന്യാകുമാരിയിലെതു ചെയ്യുകയാണെന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചു. അപ്പുഴവൻ തിരിച്ചു ചോദിക്കുകയാണ്, എന്താ തമിഴ്നാട്ടിൽ പെൺകുട്ടികളില്ലേ എന്ന്. അവൻ ആ പഴയ വിജയകരനെ. തമാശപറയലും ഇളിക്കലും. അവനിവിടെ ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനു വരുമ്പോൾ നിനക്കുവന്നെ പരിചയപ്പെടാം. ഞാൻ അവനെ ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ട്."

"നിങ്ങൾ ഈ കൂട്ടുകാരനേക്കുറിച്ച് ഒരിക്കലും പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ," അവൾ പറഞ്ഞു.

"ഇല്ല, പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവൻ മരിച്ചു പോയെന്നു കരുതിയിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പറയാഞ്ഞത്. ഇപ്പോഴോ അവൻ ജീവനോടെ, ആരോഗ്യവാനായിരിക്കുന്നു."

"ഈ സ്ഥലത്തെ മറ്റുപുരാണകാര്യത്തിൽ അയാൾ നമുക്കു സഹായമായിരിക്കും" അവൾ പറഞ്ഞു. "അയാൾ അയാളുടെ ഇന്ത്യക്കു പുറത്തു ജീവിക്കുമെന്നു റിച്ച് വല്ലതും പറയുമായിരിക്കും."

"നി അവനെ പ്രേക്ഷിക്കില്ലെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു," ഭർത്താവു പറഞ്ഞു. "അവൻ ചെറുപ്പത്തിൽ സ്ത്രീകളെ ആകർഷിക്കുന്നവനായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും സുന്ദരനാണ്. നിന്നെക്കണ്ടാൽ അവൻ ഇളകുചാണ് എനിക്കുറപ്പാണ്. നീ ബഹിരനില്പെ പെണ്ണുങ്ങളെക്കാളൊക്കെ നാഗരികതയുള്ളവളാണ്, ഹീർച്ച."

അവൾ സന്തോഷത്തോടെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് അയാളുടെ കൈ പിടിച്ചു് അമർത്തി. അതു പതിവുപോലെ തണുത്തിരുന്നു.

(തുടരും)

നോവൽ

എട്ട്

"സുജാത, ഗേഡ്, സംഗം, അന്ദാസ്. ഏതു പികുചാറാണിപ്പോൾ കാരണങ്ങളെ— കാസിനോയിൽതന്നെ പൊയ്ക്കുളയാം. പഴയ അന്ദാസ് ആണ് പടം, എങ്കിലും ഈ ഉച്ചസമയത്തു് സുഖമായി ഇരുന്നു" കാണാമല്ലോ."

അനന്തരം ആ തീരുമാനം ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. പുതിയ തീയറ്ററാണ്. പുതു മനശിക്ഷാത്ത ഇരിപ്പിടങ്ങൾ. ചാരിയിരുന്നാലും മുൻപിൽ ഇരിക്കുന്നവരുടെ തല മറയുകയില്ല. പിന്നെ ഏതു് സിനിമകളെങ്കോണ്ടിരിക്കാനും അനന്തരം ഉഷിച്ചിൽ ഇല്ല. (എസ്റ്റേറ്റ് ഉടമയുടെ സുന്ദരിയായ മകൾ നർഗ്ഗീസും അവളെ നിശബ്ദം പ്രേമിക്കുന്ന ശമ്പളക്കാർ മാനേജറും ദിലീ

സാറാതോമസ്

പു്കുമാരി ആ സ്റ്റേഡം കുട്ടം തിരിച്ചറിയാതെ ഒരു സഹോദരനോടൊന്നുപെട്ടു അയാൾ സാമന്ത്ര്യത്തോടെ പെരുമാറുകയാണ് ഓഫ്! അംഗീകരിക്കപ്പെടാത്ത നിശ്ശബ്ദ പ്രേമത്തിന്റെ തീവ്രവ്യഥി അനന്തരം വിർപ്പുളുകയായിരുന്നു. ദിലീപു് കുമാർ ഉള്ളിത്തരിയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് തന്റെ ഉള്ളിൽ അടക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്കുങ്ങൾതന്നെയല്ല ശ്രീദേവി അസഹിഷ്ണുതയോടെ പറഞ്ഞു.

"ശുദ്ധഭാഷയായി അയാൾക്ക് അവളെ പ്രേരിച്ചിട്ട് വല്ല കാര്യവുമുണ്ടോ. വെറുതെ വേദനതന്നെയാണ് രാത്രി അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ നില വ്യത്യസ്തം എന്നാണ് ഓർമ്മിക്കാത്തതു്?"

കേരള

ദിനേഴ് ബീഡി

കാണൂർ

ശരിയാണ് - പക്ഷെ -

അനന്തൻ പെട്ടെന്ന് നിൽക്കി.

"എന്താണ് പക്ഷെ?"

"ചിലപ്പോൾ പ്രേമിക്കാതിരിക്കാൻ അയാളെക്കൊണ്ട് കഴിയുമായിരുന്നില്ല."

അച്ചറച്ചാണ് അനന്തൻ പറഞ്ഞത് നിർത്തിയത്. "ഓ, അങ്ങനെയിൽ ഞാൻ ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല എന്തായാലും ഈ ദുഃസ്ഥിതി ആക്കം വരാതിരിക്കട്ടെ!" പിന്നെ ഏതോ ആലോചനയിൽ ആണ്ടതുപോലെ അവർ മുഴങ്ങിയിരുന്നു.

സിനിമാ കഴിഞ്ഞ് ബസ്സ് കാത്തുനിന്നപ്പോഴും അധികമൊന്നും മിണ്ടിയില്ല.

"അനന്തൻ ജീവിതത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും പ്രേമിച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

യാതൊരു മുഖവുരയും കൂടാതെ പെട്ടെന്നാണ് ചോദിച്ചത്.

അനന്തൻ നടുങ്ങിപ്പോയി. തീരെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ചോദ്യം. മൊണ്ടു ഉണങ്ങിപ്പിടിക്കുകയാണ്. അപ്പോഴേക്കു നോട്ടം താങ്ങാനാവാനാകാതെ കണ്ണുകൾ കെണിമാറി. മറുപടി പറയാൻ വാക്കുകൾ കട്ടിയില്ല.

"അനന്തൻ വിവാഹം കഴിക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ചുപ്പോൾ മനസ്സിലായി."

അവർ തന്നോടൊന്നപോലെ പറഞ്ഞു. മനസ്സിൽ താൻ കൂടുതൽ വാചാലനായി പോയി.

"വിവാഹം എനിക്ക് വിധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. അത്രതന്നെ."

അനന്തൻ പന്തം നില വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

"അതല്ല പേണ്ട എന്ന് തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട് - അനന്തൻ സ്ത്രീകളോടു പൊതുവേ വേറുപോയിരിക്കും."

"അങ്ങിനെ പറയരുത് - എങ്കിൽ ഞാൻ കൂടെ വരുമായിരുന്നില്ല."

അനന്തന്റെ സ്വഭാവം പ്രതികരണമായിരുന്നു.

"കമ്മിട്ട് അനന്തൻ! ഞാൻ വേണ്ടാത്തതൊക്കെ ചോദിച്ചു വിഷമിപ്പിച്ചു. ആസിനിമയാണ് ഉത്തരം കൈ കാരണം. ഏതൊരാളും ഒരു കാര്യം ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി പ്രേമിക്കുന്നവരിൽ അനന്തൻ പറയുന്നവരുടെ മനസ്സിൽ ആയിരിക്കുകയുള്ളൂ."

ശ്രീദേവി കളിമട്ടിൽ പറഞ്ഞു.

"ഈശ്വരൻ അങ്ങിനെതന്നെ നടത്തി തരട്ടെ അനന്തന്റെ സ്വഭാവം കണത്തിലൂടെ ശ്രീദേവി പൊട്ടിച്ചു മറിച്ചു."

"ഈ അനന്തൻ ഞാൻ പറഞ്ഞത് കാര്യമായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ചെറുതെ പറഞ്ഞതല്ല - ഒന്നാമത് എനിക്ക് ബോധിച്ചു പുറത്തു കണ്ടു മുട്ടുന്ന കാര്യം എളുപ്പമല്ല. പിന്നെ അയാൾക്ക് ഇങ്ങോട്ട് പ്രേമം തോന്നുമെന്ന് എന്താണ് നിശ്ചയം - ഇങ്ങോട്ട് പ്രേമിക്കാതെ അങ്ങോട്ട് പ്രേമിക്കാൻ ഞാൻ മനസ്സാക്കുകയുമില്ല."

അനന്തൻ ചിരിച്ചുപോയി. പ്രേമത്തെപ്പറ്റി എത്ര നിസ്സാരമായി പറയുകയാണ്.

"ഇതൊക്കെ ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നതല്ല ഒരു കൊടുംകാറ്റിന്റെ ശക്തിയോടെ പ്രേമം ഹൃദയത്തിൽ ആഞ്ഞടിക്കുമ്പോൾ -" സ്വഭാവം മറന്നെന്നപോലെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയത് ദുഃഖ പൂർവ്വമായ പെട്ടെന്ന് നിൽക്കി.

"ഉം - എന്താണ് ബാക്കിക്കൂടെ കേൾക്കട്ടെ" അനന്തൻ ശ്രീദേവിയുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി. ഈ പെൺകുട്ടിക്ക് എന്താണ് അറിയേണ്ടത്. അവളെക്കുറിച്ച് തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ നൂറുശതത്തിൽ കാത്തുനിൽക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ അവൾക്ക് വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നോ - അതിനെ മുതലെടുത്ത് സിരിക്കാനുള്ള ഒരുക്കമാണോ? ആ കണ്ണുകളിലെ നഷ്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചും കണ്ടപ്പോൾ ഹൃദയം പടഞ്ഞു. ഇല്ല - തന്റെ ഹൃദയം അവർ കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല.

"പറയൂ അനന്തന്റെ ഫിലോസഫി കേൾക്കട്ടെ."

അവർ കൗതുകത്തോടെ വീണ്ടും തിരിയുകയാണ്.

"ചിലരെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതോളം ബുദ്ധിയുടേയും വിവേകത്തിന്റെയും നയരൂപത്തിൽ കെട്ടുന്നതല്ല പ്രേമം -"

ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നത് പുറത്തേക്ക് മുറിഞ്ഞു വീണു.

"എന്തായാലും ഇതുവരെ പ്രേമത്തിൽ കടന്നുപോയത് ഭാഗ്യമായി, ഇനി പൊതുവായ കാര്യം രൂപമെടുക്കുന്നതിനുള്ള സാധകാശം കിട്ടുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല."

അവർ ആശ്വാസഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു. അനന്തൻ മുഖം തിരിച്ചു.

തന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഇരുണ്ടു കൂടിയ വ്യഥ അവർ തിരിച്ചറിയുവാൻ ഇതോ കാര്യമാക്കിയിട്ടില്ല!

ഫോസ്ഫലിൽ കൊണ്ട് വിട്ടിട്ട് യാത്ര പറഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രീദേവി പറഞ്ഞു.

"അനന്തൻ നോക്കൂ. പുറത്തു ആരെയെങ്കിലും കാണുന്നുണ്ടോ എന്ന്. എല്ലാവരും ഹാജരാണ്. ഇന്ന് മുതൽ ഞാനും ഉൾക്കൊള്ളാൻ പോകുകയാണ്."

പക്ഷിയിൽ മംഗളം നേർന്നുകൊണ്ട് ഫോസ്ഫാൽ ഗേറ്റ് കടന്ന് പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ഹൃദയം കനത്തു കൂടിയിരുന്നു. ശ്രീദേവിയുമൊത്ത് ഉത്തരം ഒരു സന്ദർഭം ഇനി എന്നാണ്. വരുംദിവസങ്ങളുടെ വിരസതയോടെപ്പോൾ മനസ്സിന് മ

ടുപ്പേറിവന്നു. വിഷാദത്തിന്റെ പിടുത്തത്തിൽനിന്നും മനസ്സ് ബുദ്ധിയുടെ തെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് പതുക്കെപ്പതുക്കെ കടന്നുവന്നു. ശ്രീദേവി പറഞ്ഞതല്ലെങ്കിൽ വാസ്തവം തങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള നിലവ്യത്യാസം കണക്കിലെടുക്കാതെ സ്നേഹിച്ചുപോയത് തന്റെ മുഖത്വമാത്രമാണ്. ആ മുഖത്വത്തിന് അംഗീകാരം ലഭിക്കണമെന്ന് ആശംസിക്കാൻപോലും അപകുശമില്ല.

പക്ഷിയിൽ കൂടി ശ്രീദേവി ഭർത്താവിൽപോകുന്നതിന് മുൻപ് ഒന്നുകൂടി കാണണമെന്നുള്ള മോഹവും വ്യക്തമായി കലാശിച്ചു. പോകുന്നദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞുമാത്രമാണ് ആ വിവരം അറിയാൻ സാധിച്ചത്. മറ്റൊരാളിന്റെ

ദിസർവ്വേഷൻ വിചാരിച്ചിരിക്കുകയെ കിട്ടിയത്രെ ഫോൺചെയ്തപ്പോൾ അന്നൻ സമയത്തു സ്റ്റേഷനിൽ എത്തണമെന്നുള്ള ആശയം ശ്രീദേവി പ്രകടിപ്പിച്ചതുമാണ്.

പക്ഷേ, കാറ്റു ശമിപ്പെടുത്തിക്കിട്ടാൻ അക്ഷയോടെ കാത്തുനിൽക്കുന്ന കാറ്റുമെ, പീറ്റേറാവിസം മകന്റെ വിവാഹത്തിനു പോകാനുള്ളതാണ്. സന്ദർഭത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കി മുൻപണന നൽകി ശമിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാമെന്നു ഏറ്ററിഞ്ഞു. കത്തവ്യബോധത്തെ തട്ടി നീക്കാൻ അശക്തനായിരുന്നു. നേറ്ററിയിൽക്കൂടി ലെച്ചിറങ്ങുന്ന വിയ്ക്കപ്പട്ടി തുടച്ചുനീക്കാൻ മിനക്കെടാതെ പണച്ചെയ്തു: സിച്ച്കി വാങ്ങി സത്രപ്പിയോടെ കാറ്റുമെ ലെറ്ററു തെളിച്ചിട്ടു കാറ്റു ഓടിച്ചുപോയപ്പോൾ മനസ്സിൽ ഇരുൾ തിങ്ങിക്കൂടുകയായിരുന്നു. ഇനിയും സ്റ്റേഷനിൽപോയിട്ടു ഫലമില്ല. ഓടിമറയുന്ന തീവണ്ടിയുടെ ജനലിലൂടെ ശ്രീദേവിയുടെ പ്രണയമായ മുഖം മനസ്സിൽ സങ്കല്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. തനിക്കു കാണാൻ വീച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഭാഗ്യം!

തീവണ്ടിയുടെ വേഗത കുറച്ചു ഉലച്ചിലോടെ പാളംമാറിയതു് അനുഭവപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് ശ്രീദേവി തലപൊക്കി നോക്കിയതു്. സ്റ്റേഷൻറോഡിലെ ഓവർബ്രിഡ്ജ് കണ്ണെങ്കിടുന്നു. പാളിവഴുന്ന നിയോൺ വെളിച്ചത്തിൽ തമ്മിൽ അകന്നു വീവിധ പ്ലാറ്റാഫോമുകളിലേക്കു തിരിഞ്ഞുപോകുന്ന റെയിൽപ്പാളങ്ങൾ ഹിന്ദിയിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ലഖ്നൗ എന്ന് കുറുത്ത അക്ഷരത്തിൽ എഴുതിയ മഞ്ഞബോർഡ് നിങ്ങൾ കടന്നുപോയി. കളിയുടെ സെത്തിൽ സമയംപോയതു് അറിഞ്ഞേയില്ലല്ലോ, കളിയുടെ സെത്തിലോ? ഡോക്ടർ മദൻമോഹന്റെ വാക്ചാതുരിയിൽ എന്നുള്ളതല്ല സത്യം!

ഷാജഹാൻപുരിൽ എത്തിയപ്പഴം ചോൾഡ് ഓൾ തെറ്റത്തുകെട്ടിയതാണ്. പുറത്തു് ചിതറിക്കിടന്ന മാസികകളും തന്നെ ശേഷിച്ച ആപ്പിളകളും കൂടെയിൽ ആക്കി സ്റ്റേഷൻ എത്തിയാൽ ഉടൻ വണ്ടിക്കു പുറത്തുകടക്കാൻ തയ്യാറായതാണ്.

ഫാൻഡ് ബാഗ് തുറന്നു ചിപ്പ് എഴു

ത്തു് തലമുടി മെക്കി. വായിച്ചുനിൽക്കിയ "റിബേക്ക" വീണ്ടും നിവർത്തിയപ്പോൾ ഡോക്ടർ മദൻ ചിട്ടകൾ ഒന്നുകൂടി നിരത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

"പ്ലീസ്, ഇനിയും സമയം ബാക്കി കിടക്കുകയാണ്. ഈ പുസ്തകം ഫോസ്ഫേർലൈറ്റുണ്ടാലും വായിക്കാമല്ലോ, ഇങ്ങനെ സെിക്കാനൊരവസരം ഇനി എന്നു അങ്ങാറുക."

എതിരെയുള്ള സിററിൽ ഇരുന്ന് ഉറക്കംതുണന്ന വയസ്സൻ സേത്ജിയേയും അയാളുടെ ഉപ്പുചാക്കുപോലെയുള്ള ഭാര്യയേയും നോക്കി കണ്ണിറുക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. അകാണമായ ലജ്ജ തന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ, സമൃദ്ധമായ ചുരുളൻ തലമുടി തലയ്ക്കു് ഒരു കിരീടമായി—ഒന്നേക്കൂട്ടുള്ള കൂട്ടുപൂക്കങ്ങൾക്കു് താഴെ കുറുത്തു് തിളക്കമുള്ള കണ്ണുകൾ. നേർത്ത വയെൻമീശ കസ്യതി തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഭാവം! ആരെയും കൂസാത്ത തനിക്കു് കാണേക്കാണെ ആ മുഖത്തു് നോക്കാൻ സങ്കോചം ഏറിവരികയാണ്. എന്തു് മറുപടിയാണ് പറയുക? മധുരമോയ നിസ്സഹായതയോടെ ചിട്ടു് കയ്യിലെടുക്കുകയെന്നു് ചെയ്തു.

"സ്ത്രീയുടെ സൗന്ദര്യം പുരുഷനെ തോൽവിയിലേക്കു നയിക്കുന്നു എന്ന് എത്ര ഫിലോസഫറാണ് പറഞ്ഞതു്. എത്രയും അതു് ശരി തന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ എന്തെല്ലാമെഴുതുള്ള ഒരു മാസ്റ്റർ റ്റർപ്പേയർ ഇങ്ങനെ അടുപ്പിച്ചു് മൂന്നുതവണ തോൽക്കുമോ?"

നേടുവീർപ്പോടൊപ്പം പൊട്ടിച്ചിരിയും "ശ്രദ്ധിച്ചു് കളിക്കാഞ്ഞിട്ടല്ലേ തോറ്റതു്?"

ചിരിയടക്കി ഗൗരവംവിടാതെ ശ്രീദേവി പറഞ്ഞു.

"ഇതാ ഞാൻ കളിച്ചു് കഴിഞ്ഞു."

"എനിക്ക് താമസമുണ്ടു്. പിന്നെയു് ഞാനിപ്പോൾ ഒരു കാല്യം കണ്ടുപിടിച്ചു. എന്താണെന്നോ—ശ്രീദേവി ഒരു വലിയ കലാകളിയാണെന്നു്—ശരിയോ, തെറ്റോ?"

"തെറ്റു്—എങ്കിൽ ഞാനി പ്രഥമൻ സിക്രികൾക്കുമായിരുന്നോ. ആദ്യെ ശ്രദ്ധിച്ചു് കളിക്കു്"

"എന്നാൽ ശ്രീദേവിക്ക് ഒരു കലാപുരു

യുമുണ്ടു്. അതു് തീർച്ച. താഴെ ഇരുൾ പോലെ അററം നേത്തുവരുന്ന കൈപ്പത്തിയും, നീണ്ടു് എത്തുപോലെയുള്ള വിരലുകളാണ്—ശ്ലേ, വാക്കുകൾ കിട്ടുന്നില്ലല്ലോ—ഞാനും ഒരു ഡോക്ടറെല്ല. സാഹിത്യവും കലയും ഒന്നും വശമില്ല"

"എന്തൊക്കെയാണ് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഒരു ചിട്ടകളയാൻ എന്തു് താമസം! സത്യം പറയു കളിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതു് വെറുതയല്ലേ?"

"അല്ല, പക്ഷേ ഉദ്ദേശം ചിട്ടകളിമാത്രമല്ലെന്നു് സത്യം! നോക്കൂ ഈ അസുഖാവസരം. കഷ്ടിച്ചു് ഒരുമണിക്കൂർകൂടികാണും അത്രതന്നെ: ഇപ്പോൾ ചിട്ടകളിയല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ശ്രീദേവി ആ തടിച്ച പുസ്തകംകൊണ്ടു് മുഖംമറച്ചു് വായനതുടങ്ങുമായിരുന്നില്ലേ. അപ്പോൾ പിന്നെ എന്റെ ധർമ്മസങ്കടം! അവശതാഭാവം അഭിനയിക്കാൻ ഇനിഞ്ഞ ചുണ്ടുകളിൽ ഒരു കസ്യതിച്ചിരി വിരിയുകയായി. തൊട്ടു് ഉഴിയുന്ന കണ്ണുകൾ! ശ്രീദേവി കും ചിരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല"

പരിചയപ്പെടുന്ന പെൺകുട്ടികളോടെല്ലാം ഇങ്ങനെ—"

പെട്ടെന്നു് ചുണ്ടുകൾ കടിച്ചുനിൽക്കി. വേണ്ടാത്ത ചോദ്യമല്ല അതു്. അതും ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി പരിചയപ്പെട്ട ഒരു മാന്യവ്യക്തിയോടു് പക്ഷേ അതു് കേട്ടു് നർമ്മരസത്തോടെ മദൻ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

"ആ ചോദ്യം എനിക്ക് പീടിച്ചു. കാണും ഞാനും ഏതാഴ്ത്തു് അത്തരത്തിൽ അങ്ങോട്ടു് ചോദിക്കാൻ തീർക്കുകയായിരുന്നു. ജ്യോദഗ്രഹം അനുസരിച്ചു് ആദ്യം ശ്രീദേവിയുടെ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം തന്നെയാകട്ടെ! കാണുന്ന പെൺകുട്ടികളോടെല്ലാം ഇങ്ങനെ അതായതു് ഈ ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ടു് നമ്മൾ അടുത്തതുപോലെ. ഞാൻ എന്നതിനുപകരം നമ്മൾ എന്തെന്തൊക്കെയായി പ്രയോഗിക്കുകയാണ്." ആ ചിരിക്കുന്ന കണ്ണുകളുടെ നോട്ടം താങ്ങാനാവാത്ത ശ്രീദേവി മുഖം കനിച്ചുപോയി—

"ബാക്കി കേൾക്കേണ്ട—അതായതു് നമ്മൾ അടുത്തതുപോലെ അടുക്കാൻ ഏതൊരു സൗന്ദര്യബോധവും നർമ്മരസവും ഇതുവരെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ് സത്യം. വാസ്തവത്തിൽ ഇതൊരു പുതിയ

അനുഭവംതന്നെയാണ്. ഇനിയും എനിക്ക് പറയാനുള്ളതു്—ശ്രീദേവിയുടെ ബോധപ്രമാണിന്റെ പട്ടികയിൽ എനിക്കും ഒരു സ്ഥാനം അനുവദിച്ചുകിട്ടണമെന്നുള്ളൊരപേക്ഷയാണ്."

"ബോധപ്രമാണു് സന്ദർഭ പട്ടികയോ? എനിക്കങ്ങിനെ ഒരു പട്ടികയെന്നാമില്ല—എന്തൊക്കെയാണോ എന്നെപറ്റി ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതു്. ക്ലാസ് മേറ്റു് സിനോടൊക്കെ ഞാൻ ഇങ്ങനെ—"

തുടരാൻ വാക്കുകൾ കിട്ടിയില്ല മുക്കും മുഖവും ചുമന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"ഇത്രവേഗം പരിവേഷിച്ചുകഴിഞ്ഞോ? ഒന്ന് ശ്രദ്ധിപ്പിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം പറഞ്ഞല്ലേ" എന്തു്—മനഃപൂർവ്വം തന്നെ ചൊടിപ്പിക്കാൻ പറഞ്ഞതാണെന്നോ? അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാനാവാത്ത തല ഉയർത്തിനോക്കി: കസ്യതി നിറഞ്ഞ ആ കണ്ണുകൾ വിട്ടുമാറാതെ തന്റെ മുഖത്തു് തങ്ങിനിൽക്കുകയാണ്.

സത്യം പറയട്ടെ—എന്നോട്ടു് പിണങ്ങരുതെന്നു മാത്രം. ശ്രദ്ധിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഈ മുഖത്തു് നോക്കിയിരിക്കാൻ—പ്രത്യേകിച്ചു് ഇങ്ങനെ—"

കണ്ണുകൾ ചിമ്മി ചിരിക്കുകയാണ്.

നിമിഷങ്ങൾക്കുമുൻപു് ഉള്ളിൽ ഉററിക്കൂടിയ പരിവേഷംപോലും ആ ചിരിയിലുലിഞ്ഞുപോവുകയാണുണ്ടായതു്. സംസാരത്തിൽ അതിരുകടന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കുന്ന ഈ ചെറുപ്പക്കാരനോടു് പ്രതിഷേധിക്കാൻ തന്റെ നാവു് ഉയരാത്തതെന്നാണ്?

ജാത്യതയോടെ തലകനിച്ചുപോയി. ഇത്തവണ കളിയിൽ ശ്രദ്ധ ഉറയ്ക്കാഞ്ഞതു് ശ്രീദേവിയാണ്.

യാത്രികമയെ ചിട്ടകൾ ഏടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നുമാത്രം! ഈ കഴിഞ്ഞ മണിക്കൂറുകളിൽ തന്റെ ഏഴത്തിൽ എന്തൊക്കെയാണ് സ.ദ.വി.ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്!

തർക്കനിറഞ്ഞ പഴയ ദർപ്പി റെയിൽവേസ്റ്റേഷൻ! ചപ്പു ചവറും അടിക്കൂട്ടി ചിരിക്കുന്നു. കനട്ടുകൻ വരുന്ന!

(തുടരും)

മദനമോഹ ലേഹ്യം

അത്ഭുതകരമായ ഫലം ചെയ്യുന്ന വിശിഷ്ട ഔഷധം. ബാല്യകാലത്ത് വിവേകരഹിതമായ ജീവിതം നയിച്ചതുമൂലം. ക്ഷയിച്ചുപോയ വീര്യത്തെയും പെരുന്ദുഷത്തെയും യൗവ്വനത്തെയും ഈ ഔഷധം വീണ്ടെടുക്കുന്നു. മെലിഞ്ഞ ശരീരത്തെ തടിപ്പിക്കുകയും, ക്ഷീണം, മടി, അരുചി, പോഷണക്കുറവ്, ധാതുബലക്ഷയം, എന്നിവയെ പരിഹരിച്ചു തികഞ്ഞ ആരോഗ്യനില കൈവരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ധാതുശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. രോഗമൊന്നുമില്ലാത്തവരെ കൂടുതൽ ആരോഗ്യഭൂഷഗോത്രരാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

400 ഗ്രാം : 15 രൂ.

ഉദ്ദേശ്യം: ദിവസം 2 നേരം 10 ഗ്രാംവീതം കഴിക്കുക പദ്ധതിയ്ക്ക്.

രതിമോഹന ഗുട്ടിക്

ശാസ്ത്രീയമായി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള ഈ സർതംനേഗുളിക നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ വീര്യത്തെവീണ്ടെടുത്തുപരാജയത്തിൽനിന്നു മോചനം നൽകുന്നു. 20 ഗുളിക 8 രൂപ

(പുരുഷൻ മാർക്കമാത്രം)

20 ഗുളിക 8ക.
മാത്രം! ഓരോന്നും കഴിക്കുക.

രതിലേപനം

പുരുഷനാധിയുടെ തളർന്നുപോയ ബലവും പുഷ്ടിയും വീണ്ടെടുക്കുന്നു. വളർച്ച ലഭിക്കുന്നു.

(പുറത്തുനിന്നും എടുത്ത ചിത്രം) ദിവസം 2നേരം നാഡിക പുറത്തു പുറത്തു
25 M. L. കുപ്പിക്ക് 8കു.

മലയാളഹാർമസീ, കോഴിക്കോട് -4

ബ്രാഞ്ചുകൾ: കല്ലായ്ററോഡ്, കോഴിക്കോടു് ഫോൺ: 73063

മാർക്കറ്റ് നോഡ്, Jn. എറണാകുളം ഫോൺ: 35162

മലപ്പുറം കുന്നത്തു ഫോൺ: 361, തലശ്ശേരി പിലാക്കുൽ
ഫോൺ: 40, കാസർകോടു്: കോയിലാണ്ടി.

പ്രധാനപ്പെട്ടതും ഉടമസ്ഥതയും: ഡോ: എം. പി. മുഹമ്മദ്

ഇന്നു കേരളം പുറത്തും മതനാകീ അതക്കും പാർസൽ ചെലവു പാക്കി
 ഞ് ങ് പേ സ്റ്റേറ്റ് ട്രേഡ് പുറ ചവതം ഓഡറുകളും അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ മോഹവിവ
 കെതുപ്പട്ട ത ഷെ ക്ഷണ വില: സത്തിൽ അടയ്ക്കുക:

Malayala Pharmacy

PUTHIYARA, CALICUT-673004. Phone: 61917

ഭയാനന്ദൻ

‘സാമഗ്രികതേജഃ’മേ—

നേതാഴ്വരവേദം

മധുരമിലൻ കാ—

വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പെന്നോ മനസ്സിൽ വിഷാദംപെറ്റു ഈ ഗാനം ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പേ ആകാശവാണിയിലൂടെ ഒഴുകിവന്നപ്പോൾ പെട്ടെന്നു നിലച്ചുപോയി സമയം ആകാശവാണിയിലെ ഏതു ഏതയമാരിയായ ഗാനത്തോടു ഏതയ്ക്കു നൃത്യ കാണിക്കുന്നു. കാലം ഗായകന്റെ അതിൽ മരണമായി തടഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു.

മേല്പേരിച്ച ഗാനം മുകേഷിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച ഗാനമാണെന്നു പറയുകയുണ്ട്. എന്നാൽ ആടിനാടുകാരിന്റെ വീരമാരോ വീര്യമുള്ള, സ്വയം തേങ്ങുന്ന ഈ വരികൾ മുകേഷിന്റെ ഗാനശൈലിയെ വേണ്ടുവോളം ഉദാഹരിക്കുന്നുണ്ട്”.

എന്താണ് ഈ ഗാനരസം?

മുൻ തലമുറകളായി വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന സുദീർഘമായൊരു ഗായകജീവിതമുള്ള മുക്കേഷിന്റെ പതിനായിരത്തിലേറെ ഗാനങ്ങളുടെ അധിപനായ ഈ ഗായക

കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷജ്വേലിക് സി. എച്ച്. ആ. ജെ. ജഗ്മോഹൻ, ഹോസ്കമാർ എന്നിവരെപ്പറ്റിയും ഇതേ ഘട്ടത്തിൽ ചർച്ചയുണ്ടായിരുന്നു. കെ.പി.എസ്. ഇന്ത്യൻ സിനിമാ സംഗീതത്തിൽ പാശ്ചാത്യർക്കു മാത്രം ശബ്ദഗാംഭീര്യത്തിന്റെ ആരംഭമായിരുന്നു.

വിശ്വനാഥിന്റെ മുമ്പാകെ

പ്രജാപതിയുടെ വിജയരഥസ്യം രേഖിക്കാണു് നാം ചെയ്യുന്നതെന്നതു് ആ ഗാനശൈലിയിൽത്തന്നെയാണു്.

ശൈശവത്തിൽനിന്നു തന്നെ അധികമായി പഠിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം കലാപരമായ കൃതികൾ എഴുതാൻ തുടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹം എഴുതിയ കവിതകളിൽനിന്നും അദ്ദേഹം എഴുതിയ കവിതകളിൽനിന്നും അദ്ദേഹം എഴുതിയ കവിതകളിൽനിന്നും

ആമുദത്തിൽ മുക്കേച്ച് നൈഗാളി
മറ്റു അനുകരണം ചാണന്ത് ഒരു കണ്ടു
പിടത്തും കണ്ടു ചാണന്ത് നിമിഷിച്ചു
വെച്ചിടുന്നു. ഇപ്പോൾ ഒരു കേൾവിത്തൊരു
മാത്രമാണെന്ന് തന്റെ ഗായകജീവിതം

ഈ ശബ്ദഗാഭീര്യം മേല്പറഞ്ഞവരിലൂടെ
യെല്ലാം കടന്നു മുക്കേണ്ടിലേക്കും തുടന്നു
കിഷോർകുമാറിലേക്കും പ്രവഹിച്ചു എ
ന്നാണ് ഈ ലേഖകന്റെ നിഗമനം. ശ
ബ്ദത്തിന്റെ ഈ ഗാഭീര്യത്തിന് സർവ്വ
സ്വരമായി ഏകോപനവും ആരോഹണാ
സൂചകവുമായ മനോരമ ഗാനധാര ഉയർന്നു
വന്നിരുന്നു മുഹമ്മദ് റഹിമിലൂടെ, മഹേ
ന്ദ്രകുറുപ്പിലൂടെ ആ രാഗധാര അതിന്റെ
ഏറ്റവും വലിയ ആകാശങ്ങളിലേക്കു ഉ
യരുകയും ചെയ്തു. ആദ്യം പറഞ്ഞ സംഘം
ആഴങ്ങളിലേക്കിറങ്ങിപ്പോയി രണ്ടാം ചേരി
ഉയരങ്ങളിലേക്കു കയറിയു എന്ന് കാണാം.
ഇത് ശാക്തീകലോകത്തുടേ അടിസ്ഥാനപര

മായ വൈജാത്യമെന്നാണ് കറിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ഒരു ശബ്ദം മറ്റൊന്നിന്റെ മാറ്റം വരുത്തുന്ന പര്യായമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്റെ ആലോചനക്കുറിപ്പ് നിന്നാണ്. അല്ലെങ്കിൽ സൈഗാളിനശേഷം മുകേഷിന്റെയും റാമിക്കപ്പിന്റെ മഹോദയത്തിന്റെയും അസ്തിത്വം അപകടത്തിലാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ മുകേഷ് എന്ന ഗായകൻ എന്നും, മഹോദയപുർ എന്നും നമുക്കു സംഗീതാസാദനത്തെ സമ്പന്നമാക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ സ്വന്തമായ ശബ്ദവും ശൈലിയുമില്ലാത്ത ഗായകനെ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെടുന്നു 1945-ൽ "നിർദ്ദോഷം" എന്ന ചിത്രത്തിനുവേണ്ടി പിന്നീട് പാടിയപ്പോൾ തന്റെ രംഗം താൻ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ സംഗീതം സ്വയം കേൾക്കുവാനും കേൾപ്പിക്കുവാനും മുകേഷിനു കഴിഞ്ഞത് സ്വകീയമായ ഒരു ശൈലി ആവിഷ്കരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. തന്റെ ശബ്ദം ജാത്യസൈഗാളിന്റെയുമായി സാമ്യം വഹിക്കുന്നു എന്ന അപകടം മുകേഷ് എന്ന ഗായകന്റെ ജനനത്തെത്തന്നെ അലസിക്കാൻ പോന്നതായിരുന്നു. ശബ്ദപരമായ ഉപലഭ്യതയായ ഈ സാമ്യത്തെത്തന്നെ ആത്മാവിഷ്കാരത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ വെച്ചു ശ്രദ്ധേയമായ വൈജാത്യമായി ഭാവാനുവദിച്ചപ്പോൾ കഴിഞ്ഞതാണ് മുകേഷിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ വിജയം.

ഗാനത്തിന്റെ ആത്മവത്തയിലേയ്ക്ക് ആസ്വാദകനെ ആഴ്ത്തുന്നതുകൊണ്ട് മുകേഷിന്റെ ആലാപനശൈലി, മുഴക്കമുറി ആ ശബ്ദം ഭാരമോ അക്ഷരങ്ങളെയും ശോകത്തിന്റെ അഗാധമായ കയത്തിലേക്ക് ക്ഷയിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ മുകേഷ് ഹിന്ദി ചലച്ചിത്രമുദാഗത്തെ അനിഷേധ്യനായ ശോകഗായകനായി മാറി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച ഗാനങ്ങൾ ശോകഗാനങ്ങളായിത്തീർന്നിരുന്നെങ്കിലും കലാജനം മറ്റൊന്നുമില്ല. ആ ശബ്ദത്തെ ശോകത്തിന്റെ ഗാനരൂപമാണ്. ഗദ്യഭാവസ്ഥയിൽനിന്നും വിമുക്തമാകുന്ന ശോകം അതിന്റെ ഭാവത്തിൽ ഒരിക്കലും അലയുന്നതായിത്തീരുകയല്ല. അതൊരിക്കലും പെയ്തൊഴുത്ത വിരഹമാ

മലയാളനാട് ഫിലിം ട്രെയിഡ് ക്ലബ്ബ്
മലയാളനാട് വാരിക
എനിവണ്ഡ് സമീപിക്കുവിൻ
SAVITHA BOOK STALL
Railway Station
KANHANGAD- 670 315
(KERALA)

പംപോലെ. മേഘസംഗീതംപോലെ നമുക്കു ആത്മാവിന്റെ ആയിരം സ്പന്ദങ്ങളിലൂടെ അമിച്ച്നില്ക്കുന്നു. ശോകാവിഷ്കാരത്തിൽ മുകേഷിനുള്ള ഈ സിദ്ധി വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മിക്ക സംവിധായകനും പരാജയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാണാം. "ആര്യബരി ഫെ ജീവൻ കി ഓഫോ - (പർവ്വതം)", "ദോസ്ത് ദോസ്ത് നാ ഫോ - (സംഗം)" "ജാനെ ബഹാർ - ഗയേ (മോനാ ജോക്കർ) തുടങ്ങിയ നിരവധി ഗാനങ്ങൾ എക്കാലത്തെയും മികച്ച ശോകഗാനങ്ങളായി എണ്ണപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും.

സൈഗാളിന്റെ പ്രേതമാണെന്ന മിഥ്യാധാരണപോലെതന്നെ മറ്റൊന്നാണ് രാജ്കുമാറിന്റെയും മുകേഷിന്റെയും ശബ്ദങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അത്ഭുതാവഹമായ പൊരുത്തത്തെയും തീർപ്പുകൾ. ഇത് മുകേഷ് എന്ന ഗായകന്റെ വ്യത്യസ്തത ഒരു നിർണ്ണായക കാര്യമായി എണ്ണപ്പെടുന്നതാണ് കയ്യും രാജിന്റെ ശബ്ദവുമായി അനായാസമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നു എന്നത് ഒരു സംവിശേഷതയാണ്. എന്നാൽ അതിന്റെ പേരിൽ ഒരു ഗായകന്റെ അനുഗ്രഹമായ ശബ്ദത്തെ ഒരിക്കലും അന്യഥാകരിച്ചുകൂടാ. അങ്ങനെയൊന്നിൽ രാജ്കുമാറിനു പാടാതിരുന്നപ്പോഴെല്ലാം മുകേഷ് പരാജയപ്പെടേണ്ടതായിരുന്നു. "മുഖ്കോ ഇസ്കാക് കി തൻഹായി -" (ദിൽബിതോ ഹംബിതോ) "മേതോ ഇക് ഹാബ് ഹം (ഹിമാലയ് കി ഗോദ് മേ) "ചന്ദ്ര കി ബദൽ - (സന്ധ്യചന്ദ്രം)" മുൻഗതൻ - (ആനന്ദ) തുടങ്ങിയ എണ്ണപറഞ്ഞ ഗാനങ്ങൾ പരാജയഗാനങ്ങളാകുമായിരുന്നു. എ

ന്നാൽ ഈ ഗാനങ്ങൾ അവയുടെ ആലാപനശൈലിയിലെന്നപോലെ സംഗീതശൈലിയിലും രാജിനുവേണ്ടി ആലപിച്ച ഗാനങ്ങളോളം മികച്ചവയാണ്. ഒരു വേള അതിലപ്പുറവുമാണ്. മുകേഷിന്റെ ശബ്ദം കിട്ടിയത് രാജിന്റെ നേട്ടമായി എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കാം ശരി. അതാണല്ലോ "എന്റെ ആത്മാവ്" എന്ന് മുകേഷിനെപ്പറ്റി രാജിനു പറയേണ്ടിവന്നത്.

ഈ ഗാനങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഉത്തമമായൊരു തലത്തിലേയ്ക്കുള്ള ചടുലങ്ങളായ ഉപാധയെക്കൊണ്ടല്ല. ഒരു വേള ഉച്ചസ്ഥായിയിലേക്ക് ഉയരുവാനുള്ള വൈരുദ്ധ്യംകൊണ്ടും മധ്യസ്ഥായിയിൽ ചലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവയ്ക്കുമായ ആ ശബ്ദത്തിനു സാധിച്ചിരുന്നെല്ലോ എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കാം ശരി. മുമ്പെഴുതിയ റഫിയുടെ ഉല്ലാഘതയോ തലത്ത് മെഫുദിന്റെ മധ്യസ്ഥാനം മുകേഷിന് കേൾക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ രണ്ടുപേർക്കുമില്ലാത്ത ശോകച്ചുവിയും വികാരഗാഹനതയും ആ ശബ്ദത്തിനു മുഴക്കംനൽകി. അതുകൊണ്ട് ഒരു നിശ്വാസത്തിൽപ്പോലും ആ ശബ്ദം നാം എളുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. സ്ഫുടവും അകൃത്രിമവുമായ ഈ വ്യക്തിത്വമാണ് "മുകേഷ് ശൈലി"യുടെ മുഖമുദ്ര.

അപാർദ്ധ്യകൾ

മുപ്പത്തഞ്ചുവർഷത്തെ സുഖമേഖലയെ കലാജീവിതം തന്നെ ഒരു ഗായകനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും വലിയ അപാർദ്ധ്യമാണ്. മുകേഷിനെ സംബന്ധിച്ചെത്തോളം ഈ വർഷങ്ങൾ സജീവമായ സംഗീതോപാസനതന്നെയായിരുന്നു. ഈ 35 വർഷങ്ങൾ യാതൊരു പതനവുമില്ലാതെ തന്റെ സംഗീതകലയെ എന്നും ഒന്നിലധികത്തിൽ പുലർത്തിയെടുക്കാൻ സാധിച്ചത് ഏറ്റവും മികമായിപ്പറഞ്ഞാൽപ്പോലും അത്ഭുതമാണ്. മാർക്കറ്റുകളിൽ ചരക്കുകൾക്കു സംഭവിക്കുന്ന വിലയേറ്റവും വിലയിടിവും ഇവിടെ കാണുകയില്ല. നമുക്കു പ്രമുഖമായ പല ഗായകരും പ്രശസ്തിയിലേക്കു പെട്ടെന്നു ജ്വലിച്ചതുകൊണ്ടും അതേ വേഗതയിൽ കൂലുകയ്ക്കുകയും ചെയ്ത പരിത്രം അം അപ്പപ്പോൾ അറിഞ്ഞിട്ടു

ണ്ടു. മുഖമുദ്രാഫി ഒരു ക്ലാസ്സിക്കാർ പോലെ ആഞ്ഞുവിശിയപ്പോഴും കിശോർകുമാർ ഒരു പേമാരിപോലെ തിമിളപ്പോഴും ഒരു തുലാവർക്കക്കാറ്റിന്റെ കണക്കത്തോടെ മുകേഷിന്റെ ശബ്ദം ശ്രോതാക്കളെ ഏകാന്തമായി ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1959-ൽ "അനാധി"യിലെ ആലാപനത്തിനും 1970-ൽ പഹ്ലാനിലെ (സബ് സെബ്ബാനാദാൻ) ഗാനത്തിനും 1973-ൽ ബേയിമാനിലെ "മികച്ച ഗാനത്തിനും ഫിലിംഫേർ അവാർഡുലഭിച്ചത് മേല്പറഞ്ഞ പ്രസ്താവനകളെ കൂടുതൽ അർത്ഥവത്താക്കുന്നു. 1975-ൽ "ജനീഗന്ധ"യിലെ ഗാനത്തിനു അഖിലേന്ത്യാനില്പാക്കത്തിൽ ഏറ്റവും മികച്ച ഗായകനുള്ള "ദേശീയ അവാർഡ്" നൽകിയപ്പോൾ വളരെ വൈകിയാണെങ്കിലും ഫിലിം സംഗീതംഗത്തെ ഈ അനിഷേധ്യഗായകനെ ഭാരതം അംഗീകരിക്കുകയായിരുന്നു.

1945-ൽ "പഹ്ലാനിസർ" എന്ന ചിത്രത്തുവേണ്ടി യാദൃച്ഛികമായി ശബ്ദം നൽകിയ മുകേഷ് പതിനായിരക്കണക്കിനു വരികളെ അനശ്വരമാക്കിയ സർഗ്ഗിയഗായകനായി ജനന മാറിക്കഴിഞ്ഞു. ഫിലിത്തിൽ "സർഗ്ഗിയ" ഗായകൻ" എന്നുള്ളതിന്റെ കണിശമായ അർത്ഥം ഇവിടെ നമുക്കു വേദനിപ്പിക്കണമെന്നുവരികിലും കർമ്മത്തിൽ മുകേഷ് ഒരു ജീവിതസ്ഥിതി പ്രഭാവത്തോടെ തന്നെ തന്റെ അന്ത്യത്തിലേയ്ക്കു എത്തുവേണം പറയുക. തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെയും കലാപാസനയുടെയും ഏറ്റവും കത്തിനില്ക്കുന്ന പ്രകാശവേട്ടത്തിൽ ആകസ്മികമായും അവിസ്മരണീയമായും എരിഞ്ഞുടങ്ങുക ജീവിതസ്ഥിതിക്കുമാത്രം വിധിക്കപ്പെട്ട ഈ അകാലാസ്ഥയെ മുകേഷിന്റെ കാര്യാത്തിലും സംഭവിച്ചതാണിവിടെ കാണുക.

സർഗ്ഗിയ = ദിവംഗതൻ;

സാഹിത്യത്തിനും കലയ്ക്കും ലക്ഷ്യ ബോധം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ലക്ഷ്യബോധമില്ലാത്ത ഒരു സൃഷ്ടിസമൂഹമദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഇറക്കിവിട്ടിട്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ല. സ്രഷ്ടാവിനാ, അത് വാമിവലി ചാസാദിക്കുന്ന വായനക്കാർക്കോ അതു കൊണ്ട് ഒന്നും നേടാനില്ലതന്നെ. ഈ അടുത്തകാലത്ത് ഞാൻ മദിരാശിയിൽ വെച്ച് പരിചയപ്പെട്ട ഒരു സംഘമുസാഹിത്യകാരനും ചെച്ചിത്ര നിരൂപകനുമായ ശ്രീ. സി. കെ. പെരേരയുടെ വാക്കുകളാണ് കൂട്ടിൽ ഉദ്ധരിച്ചത്. സിംഹമു — മലയാള സാഹിത്യത്തെയും ചെച്ചിത്രങ്ങളെയും കുറിച്ച് രണ്ട് രണ്ടര മണിക്കൂറോളം ഞങ്ങൾ ചർച്ച നടത്തിയതിനിടയിലാണ് അദ്ദേഹം ഈ അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തിയത്.

ശ്രീ. പെരേരയുടെ അഭിപ്രായത്തോടു് നൂറുശതമാനവും യോജിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലാണ് ഞാൻ. ഒരു നോവലാ, നാടകമോ, ചെറുകഥയോ എഴുതുമ്പോൾ തീർച്ചയായും അതിനൊരു ലക്ഷ്യബോധം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആത്മസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി എഴുതുന്നവർ അത് അച്ചടിപ്പിച്ചോ, അവതരിപ്പിച്ചോ ജനത്തെ ശല്യം ചെയ്യേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ. ഇതൊക്കെ വായിക്കുന്നവർക്ക് — നാടകമാണെങ്കിൽ വായിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ അവതരിപ്പിച്ചു കാണുന്നവർക്ക്, അതിൽനിന്നും എന്തെങ്കിലും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ കാര്യം സമയവും വ്യഥാ ചില വെച്ചിട്ടുണ്ടാണു് ഗുണം?

നമ്മുടെ സിനിമാവേദിയെയാണു് ലക്ഷ്യബോധമില്ലായ്മ എന്ന രോഗം അധികമായി ആക്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പലരും ഇതേ സംബന്ധിച്ചു് ബോധവാന്മാരല്ലെന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ചിലരുണ്ൂ. തങ്ങൾ പ്രശ്നങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രശ്നങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം. പരിഹാരം വിശ്വയിക്കേണ്ടതു് പ്രേക്ഷകമാണ്. എന്ന തത്വവുമായി നടക്കുന്നവർ, പ്രശ്നം അവതരിപ്പിക്കാൻ ഇവർക്കെന്ന വേണമെന്നില്ല. ആക്കം അതിനു കഴിയും. പ്രശ്നം അവതരിപ്പിക്കുക, അതിന്റെ ന്യായന്യായതകളെക്കുറിച്ച്

വിസ്തരിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുക, ഭൂവിചിത്രീകരണം പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കുക. ഇതാണ് ഒരു സത്യസന്ധനായ കലാകാരി ചെയ്യേണ്ടതു്. എങ്കിലേ അതു് കലയാകൂ. അതുകൊണ്ടു് ആർക്കെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടാകൂ.

ഞാനിത്രയും ആമുഖമായി പറഞ്ഞതു്. ഈ അടുത്തദിവസം കണ്ട ഒരു നാടകത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചപ്പോഴാണ്. തിരുവനന്തപുരം മലയാളനാടകവേദിയുടെ “പ്രതിസീദ” തികച്ചും ലക്ഷ്യബോധമുള്ള ഒരു നാടകം പ്രൊഫഷണൽ നാടകരംഗത്തു് നവാഗതനായ ശ്രീ. ചുനക്കര രാമൻ കുട്ടിയാണ് പ്രതിസീദയുടെ ചെയിതാവു്. തനിക്കവതരിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രശ്നം അദ്ദേഹം ശക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുകയും അതു് മനോഹരമായിതന്നെ ചർച്ച

നാടകരംഗം

പ്രതിസീദ

— കടവിൽ ശശി

ചെയ്യുകയും പരിഹാരം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചില സാമൂഹ്യവിരുദ്ധശക്തികളെ തൊലിയിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ശ്രീ. രാമൻകുട്ടിയുടെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ഉദ്ദേശം. പൊതുവേലാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉന്നതസ്ഥാനത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടു് സ്വീകാര്യ മുതലാളിമാർക്കുവേണ്ടി, തങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിന്റെ മഹിമപോലും കളഞ്ഞുകൊടുത്തു്, പൊതുവേലയെ നാശത്തിലേയ്ക്കു് നയിക്കുന്നവരെ എത്രവേണമെങ്കിലും കാണാൻ കഴിയും. അത്തരത്തിൽ ചില സംഭവങ്ങളാക്കത്തന്നെ ഇതിനകം കേരളത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അത്തരം ഒരു മേധാവിയിലെ ചുറ്റിപ്പറന്നിട്ടുണ്ടെന്നാണ് പ്രതിസീദയുടെ കഥ. ആ കഥ ഞാൻവിട്ടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. അതി

ഫരി, ഗിത, കാലടി ജയൻ പ്രതിസീദയിൽ

ന്റെ ആവശ്യവുമില്ല.

ഈ നാടകത്തിനുവേണ്ടി ചിലവാക്കിയ പണവും സമയവും ഒരിക്കലും നഷ്ടമല്ലെന്ന സംതൃപ്തിയോടെതന്നെ രണ്ടര മണിക്കൂർസമയം കണ്ടിരുന്നിട്ട് നാം ഇറങ്ങിപ്പോരും.

എന്നുവെച്ചു് തികച്ചും പൂർണ്ണതയുള്ള ഒരു നാടകമാണിതെന്നു് അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. ഒരു പുതിയ പ്രൊഫഷണൽ നാടകസമിതിയിലുണ്ടാകാവുന്ന പരിമിതികൾവെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ഇതിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പോരായ്മകൾ ക്ഷണവുമത്ര!

നല്ല ഒരു സംവിധാനകേന്ദ്ര അഭിനയം ഈ നാടകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എങ്കിൽപ്പോലും നടിനടന്മാരുടെ കഴിവും അഭിനയകലയ്ക്കു് അവർക്കുള്ള വൈഭവവും അതിന്റെ ഏറ്റവും ഉന്നത നിക്ഷേപമായിട്ടുണ്ടു്.

യാതൊരു അതിമനോഹരങ്ങളായ നാടകമുള്ളത്തങ്ങൾ ശ്രീ ചുനക്കര രാമൻകുട്ടി പ്രതിസീദയിൽ ഇന്നിപ്പോഴുണ്ടു്. ഒന്നാം ഭാഗത്തിന്റെ അവസാനം വേദനയോടുകൂടിയൊരു ദൃശ്യം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർക്കു് ഫോൺസംസാരം കേൾക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മാനസ്സികാഘാതം എത്ര വലുതാകട്ടെ

ഗ്ദ്ധമായിട്ടാണ് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എഴുത്തുപറയാൻ ഇതുപോലെ പലതുണ്ടു്.

നാടകത്തിന്റെ നെട്ടുമുൻ മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ രാജേന്ദ്രനാണ്. സിനിമാനടൻകൂടിയായ ഫരി ആ കഥാപാത്രത്തെ ഭാവഗാംഭീര്യത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജാ ചലനവും സംഭാഷണവും തന്നിലെ ഇരുത്താവുന്ന നടനെന്ന വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതാണ്. തോപ്പിൽ രാമചന്ദ്രനും, ജയനും ഗിതയും മരുതാ കഴി വീര്യം തിരുമല വീര്യം ഒക്കെ തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ കഥാപാത്രങ്ങളെ മോശമാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു പറയാനാവില്ല.

നാടകകൃത്തായ ചുനക്കര രാമൻകുട്ടിതന്നെ രചിച്ച ഗാനങ്ങൾക്കു് ചെച്ചിത്ര ഗായകനായ കെ. പി. ഉദയഭാനുവാണ്. ഈണം പകർന്നിരിക്കുന്നതു്. കാവ്യഭംഗിയും സംഗീത മധുരമായും ഒന്നിണങ്ങിയ ഗാനങ്ങൾ തിരുമല ഷാഹുലും രമയും ചേർന്നാണ് ചെല്ലുന്നതു്.

ലക്ഷ്യബോധമുള്ള ഈ നാടകം ഒരു എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും അവതരിപ്പിക്കേണ്ടതു് ആവാം.

(20-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

നിലത്തു കളിപ്പിച്ചുകിടത്തിയ സ്വന്തം ശവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കനിഞ്ഞു്കൂന്നു് മൂന്നു തുള്ളി കണ്ണുനീർ വീഴു്ത്തി. എന്നിട്ടു് ആ ശവത്തെ തോളിലേററി, ചേക്കയ്ക്ക ചേ ചുറ്ററു മൂന്നുപ്രാവശ്യം നടന്നു.

തൊക്കുട്ട തലയു പടക്കോട്ടു കാലും ആകത്തക്കവണ്ണം ശവത്തെ ചീന്തിയിരിക്കവെ ചുട്ട, താഴെ നേഴ്യിൽ നന്നത്ത കടലാസ്സിനു തീർക്കാട്ടത്തു. തീ ആളിപ്പുറന്നു. മേലൂടെയിലെ പൂതലിച്ച കഴുക്കാലുകളിലും പട്ടികകളിലും, തീയാളിത്തുടങ്ങിയാപ്പാൾ ഓട്ടകളുടെ പൊട്ടിത്തറിയോടൊപ്പം അവന്റെ ശബ്ദംകൂട്ടു അവൻ നിന്നു ചിരിക്കുന്നി തീജ്വാലകളുടെ നിറുകയിൽ കയറിനിന്നു് തുത്താചവിട്ടി, കൈകൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

മരണം ദുർബ്ബലം

പക്ഷമെന്നു പറയ ലോകത്തിലേക്കു്.
കവിതായ ദേവദാസിന്റെ അനുഭൂതി
യും പ്രചോദനവും ആയിരുന്ന മായയുടെ
ഭാർത്താകളിലൂടെയാണു് കഥ പറയുന്നതു്.
ബിസിനസ്സുകാരനായ അച്യുതന്റെ ജീ
വിതത്തിലേക്കു് ഒരു പത്രം തുടങ്ങുക എ
ന്ന ആശയവുമായി കയറിവന്നു — കവി
യും കഥാകൃത്തുമായ ദേവദാസ്യു്. അയാൾ
അച്യുതന്റെ മക്കളുമായി — വിധവയാ
യ മായയും വിദ്യാർത്ഥിനിയായ മായയും
— അടുത്തു. സ്ത്രീകളോടു് കൂടുതൽ അടുക്ക
കയും അവരെ മോഹിപ്പിച്ചു് അസാധുവ
മാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സാധിന്യായ
ദേവദാസിന്റെ നോട്ടം ആദ്യം മായയി
ലായി. പീണെ മായയിലും. ആദ്യമൊ
ക്കെ ഇളകാതെ നടന്ന ആ തെറ്റിച്ച പെ
ണ്ണിന്റെ — മായയുടെ — നേക്കു അയാൾ
ഒരു കണാക്രമണത്തന്നെ നടത്തി. വാക്കു
കൾക്കുണ്ടും കത്തുകൾക്കുണ്ടും. പാവം
മായി ശക്തിയും ദൗർബ്ബല്യവും ഒന്നിച്ചു
ചേർന്ന ആ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു് അലി
ഞ്ഞുചേരാനു് അവൾക്കു് കഴിഞ്ഞുളളു്.
ബന്ധു കൂടിയായ മിസ്റ്റർ പുരുഷന്റെ ഭാര്യ
യാകേണ്ടവളാണു് താൻ എന്തു് അറിയാമാ
യിരുന്നിട്ടുകൂടി മായ ദേവദാസിനോടുള്ള
“മറുതളവരുടെ താളത്തിനു്” നടക്കാ
തെ സ്വന്തം താളത്തിനു് മറുതളവരെ
നടത്തിക്കു ന്” മായയെ കീഴടക്കുവാൻ
സമർത്ഥനായ ദേവദാസിനു കഴിഞ്ഞു.
അയാൾ മായയിൽ കൊടുങ്കാറ്റുകൾ സൃ
ഷ്ടിച്ചു. കളർനിലാവും. ദേവദാസിന്റെ
ഭാഷയിൽ, അയാൾക്കു മായയോടുതോന്നി
യ സ്നേഹം മനഃപൂർവ്വമായിരുന്നില്ല.
അപ്രതീഹതമായി സംഭവിച്ചതാണതു്.
മായയ്ക്കു് ദേവദാസിനോടുണ്ടായ തീവ്രമായ
പ്രേരം അവരെ കന്യാകുമാരിയൽ
കൊണ്ടുചെന്ന്ത്താലു്. ദേവദാസിന്റെ
വീട്ടു് പൊകാനും ഒരുദിവസമെങ്കിലും
ഉണ്ടു് താമസിക്കാനുള്ള മധ്യഭാഗംപോലും
അവൾക്കു് ഉണ്ടായി. ഇതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കിയ മായയുടെ സമനില തെറ്റി:
“മാന്തളിർപോലെയുള്ള ഏതയും വീണ
ക്കമ്പിപോലെയുള്ള മനസ്സു്” ഉണ്ടായിര
ുന്ന മായയെ ആതുപരീതിയിൽ പ്രവേശി
പ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. കിടിച്ചുപടന്നവഴി അ
വർ പ്രത്യേകതരീതിനോടുള്ള ചാടി മരിച്ചു.
മാത്ര പഞ്ചാത്തപിച്ചു. ദേവദാസിനെ

ഇതാണ് കഥ. വാക്കുകൾകൊണ്ടു് പഴയൊരു മുറിവേല്പിക്കുന്നവരിൽ വ്യഗ്രതയുള്ളവരാണ് ഈ നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാംതന്നെ. മാതൃയും ദേവദാസ്യമായി കണ്ടുളളുന്ന രംഗംതന്നെ മനോഹരമായ ഒരു കവിതപോലെ സുന്ദരമാണ്. കാന്തികവിമുഖകൊളുത്താൻ ഒരുക്കളട്ടിനുദിവസം ഭിക്ഷക്കാരുനാനെന്നുകരുതി ദേവദാസിനു് അരികൊടുത്തു. താനും ചേച്ചിയും ആരാധിച്ചിരുന്ന കവിയായ ദേവദാസിനെ ഭിക്ഷക്കാരനായി കരുതിയതു് മാതൃയുടെ ഹൃദയത്തിൽ അസ്വസ്ഥതയുടെ വിത്തുപാകി. അനന്തരമുതൽതന്നെ മാതൃയ്ക്ക് ദേവദാസിനോടു് അഭിനിവേശം തോന്നിയിരുന്നു, (അയാളുടെ ദിനപരിചര്യ കളിൽ ഓരോ ഇടപെടുന്നതു് മാതൃയ്ക്ക് സഹിക്കുന്നില്ല. കാരണം, അയാളെ സ്വന്തമാക്കാൻ ഓരോ ശ്രമിക്കുന്നു എന്ന വിശ്വാസം തന്നെ. അനന്തരമയ്യോലും ജയില്ലാതെ കൈറിച്ചുനടന്ന അവർ മാസിന്റെ കവിതയ്ക്ക് നിരൂപണം എഴുതിയതു് പുരസ്കാരമന്ദിര സമ്മർദ്ദംകൊണ്ടുമാത്രമല്ല, തന്നിൽ ഉറങ്ങിക്കിന്നെ സ്നേഹംതന്നെ സ്വയം നഷ്ടം ഉണ്ടാക്കിയെന്നുവരികെപോയി. ചോളമുറയുടെ ആശുപത്രിയിൽ കിന്നെപ്പോൾ മരണമു് കൂടാൻ സ്നേഹംകാണിച്ചു് മറ്റൊരാളിന്റെയിരുന്ന ഒരു

കെട്ടോബർ 1-ാം തീയതി മുതൽ

കേരളത്തിലെ പ്രമുഖകേന്ദ്രങ്ങളിൽ പ്രദർശനം ആരംഭിക്കുന്നു!

ഷിപ്പ്, ജയഭാരതി, റീന K. P. A. C. ലളിത. സാധന. വഞ്ചിയർ രാധ,
സോൻ ഉമ്മർ വിൻസെന്റ് ജോസ് പ്രകാശ്. ബഹദൂർ, ശങ്കരാടി,
മണവാളൻ, ആലുംമുക്ക്, ജയൻ തോപ്പിൽ രാചന്ദ്രൻ,
K. P. A. C. ഖാൻ, ഓസ്റ്റർ ഫെയ്റോജ്, ഗോവിന്ദൻകുട്ടി,
ജനാർദ്ദനൻ, ചന്ദ്രാജി, വിജയകുമാരി... മുതലായവർ അഭിനയിച്ചു

(പ്രായപൂർത്തിയായവർക്കുമാത്രം)

ഗാനങ്ങൾ: അപ്പൻ തച്ചേണി സെൽസസ് സംഗീതം: അർജ്ജുനൻ മായാഗ്രഹണം: രാമപ്രസാദം
ഷാജിയർ: വാണിജയറാം മേക്കപ്പാസ്, ജയചന്ദ്രൻ, അമ്പിളി, സുശീല

ദിവസം ഭാസ് തന്റെ കരം ഗ്രഹിച്ചത്. ഇതൊക്കെ അവളെ തളർത്തി. നിരൂപണത്തിനുള്ള മറുപടി എന്നതിലേക്ക് ഭാസയെ തിരുത്തലായി കരുതുക അവളുടെ ഹൃദയത്തെ സാധാധിനിക്കുകയായിരുന്നു. മായയും പുരുഷനുമായുള്ള വിവാഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണെന്ന് അയാൾ അറിയുമ്പോൾ പറയുന്നതിനാണ്. "മായേ എന്നെ നി ഇല്ലാതാക്കി. സ്വർഗ്ഗം കാണിച്ചിട്ട് പിടി വിടുന്നു." ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ അലിഞ്ഞുപോകത്തക്കവിധം ദുർബ്ബലമായിരുന്നു മായ. തന്നെയുമല്ല, വിധിയുടെനോക്കു കണ്ണടയ്ക്കരുത്, ദുരന്തമെന്തെന്നിട്ടുവരുത്തരുത് എന്നൊരു ഭീഷണി കൂടി അയാൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടെ "എന്നെ നി താറുമാറാക്കി. നിന്നെ നി ക്ഷേപിച്ചോളൂ" എന്ന സഹതാപമർഹിക്കുന്ന വാക്കുകളും. "അപ്രതീഹത"മായി സംഭവിച്ച ആ ബന്ധത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർന്ന് താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതോടും അയാൾ അകന്നുകുന്നുപോകുന്നതായി മായയ്ക്കുതോന്നി അവളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അകലുമ്പോൾ അടുക്കുകയും അടുക്കുമ്പോൾ അകലുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമാണ് ദേവദാസ്യം.

ദേവദാസ്യം സഹതാപമർഹിക്കുന്നുവോ? മിക്കവാറും ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. ആദ്യം ഓരോരുത്തരും പിന്നെ മായയിലും കൂട്ടവിൽ തശോദയിലും തങ്ങിനിന്ന അയാളുടെ മനസ്സ് ഒന്നിലും ഉറച്ചുനിന്നില്ല. തന്റെ വൈകൃതമായ സ്വഭാവത്തിൽ അയാൾക്കുതന്നെയും നിന്ദയുണ്ട്, കരുതപണ അയാൾ മായയോടു കയറുന്നുണ്ട്. "ശരീരം തരിക്കുമ്പോൾ പ്രേമവും പറഞ്ഞിറങ്ങുന്ന കാളയാണോ താൻ" എന്ന്: ഒടിയൽ കനമുള്ള പനല്ലെ വഴിയിൽ തെക്കെത്തുളളൂ. അനാഥനായിത്തന്നെ ദേവദാസ്യം ആദ്യമായിട്ടു തന്നെയായിരുന്നു മായ. അവിടെ പഠിച്ചു. മറ്റൊരാളെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു ചാഞ്ഞു സാഹിത്യം ആവനാഴിയിലെ ഏറ്റവും നല്ല ആയുധവുമായിരുന്നു മുന്നൂറ്റുകൾ ഉൾപ്പെടെ അഞ്ചുജീവിതങ്ങളെ തകർത്തു കളഞ്ഞ ദേവദാസ്യം സഹതാപത്തിന്റെ കണിക പോലും അർഹിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽക്കൂടി അയാളെക്കുറിച്ച് കഷ്ടം എന്നു തോന്നുന്നു വെങ്കൽ അത് നോവലിസ്റ്റിന്റെ വിജയ

മായി കണക്കാക്കാം. എല്ലാമുപേക്ഷിച്ച് ഭാസ്ന്റെ പുറകുപായമായ ഈ നോവലിലെ ഏറ്റവും നല്ല കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ദേവദാസ്യം എന്ന സങ്കല്പത്തോടു ആരാധനാമനോഭാവമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അയാളെ വെറുക്കാൻ അവർ ആശിച്ചു. പക്ഷേ സമർത്ഥനായ ദേവദാസ്യം അവളെ തന്നോടു പിടിച്ചുപിടിക്കുകയായിരുന്നു. തശോദയെ വിവാഹം കഴിച്ചുവെങ്കിലും മായയോടു അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്ന അഭിനിവേശം തീവ്രമായിരുന്നു. എന്റെ ജീവിതംകൊണ്ട് നിന്റെ ജീവിതത്തെ വലയം ചെയ്യണമെന്നിഷ്ടം. കോൺക്വിറ്ററിൽ കമ്പിപോലെ നിന്നെ ഉള്ളിലൊതുക്കി ശക്തനാക്കണമെന്നിഷ്ടം.

അന്യോദൃശമായ വ്യക്തിത്വംകൊണ്ട് മായ, വായനക്കാരുടെ സവിശേഷ ശ്രദ്ധയും ആദരവും എളുപ്പം പിടിച്ചുപറ്റും. വിധവയായ അവളുടെ ജീവിതത്തിലെ ക്ഷോഭം കയറിവരുന്നത്, മായയുമായുള്ള അയാളുടെ ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ഓരോ അറിയുന്നത്, ദുഃഖിതയായ അവളുടെ സമനിലത്തെയും, ആത്മഹത്യയിൽ അഭയം കണ്ടെത്തുന്നത്, ഇതൊക്കെ വളരെ ഹൃദയസ്पर्ശകമായതായിരിക്കും. ശ്രീ. സുരേന്ദ്രൻ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

തശോദയും ദേവദാസ്യമായുള്ള വിവാഹം ഈ നോവലിലെ ദുർബ്ബലമായ ഒരു ഭാഗമാണ്. നോവലിസ്റ്റിന്റെ അതിവേഗം സ്വഭാവവികാസം നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. അസംസ്കൃതമായ ഒരു ഭാഗം ദേവദാസ്യം വായനക്കാരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ മോഹിപ്പിക്കുന്ന ഈ നോവൽ ശ്രീ. കെ. സുരേന്ദ്രന്റെ ഏറ്റവും നല്ല കൃതിയാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ***

കൈപ്പറ്റി

- 1) പമ്പാതിരം (ലേഖനങ്ങൾ) സമ്പാദകർ. ഡോ: ഭാസ്കരൻനായർ ഷഷ്ടപ്പുസ്തകത്തിന്റേപ്പോലുള്ളവയിൽ വില ക 4 00
- 2) വേദശാസ്ത്രം (പഠനം) നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, വില ക 8 50
- 3) ദണ്ഡവേലുപ്പിള്ളിയിലെ കഥ (ജീവചരിത്രം) കെ. സുരേന്ദ്രൻ വില ക 12. 50
- 4) മാരകം കൂട്ടം (രൂപികാചിത്രങ്ങൾ) വി. വി. മേനോൻ വില ക 6 00 എൻ. ബി. എസ്. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചവ

പിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാനം, തുടർന്ന് സർക്കാർ ഓഫീസിലും, പരസ്യം ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ, ഗവണ്മെന്റ് സ്ഥലം പണിയെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു. മറ്റൊരു വീടുകളിലും ഉടമയും, ഒരു ചില മറ്റൊരു ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ, എന്തിന്, ഇന്ന് ഈ കടലോരത്ത് സ്വന്തം കാരിൽ ചാരിനിൽക്കുമ്പോൾ, പോലീസ്, പേരോ ഇനിയും കരിയറിലേക്ക് മുന്നോട്ടു പോകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ഒരിക്കലും, വിജയൻ പഴച്ചിട്ടില്ല.

എന്നല്ല, ഓരോ നിമിഷവും, ഓരോ വാക്കും, ഓരോ തട്ടും അളന്നു മുറിച്ചു ചിലവിട്ട പതിനേഴ് വർഷങ്ങൾ അതാ, കർമ്മപ്രവർത്തനമിതെ, നാനാപരീക്ഷണങ്ങളിലും ക്രിമിനലുകളിലുമായി ചുരുളിച്ചെയ്യുന്നു. മുറയ്ക്കും ചെടികൾക്കു നന്നായപ്പോൾ പടിയുളവാക്കുന്നതിന് വരാനായിലേയ്ക്ക് പത്രം പരക്കുന്നതു കണ്ടു് ഒളികണ്ണാറിന്റെ വേല

കഥാമാലിക നാലു് ടി ആർ

കാലി പെട്ടെന്നു്. വിജയൻ കിപ്പുറിയുടെ വാൽക്കൽ ഇറക്കുന്നതുകണ്ടു് നട്ടെല്ലിനടിയിലുനിന്നു വേലക്കാലി, അവളുടെ തലയെ നീക്കി. ക്ലോസ്റ്റർ കട്ടണുണ്ടു്. കളിമുറകൾ പത്രം വരെയുള്ള ദൂരം അനോഴികകൊണ്ടു താങ്ങി മേൽക്കൂട്ടിൽക്കയറ്റി മുന്നിലിരിക്കുന്ന കട്ടികളോടു് വിരൽച്ചുണ്ടി കണക്കുകൾ പറയുന്ന വിജയൻ കോർപ്പറേഷൻ സെറനോപ്പം ഓഫീസിലേയ്ക്കു, ഉച്ചയ്ക്ക് സെറൻ കൂടാമുൻപ് ആഹാരപ്പോതി അഴിക്കുന്ന, വൈകിട്ട് വാടകപിടിക്കുന്ന, പച്ചക്കറിക്കടയിൽ വിലപേയ്ക്കുന്ന, മിനിയെ വാരിയെടുത്തുവെക്കുന്ന, പിന്നെ കണക്കുമാസ്റ്ററാവുന്ന, അവസാനം ലീലയുടെ മാറിൽ തലചായ്ച്ചുറങ്ങുന്ന ധനികനും നിസ്സഹായനുമായ ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ ജീവിതത്തിൽനിന്നൊന്നു വര

ക്കുന്ന ഡോക്യുമെന്ററി കൂടുന്ന വർഷത്തിലാണ്. പരമാണുപ്രായമുള്ള കവിളും വയറും കൊഴുത്തു കണ്ടു ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ മനസ്സിലാക്കി. കാട്ടിലെ വേട്ടക്കാരന്റെ പ്രാർത്ഥന സ്വന്തം വ്യവസ്ഥയിൽ എല്ലാം എല്ലാവരുടേതായിരുന്നു. മണ്ണിലൊന്നും വിളയിക്കാതെ ജന്തുക്കളെ കൊല്ലു് വീർപ്പുക്കുറിയ കമാൻഡർ തന്റെ പെണ്ണുങ്ങൾ പെറുക്കുന്ന കിടപ്പുമ്പോൾ മണ്ണിൽ പണിയുന്നതും കായലിൽ വലവീക്കുന്നതും കണ്ണീരോടെയാണ് കണ്ടു്. അവിടേയ്ക്കു വന്ന വിജയൻ ഒരു ദൃഷ്ടിയിലൂടെ വാടകപിടിക്കുന്നവനും ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസറും, മനസ്സു പരീണമെത്തിക്കുവാൻ അടുത്തുപോയിട്ടു പാഞ്ഞുപോകുന്നതിനുള്ള. വേട്ടയും കൃഷിയും വ്യവസായവും പിന്നിട്ടു് ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ മനസ്സിലാക്കി നേരിട്ടു് മൽപ്പട്ടണത്തിലേർപ്പെടുന്ന റോഡ് റെസിഡൻസിലേയ്ക്കു. ഒരിക്കലും ആരെയും എതിർക്കാതെ, ആരെയും നിന്ദിക്കാതെ കടന്നുവന്ന ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ കാൽക്കീഴിൽ അനോഷണം അഴിഞ്ഞുവെക്കുന്നതിനുള്ള, പെട്ടെന്നുയർന്നു ചെല്ലുന്ന ഒരു കുറുപ്പിനെ ആഞ്ഞടിച്ചു; എതിർപ്പോ? പുതിയ മനസ്സു കണ്ടു മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നില്ല. സീനിയർ സൂപ്പർവൈസർ കൈവരുന്ന അധികാരം പോലും വിജയൻ സ്വന്തമാക്കാനൊരുങ്ങി.

ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ നെമിനി വേണ്ടു. വിജയൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നു് ഡോർ ഇറക്കുമ്പോൾ, തൊട്ടകലെ എരിയുന്ന തീപ്പൊരി കടലിൽ പതിച്ചു.

കിതച്ചെത്തിയ ഡോ. പർ തിട്ടക്കത്തിൽ കാരിൽക്കയറ്റി, വണ്ടി തുറക്കുമ്പോഴും, വിജയൻ കണ്ണുമുന്നിൽ പിൻസീറിലിരിക്കുന്ന വിജയൻ കണ്ണുമുന്നിൽ അപസാരമുള്ള കുറുപ്പിനെ പിന്നിൽ, നക്ഷത്രങ്ങൾക്കും കടൽപ്പര്യന്തരിയെക്കും അനേകം ഖണ്ഡങ്ങളായി അഴിഞ്ഞുവിടുന്ന ഇതളും അവയുടെ മദ്ധ്യങ്ങളെ തുളച്ചു് നക്ഷത്രഖണ്ഡങ്ങളായി പരന്നുവിടുന്ന വേളിച്ചുവും, അപര്യവേഗം നട്ടുചിത കടലാലായി നീങ്ങുന്ന ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ ജീവിതത്തിൽനിന്നൊന്നു വരുന്ന

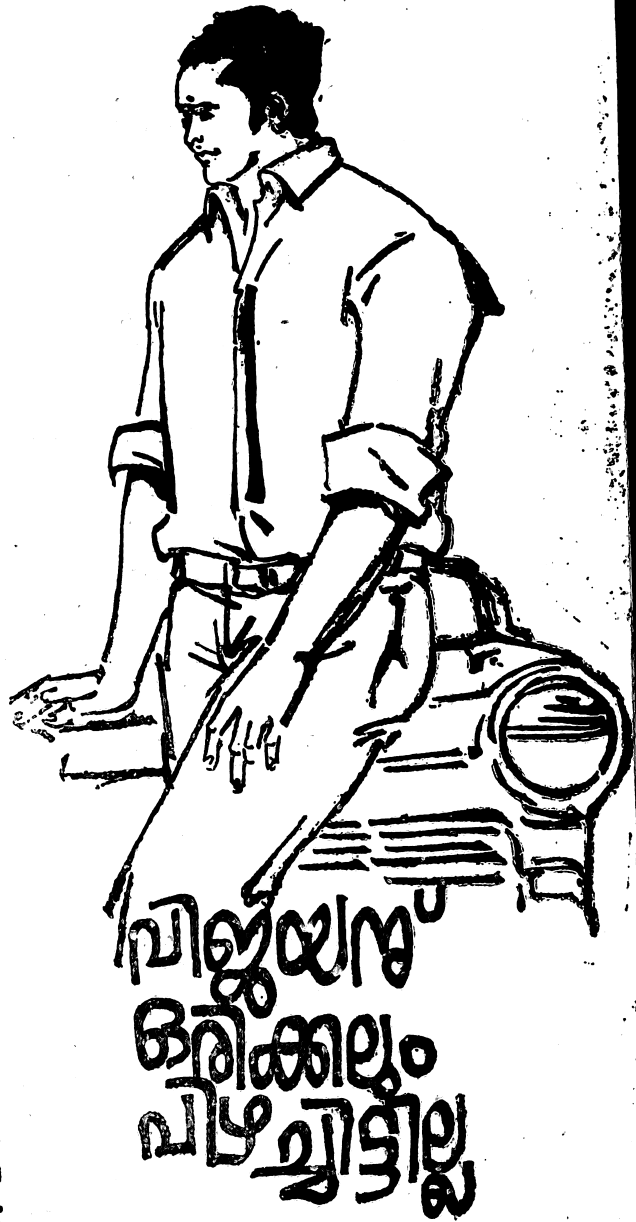
മുഴുനീളമണ്ണ ഡോക്യുമെന്ററിയുടെ രംഗങ്ങളും റീലുകളും നിവർന്നു നിൽക്കുകയാണ്.

ഡോ. പർ (താഴ്ന്നു) അതിൽ: ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കല്ലേ?

ജു: സൂപ്പർവൈസർ (തന്നോടെ നോക്കുന്നു.) അവളുടെ കാത്തു നിൽക്കുന്നു.

ഡോ. പർ എന്തുവിചാരിക്കുമെന്നോർത്തു്, വിജയൻ ചകിതനായി. ലീലയോടു് പറയുന്നതു് ഡോ. പർ കേട്ടതാണ്. ((വകുപ്പുമേധാവിയേയും മറ്റൊരാളെങ്കിലും കണ്ടിട്ടു വരാം.) എന്നിട്ടു ചെന്നു് നിലകൊണ്ടു് കടലോരത്തായിരുന്നു, അവനെന്നോക്കും? മുതലാളി കടലോരത്തു് റോഡ് കണ്ടു് എന്തൊക്കെയോ കാർത്തു് സ്വയം കാർത്തു് സ്വയം റോക്കുന്ന കാഴ്ച അവൻ കണ്ടതാണ്. അവൻ ഇതു് ആദ്യത്തെ കാഴ്ചയാണ്. ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ ആദ്യത്തെ കടലോരയാത്ര, അവൻ ചിരിച്ചുകാണും. — വാസ്തവമാണ്. വിജയൻ, സൂപ്പർവൈസർ ഇന്നുവരെ എന്തിനോക്കാനോട് റോഡിൽനിന്നും വിജയൻ ഇന്നുവരെ പോകാത്ത വിജയൻ. വിജയൻ ആരോടെന്നില്ലാതെ പറയുന്നതൊന്നും അവൻ അറിഞ്ഞതാണ്. എല്ലാം ഇലത്തു, എങ്കിലും ലീലയുടെ സ്ഥലം റോഡ് റോക്കാനായില്ല, എന്നിരിക്കെ നടുക്കൽ വയ്ക്കുന്ന സ്വന്തം വാക്കുകൾ കായിൽ മുഴങ്ങുന്നു, അവൻ എല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു, തൊട്ടരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ലീലയെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിജയൻ ഉറപ്പായി. ഈ സ്ഥലം റോഡിൽ നിന്നു് അവൾക്കു് മോചനമില്ല. അക്കാലത്തിൽ വിജയൻ സംശയമില്ല, എല്ലാം ഇലത്തു. ഒന്നിടത്തു് അന്ത്യം, ഒന്നിട

വിജയൻ
ഒരിക്കലും
പിഴച്ചിട്ടില്ല

ജു് ക്ഷേണം. അകലങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന സെനികൾ. സ്വയം പണിതീർത്ത കളികവിട്ടിൽ സ്മൃതിയും സുഗന്ധവും

ലഫരിയും നന്തനമാടി. ഇടുത്ത ലോകത്തിൽ ലീലയോട് ഏതുമെച്ചുപുലർന്ന പതിനേഴാണ്ടു്,

ഒറ്റ കല്ലൻ. ഒറ്റ കാർഡർ. കാറ്റും, ഫോണും, മകൾ മിനിയും, ഫ്റീജും, ഗ്രന്തവും.) ക്ഷേത്രം ഇരുളിലെന്നോണം ഒരു പുകഞ്ഞിനപ്പുറത്തു് മറയുന്നു. ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാറ്റും ഈ പാലത്തിൽനിന്നു് കത്തനെ താഴോട്ടു വീണെങ്കിൽ ഈ ദുഃഖം താങ്ങാതെ കഴിക്കുമായിരുന്നെന്നു് വ്ജയൻ നെടുവീർപ്പിൽ.

എന്തിനാണെന്ന വിഷാദിക്കുന്നു? വകുപ്പുസെക്രട്ടറിയെ ആശ്രയിച്ചാൽ പേരേ? എന്നിങ്ങനെ കാലിലേറ്റുന്ന ലീല വിതുസ്വയാധ്വര അതുകൊണ്ടു് ഫലമില്ലെന്നായി വിജയൻ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഇതു് റദ്ദാക്കാനാവില്ല. എത്രപേരെ എത്രവട്ടം വേണമെങ്കിലും ചെയ്ത കാണാൻ വിജയനോരുക്കമാണു്, ഒരു ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടു് ഒരിക്കലും യാചിച്ചിട്ടില്ലാത്തപോലെ യാചിക്കുന്നതിന്നു് വിജയൻ മരിക്കുന്നില്ല. എങ്ങനെ വേണമെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളൂ. സാർ, ഇതെന്റെ ജീവിതമാണു്. കടുംബം ശിഥിലമാകും.

എന്റെ വീടു്, എന്റെ മകൾ, എനിക്കു് ഞാൻ ക്ഷേമിച്ചുണ്ടാക്കിയ പണം, ഉച്ചയ്ക്കുണിന്നു് ഓഫീസിന്നു് ഭാര്യയെന്ന, രാവിലെ ഉറങ്ങാനൊരു മാറ്റു്, എന്നിങ്ങനെ എന്റെതെന്നു് എനിക്കുറപ്പുള്ളതെല്ലാം ഇല്ലാതാക്കാൻ ഈ പാവം ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടു് എന്തു തെറ്റുചെയ്തു, സാർ?

അങ്ങു് കനിയണം. എന്റെ ചിട്ട തെറ്റാനിട പരുത്തെല്ലെ ലീലയെ എന്റെ ഓഫീസിലേയ്ക്കു് മാറ്റുമറൊക്കണം, സാർ—പക്ഷേ. സർക്കാർ ക്രൂരമായി ചോദിക്കുന്നു, “പതിനേഴാണ്ടുകൊല്ലം ഒരോഫീസിൽ കിടപ്പുറുതിയിലെന്നോണം നിങ്ങളിരുപരെയും പോറ്റി; ഇനിയും സ്ഥലംമാറ്റത്തിന്നു് തയ്യാറല്ലെന്നോ? മറ്റൊരത്രയോ ദമ്പതികൾ ധൂപാന്തരങ്ങളിൽ, ഒരേ പഞ്ചായത്തിന്റെ ശമ്പളംപറ്റി കഴിയുന്നു? നിങ്ങളുടെ ഓഫീസിലേയ്ക്കു് മാറ്റംചോദിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണമെത്രയെന്നറിയുമോ?”

അതുകൊണ്ടൊന്നും ആശ ചെടിയരുതെ

ന്നും എന്നെ രക്ഷിക്കാതെ ഞാൻ പോകില്ലെന്നു് ശരിക്കണമെന്നും ലീല ഉപദേശിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുമായില്ലെങ്കിൽ, ദല്ലാൾമാരെ തേടണം, സമ്മാനങ്ങൾ വാതുറണം, പാർട്ടികൾ എറിയണം, അച്ചാറും സ്വാഷ്ട്യം വീഴ്ത്തണം—

ഇനി നടക്കാനൊരു വഴിയില്ല; തല കനിയ്ക്കാതെമരിക്കാതിരിപ്പാൻ ഇപ്പോൾക്കു ടിസെക്രട്ടറിയെ ചെന്നു കണ്ടതാണു്.

പോർച്ചുഗീസ് കതിരിട്ട വെളിച്ചത്തിൽ ഡ്രൈവർ നടുങ്ങുന്നതു നോക്കി വിജയൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. അവന്റെ മുതലാളി ഭാര്യയോടു് നണപറയുന്നതു് ഇതാദ്യമാണു്. ആദ്യത്തെ നണയോടൊപ്പം ഒട്ടേറെ നണകൾ. എന്തെന്നു നടുക്കങ്ങളാണു് അവൻ ഇന്നു് താങ്ങിയതു്, പാവം ഡ്രൈവർ. ഇത്ര അവന്റെ കരളിൽ കടുങ്ങും.

ലീല (പുറത്തളത്തിൽ കയറിനന്നുകൊണ്ടു് പതറുന്ന ശബ്ദത്തിൽ) അപ്പോൾ, അപ്പോൾ, ഇതെന്റെ വിധിയാണെന്നോ,

ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടു് ചുണ്ടു കടിച്ചുകൊണ്ടും, അകത്തു കടക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ഏക പുത്രിയായ മിനി ആകാശഗംഗകളുടെ എണ്ണം പുജ്യത്തെക്കാൾ വലുതാണെന്നു് കണ്ണടച്ചു കവിട്ടെന്നതു് കേൾക്കുകയുമായി. എന്നിട്ടും അയാളുടെ ഉള്ളിൽ അലഞ്ഞതു് ഇവിടം വിട്ടുപോ

മലയാളം മാത്രം
അറിയാവുന്നവർക്കും??

ഹയസ്വകാലത്തിനുള്ളിൽ S. S. L. C
MATRIC, P. D. C. B. A പരീ
ക്ഷകൾ പാസാകാം;
ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിക്കാൻ പ്ര
ത്യേകം ട്യൂഷൻ;
പഠിപ്പും, പ്രായവും കാണിച്ചു ഒരു
കത്തയയ്ക്കുക.

P.T. College
Manacaud.
TRIVANDRUM. 9

യാൾ തിരിച്ചു് ഇവിടം പുകാനിനിയും കാലമത്ര ഇഴയണമെന്ന ആലോചനയാ യിരുന്നു.

മിനി (അവളുടെ അമ്മയും സ്ഥലംമാറ്റം റദ്ദാക്കാനുവോതെ വിഷാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ലീലയോടു് ഒരു ഫെയ്ഡ് ഓട്ടിലെന്നോണം) ഞാനെല്ലാം പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

ലീല: (അൻപതു കഴിഞ്ഞ ഒരു ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടു് മറ്റൊരു ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടിനോടെന്നോണം) ഞാനും.

വിജയൻ (മകൾ മിനിയോടായി); നാളെക്കു് മാക് കിടയ്ക്കാതെ ഉറക്കു് ശാന്തം കിടയ്ക്കാതെ. നാളെ നല്ല മാക് വാങ്ങിച്ചില്ലെങ്കിൽ ന്നക്കു് ഈ വിട്ടിൽ ആഹ്ലാദമില്ലാ

അവസാനം സ്ഥലംമാറ്റം റദ്ദാക്കാനാവില്ലെന്നു് ഉറപ്പായ വിജയൻ അതിനു് വശംവദമായ ലീലയോടു്; നിറീസെൻ പണ്ണിക്കുടാതു്.

ലീല: എന്തു്?

വിജയൻ: പണം മുടിക്കുകയോതു്.

വിജയൻ അടുത്ത സായാഹ്നത്തിൽ അതേ കടലോരത്തു്നിന്നു് ഓത്തുപോൽ: ലീലയുടെ മണത്തോടെ മരണത്തെ തേടേണ്ടവനായിരിക്കുന്നു, ഞാൻ.

—

ശൃംഗാരശ്രുതി
(16-ൽ നിന്നു തുടർച്ച)

യായല്ല. മാസംതോറും അമ്പതും അറുപതും രൂപ അവൻ അമ്മയ്ക്കു് അയയ്ക്കുന്നു. അച്ഛൻ നേരത്തെ മരിച്ചു — ചെറിയൊരു ഹസ്സിൽ കൊച്ചുവീട്ടിൽ അമ്മ തനിച്ചു്. ഞാനയച്ചുകൊടുത്ത ടുവേണം അമ്മയ്ക്കു് അഹംഭത്തിന്നു്; അല്ലെങ്കിൽ പട്ടിണി, അമ്മയെ പട്ടിണിക്കിടാമോ സാർ... വിയർപ്പിന്റെ വില്പനോട്ടകളായി കറൻസികളായി കയ്യിൽ. അപ്പോൾ മകനായി മാറുന്നു. മകന്റെ സ്നേഹം മണ്ണാർഡറായി അമ്മയുടെ വീട്ടുറ്റുറഞ്ഞത്തുന്നു. എം. ഓ. ഫാറം പുരപ്പിച്ചുകൊടുത്തു് പുഷ്പക്കരന്റെ അമ്മയുടെ പേരും വിലാസവും ഹൃദിസ്ഥമായിക്കഴിഞ്ഞു. ഉച്ചയ്ക്കു് നേരത്തെ ലീലാർ. കത്തെഴുതാനായി

മുറിയിൽ വരും. അഡ്രസ് എഴുതികൊടുക്കേണ്ട ചുമതല.

“പുഷ്പക്കരനെങ്ങനോ ഇത്രയും രൂപ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. നിനക്കു് തൃപ്തമായ ശമ്പളമില്ലേളു് —” ഒരിയ്ക്കൽ ആരാഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ഇരുത്തിയൊന്നു നോക്കി. ഇതു കട്ടപ്പത്തിൽ അവൻ നോക്കിയിട്ടില്ല. സാറിന്റെ മനസ്സിലിരിപ്പു് മനസ്സിലായി എന്നാവാം ആ നോട്ടത്തിന്റെ വ്യക്തത.

“പുറത്തേക്കുള്ള സ്ഥിരം സരപ്പയറാണല്ലോ ഞാൻ. അടുത്തൊക്കെയുള്ള ഓഫീസുകളിൽ ചായ എത്തിക്കാറുള്ളതു് ഞാനും. ഓരോരുത്തരുടേയും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞു് ഞാൻ പ്രവൃത്തിക്കും. സാറിനെപോലെ ആ സാറന്മാരും എന്നെ കാരുമായി സഹായിക്കാറുണ്ടു്. ചെലവാക്കാനെ എഴുത്തുവച്ചു് ഒരു സംഖ്യയാക്കുന്നു ശമ്പളം കൂടിയവുമ്പോൾ അമ്മക്കുള്ളതാവും. വേറെ ചെലവുകൾക്കൊന്നും ഇല്ല. സിനിമപോലും കാണാറില്ല സാർ.”

എഴയത്തിൽ ഒരു സോഫ്റ്റ് കോർണർ അനുണ്ടായി. പുഷ്പക്കരനായി എഴയത്തിൽ ഒരു മുഴുലവശം. ആക്കം കിട്ടാത്തതു് അവൻ നേടി. അവനോടുള്ള പ്രതിപത്തികൂടി.

മകന്റെ, രവി എന്ന അനിയന്റെ, സമപ്രായക്കാരനോണം പുഷ്പക്കരൻ. പതിനാറോ, പതിനേഴോ. പുഷ്പക്കരനിൽ രവിയെ കണ്ടുമുട്ടുക അടുത്ത കാലത്തായുള്ള മനസ്സിന്റെ വിമേമമാണു്. നടത്തം, ചിരി, ശബ്ദം. വ്യത്യാസം എവിടെ? മകനെ അങ്ങിനെ ഒരിയ്ക്കലെ കാണാൻ ഒള്ളു. പുഷ്പക്കരനെ എന്നും കാണാം. ഈ വിടുതലിൽ ഒരു മകനോ!

“സാർ, നാലുമണിക്കേന്തെ വേണ്ടു്. നെയ്ത്ത് റോസ്സ് എടുക്കട്ടെ. പു പൻപഴമുണ്ടു്. നന്നാവാം അല്ലേ?”

കൊടുങ്ങല്ലൂ റോസ്സാണു്. നെയ്യുമായി പുലമ്പുമല്ല.

പുഷ്പക്കരനെത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. അവനെ നോക്കിനല്ലാർ തോന്നുന്നു. നീ എന്റെ മോനെപോലീരിക്കുന്നു. എന്റെ രവിയെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്ത പൊടിച്ചാലോ.

ചഞ്ച മനസ്സ് വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ മുന്നറിയിപ്പാണു്. മുട്ടകൾ കോടുത്തു് മനസ്സിനെ താങ്ങിനിൽക്കണം. തകുന്നവീഴാതെ നോക്കണം. മനസ്സ് ചത്തിട്ടുള്ള ജീവതം

എന്നു ജീവിതമാണ്.

“സാരാന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ. കൊണ്ടു വരട്ടെ.”

“നിന്റർ ഇഷ്ടം മോനെ.”

പുഷ്പക്കൽ ചെറുകായൊന്നു ഞെട്ടി. വിസ്മയത്തോടുള്ള നോട്ടത്തിന് ഭാവമുണ്ടായിരുന്നു.

“സാറേനെയുപറ്റി. സാറു കയ്യൊന്നോ —”

“നി പോകു പുഷ്പക്കാരാ —” തിരിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടു പുഷ്പക്കൽ ചേംയി. എന്റെ വെടിപോയി.

കയ്യൊന്നോണുണ്ടായതു്. കയ്യാൻ കടന്നു വേണോ? ശ്ലാപിന് കയ്യാൻ ചിരിയ്ക്കാനും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഒന്നു വേണ്ട. വൃദ്ധൻ ശ്ലാപി. പ്രഭാഷത്തിൽ പ്രഭാഷം. വാർദ്ധക്യമാവുന്നു എന്നതിന്റെ ലക്ഷണം.

റോഡിൽ യാർ ഉണക്കുന്ന വല്ലാത്ത ശബ്ദം. പൂർണ്ണമായൊരു മനുഷ്യരോടൊന്നു. ഏതോ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആക്സിഡന്റാവാം.

ബാക്കിക്കണിയിൽ ചെന്നു താഴെത്തന്നോക്കി. ഒന്നു നോക്കിയുള്ളു. കാനിനടിയിൽ ചോലപ്രളയം. ചിന്നിച്ചിതറിയ കല്ലുപോലെയു്.

ഈശ്വരോ, എന്തു കേറ്റിനാണു് ഈ കടുത്ത ശിക്ഷ. പാവത്തിന്റെ ഉലി കേണം. പാവപ്പെട്ട പുഷ്പക്കൽ എന്തു പാവത്തിയാണു് ചെയ്തതു്? മുറിവുട്ടി പുറത്തിറങ്ങി. പെരുവഴിയിലെ ആൾക്കൂട്ടം പെരുക്കി വരുന്നു. ജനസംസാരം പുഷ്പക്കൽ നാണു്. അവന്റെ ദയനീയമായ ജന്മമാണു്.

കാവേരി ഉറക്കെ ആത്മകഥ വായിക്കുന്നു:

എന്നെ ആദ്യം അറവെച്ചതു് — വേളക്കു പക്ഷമാണു്. കാവേരിയ്ക്കു് റിന്തമാനകാലം നഷ്ടപ്പെട്ടു. കാവേരിയെ ഭൂതകാലം ആവേശിപ്പിക്കുന്നു.

വിറയുന്ന കാവേരിയെ റെയിൽവേസ്റ്റേഷൻ റോഡ് ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. ഒരു വ്യാഴവട്ടത്തിനുശേഷം നാട്ടിലേയ്ക്കു് —

തെക്കോട്ടുള്ള വണ്ടി എപ്പോഴാണു്...?

പ്രസിദ്ധരോ പ്രശസ്തരോ ആയ സാഹിത്യസദസ്സുകൾക്കൊന്നുതന്നെ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യധനം സമീപകാലത്തേക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചില പുരാതനനഗരമാണു് കൊല്ലം. സാമാന്യമായി പറഞ്ഞുപോകുകയാണു്. ഇതിനു് കലാപരമായി ഒരുപക്ഷേ ഉള്ളൂർ ജനശതാബ്ദിയോടനുബന്ധിച്ചു് അടുത്ത കാലത്തു് കൊല്ലത്തുനടന്ന സാഹിത്യസദസ്സുകളെ ആരംഭിച്ചു. ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുക്കൊണ്ടു്, തികച്ചും രൂപമാലികമായ ചങ്ങരുകൾ എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞു് ആ ചങ്ങരുകൾ സാഹിത്യപരമായി ശരിയായ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാൻ സഹൃദയർക്കു് സാധിച്ചെന്നുവരികയല്ല. “ധിഷണ”യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ശ്രീ. ഓ. എൻ. വി. കെ. നൽകപ്പെട്ട സ്വീകരണം സദസ്സിന്റെ വലുപ്പംകൊണ്ടു് സാമാന്യം ശ്രദ്ധേയമാ

‘എന്റെ ദേഹം എന്റെതല്ല, എന്റെ ആത്മാവിന്റെ ആവരണമാണു്’

യിരുന്നു എന്ന വസ്തുത വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. എങ്കിൽക്കൂടി സാഹിത്യപരമായ ഒരു ചർച്ചയ്ക്കു് ആ സന്ദർഭവും യഥാവിതരം പ്രയോജനപ്പെട്ടതായി തോന്നുന്നില്ല. ഇത്തരം ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ശ്രീമതി മായവിഷ്ണുയെപ്പോലെയു് കേൾക്കുന്നതിലാത്രമല്ല, ഇന്ദ്രിയത്തിൽ മാത്രമല്ല, വിശ്വസാഹിത്യംഗത്തുപോലും പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരിയ്ക്കു്, അതും മലയാളിയായ ഒരു സാഹിത്യകാരിയ്ക്കു് ധിഷണയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ, വേണ്ടത്ര പ്രസിദ്ധീകരണത്തോടു കൂടിത്തന്നെ നൽകപ്പെട്ട സ്വീകരണം കൊല്ലംനഗരത്തിലെ സഹൃദയലോകത്തെ നന്നേക്കും ആകർഷിച്ചു നോയിരുന്നു.

സന്തോഷത്തോടെ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചതു് ധിഷണയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായ ശ്രീ. വി. ബി. സി. നായരാണ്. സ്വാഗതപ്രസംഗം നടത്തേണ്ടതു് ധിഷണയുടെ സജീ

വപ്രവർത്തകരിൽ ഒരാളായ ശ്രീ. എം. ജി. കെ. നായരും. ശ്രീ. എം. ജി. കെ. നായർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്തമായ സ്വാഗതപ്രസംഗത്തിൽ ശ്രീമതി മായവിഷ്ണുയുടെ കവിതയിലെ ദുർഗ്രാഹ്യതയെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും എലിയററിന്റെയും മറ്റും കവിതകൾക്കൊപ്പം നില്ക്കുന്ന അവരുടെ കാവ്യപ്രപഞ്ചം അനുഭവിച്ചാസ്വദിക്കേണ്ട ഒന്നാണെന്ന അഭിപ്രായപരമായ വസ്തുത ചുണ്ടിക്കാണിക്കുകയെന്ന ചെമ്പു. ശ്രീ. വി. ബി. സി. നായർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാതിദീർഘമായ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ മലയാളികളുടെ മുഴുവൻ മനം കവർന്നു എന്റെ കഥയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയെപ്പറ്റി ശ്രീ. മുരുകുമാരൻ എന്നവർ പ്രകടിപ്പിച്ച അഭിപ്രായം ഉദ്ധരിച്ചു. നെഹ്രുവിന്റെ ആത്മകഥയ്ക്കു് ശേഷം ഇത്രയും വിശിഷ്ടമായ അത്മകഥ ഉണ്ടാ

വിഷ്ണുയുടെ “എന്റെ കഥ”യുടെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ കവിഞ്ഞു് മറ്റൊന്നുതന്നെ താൻ വായിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം വെട്ടിത്തുറന്നു് സമ്മതിക്കുകയും, ശ്രീമതി മായവിഷ്ണുയെ ഒന്നു ചൊടിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി മാത്രമാണു് താനിതർക്കവിഷയം ഉന്നയിക്കുന്നതെന്ന വസ്തുത പരസ്യമായി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തു് ആശ്വാസകരമായിരുന്നു. അതേ സമയം ഡോ. സുകുമാരൻ വാചാലതയും വാഗ്മികത്വവും ആൾക്കർഷകരണ വൈഭവവും സംശയാതീതമായി സദസ്സിനെ ആകർഷിച്ചിരിക്കണം. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാംതന്നെ അനന്തരം പാരായെപ്പോലെ നിർവികാരതയെപ്പോലെ, ശ്രീമതി മായവിഷ്ണു അദ്ധ്യക്ഷവേഷിയിൽ ഉപവിഷ്ടയായിരുന്നു. സമീപം ഒന്നാവാതെ ശ്രീ മായവിഷ്ണു ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീടു് പ്രസംഗിച്ചതു് മലയാളനാട്ടിലെ ഒരു സഹപത്രാധിപയായ

‘എന്റെ ദേഹം എന്റെതല്ല, എന്റെ ആത്മാവിന്റെ ആവരണമാണു്’

—മായവിഷ്ണു

യിട്ടില്ലെന്ന വസ്തുത ശ്രീ. മുരുകുമാരൻ എന്നവർ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. അതോടൊപ്പം അവരുടെ ആത്മകഥയുടെ അനുബന്ധമായി “എന്റെ ചോക്ക” എന്ന പ്രബന്ധപരമ്പര അടുത്തതന്നെ മലയാളനാട്ടിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്ന വസ്തുതയും വെളിപ്പെടുത്തി. സന്തോഷത്തിലെ പ്രധാന പ്രാസംഗികൻ അന്യഥാപ്രസിദ്ധനും എന്തു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയു് പ്രസംഗിക്കാൻ പ്രഗത്ഭനുമായ ഡോ. പി. കെ. സുകുമാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഗ്മികത്വം തീർച്ചയായും ശ്രോതാക്കളെ ആകർഷിച്ചിരിക്കാമെന്നു് തോന്നുന്നതു് കാലമൊന്നുപോയ ഒരു ചർച്ചാവിഷയം ഉന്നയിച്ചു എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് എന്തെങ്കിലും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതായിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. കലാകരന്റെ സാമൂഹ്യമായ ചുമതലയെ ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള ആ പ്രസംഗത്തിൽ ശ്രീമതി മായ

എസ്. വിജയമാണു്. എഴുതിയും പ്രസംഗിച്ചും പരിശീലനം നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിജയത്തിന്റെ പ്രഭാഷണം തീർച്ചയായും, പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞു് മറ്റൊന്നുതന്നെ പറയാനില്ല. എന്റെ കഥയുടെ ഏതാവർജ്ജകതയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു എസ്. വിജയയുടെ പ്രസംഗം. നോവൽ ചെറുകഥാലോകങ്ങളിൽ സാമാന്യം പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീമതി എം. ഡി. നോക്കു ചെയ്ത ചെറു പ്രസംഗത്തിൽ തന്നിടം ഒരു മായവിഷ്ണുയായിത്തീരാനാണു് അഭിലാഷമെന്നു പറയുകയുണ്ടായി.

അതിനു് അവർക്കു് പ്രാപ്തിയുണ്ടാകട്ടെ എന്നു നമുക്കാരംസിക്കാം. പ്രസംഗകരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നു പരമ്പരയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. മനോരമയുടെ കൊല്ലം പ്രതിനിധിയായ അടുർ ബാലൻചന്ദ്രൻ പ്രസം

ഗതരിൽ മാധവിക്കുട്ടിയുടെ "എന്റെ കഥ" പേരുകേട്ട, അവരുടെ മാതൃകാ കഥയിലേക്കു നേരേ മറിച്ചു പലരുടെയും കഥകൾ സമാശ്ലീകരിച്ച് എഴുതിയിട്ടുള്ളതായിരിക്കുമെന്നും സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ വസ്തുത ശ്രീമതി മ.ധവിക്കുട്ടി അവരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ പരാമർശമായി സമ്മതിച്ചുവെന്നവസ്തുത ഇവിടെ അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ "കേളോ ജ്യ"ത്തിന്റെ പത്രാധിപരായ ശ്രീ. കെ.എൻ.പി. കറുപ്പും യോഗത്തിൽ സംസാരിച്ചു. പ്രസംഗകരുടെ പട്ടികയിൽ അവസാനമായി സംസാരിച്ചത് ശ്രീ സബാസ്റ്റ്യൻ പുതുവീടാണ്. വിമർശനം ഒരു കച്ചവടമാണെന്ന് എന്താണ് മൂന്നു വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കുമുൻപ് ശ്രീമതി മാധവിക്കുട്ടിയുടെ പിതാവായ വി. എം. നായർ മാതൃകയുടെ "മുലികാചിത്ര"ത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ച അഭിപ്രായത്തെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ്

അദ്ദേഹം പ്രസംഗം അഭ്യർത്ഥിച്ചത്. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ വിമർശകരുടെ നിലവാരം അതിർന്നിന്നും ഭിന്നമല്ലെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. കൗമാരത്തിന്റെ സൗകര്യവും മാതൃത്വത്തിന്റെ ഗാലിനതയും ഒന്നിങ്ങിയ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രകടമാകുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സാമജികവും അവരുടെ സാഹിത്യ കൃതികളിലും പ്രകടമാണെന്നും അവരുടെ ആശയങ്ങളുടെ അഗാധതയിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന് ആസ്വാദിക്കുകയല്ലാതെ വ്യാഖ്യാനത്തിന് ശ്രമിക്കുന്നത് അപ്രായോഗികമാണെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. -വാചാലരായ ഒരു പ്രസംഗമായെന്നില്ല ശ്രീമതി മ.ധവിക്കുട്ടിയുടേത്. എത്രകണ്ട് സംക്ഷിപ്തമായിരുന്നവോ അത്രതന്നെ സാമഗ്രീഭവമായിരുന്നു അവരുടെ പ്രസംഗം. സാഹിത്യകാരന്റെ ധർമ്മത്തെക്കു

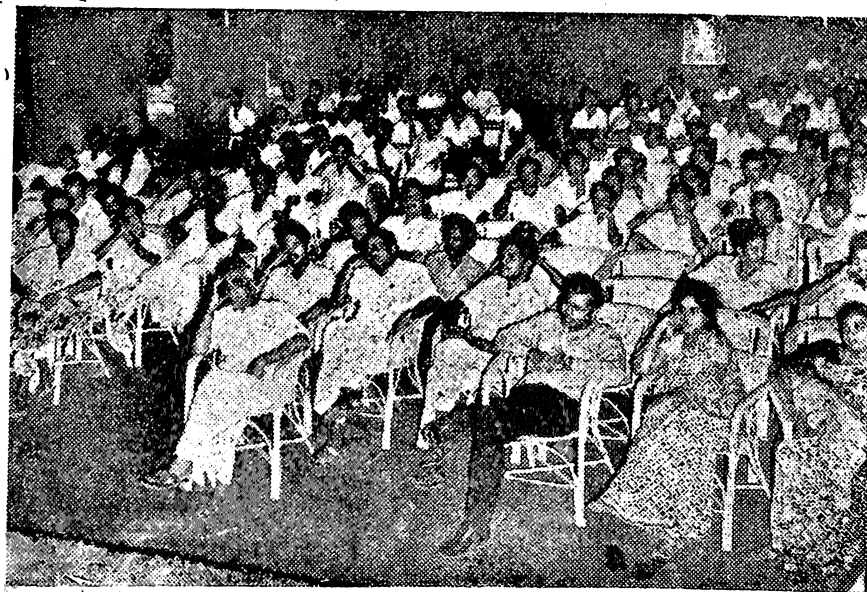
സ്വീകരണസമ്മേളനത്തിന് ശേഷമുള്ള ഒരു സൗഹൃദവേള ശ്രീ. മാധവിക്കുട്ടി, മാധവദാസ് എന്നിവരോടൊപ്പം സർവ്വശ്രീ ട്രൂപ്പ്. കെ. നായർ, മ. മാധവൻ തുടങ്ങിയവരെ ചിത്രത്തിൽ കാണാം.

"ഈ കാലഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ എഴുതിയത്..." ശ്രീമതി മാധവിക്കുട്ടിയും ധീഷണയുടെ അനുമാദനത്തിന് നന്ദിപറയുന്ന വി. ബി. സി. നായർ, മാധവദാസ് എന്നിവരാണ് സമീപം

റിച്ച് ഡോ: സുകുമാരൻ ഉന്നയിച്ച പ്രശ്നത്തെ അവർ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സ്വർശിക്കുകപോലുംചെയ്തില്ല. എങ്കിലും ആദ്യത്തെ ഓറവാക്യത്തിൽത്തന്നെ പറയാനുള്ള മുഴുപ്പൻ ആറിക്കൂക്കിയെടുത്ത് അവതരിപ്പിക്കുവാൻ അർക്ക സംഭവിച്ചു. "ഒരു പുസ്തകം എഴുതുന്നത് ഒരു യുദ്ധപ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്നതുപോലെയാണ്" എന്ന ആഭിമുഖത്തോടെയൊന്നവർ പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചത്. സാഹിത്യകാരന്റെ സാമൂഹധർമ്മം എന്താണെന്ന് അർത്ഥശങ്കക്കുടമില്ലാതെ ആ ഓറവാക്യത്തിൽ അവർ സംക്ഷേപിച്ച ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു എന്നുള്ളത് അത്യധികം ശ്രദ്ധേയമായിത്തീർന്നി. ഒരുപക്ഷേ, അവർ സ്വന്തം ജീവിതവൃത്തികൊണ്ടും സാഹിത്യവൃത്തികൊണ്ടും സമുപത്തോടെ ഒരു യുദ്ധപ്രഖ്യാപനംതന്നെയാണല്ലോ നടത്തിപ്പോന്നിട്ടുള്ളത്. അവർ ഇപ്രകാരം തുടർന്ന്: "എനിക്ക് ഞാനായിക്കാത്രമാ ജീവിക്കു

വാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഞാനായി ജീവിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് സ്വപ്നപ്രകാരമെന്ന ചിന്തയേ ഇല്ല. നിങ്ങളിലൊരാൾ ഒരു നവംസകനാണെങ്കിൽത്തന്നെയും എനിക്ക് യാതൊരു ഭാഗ്യവ്യത്യാസവും വരുത്തുകയില്ല അതേ കാലഘട്ടത്തിന്റെ വക്താക്കളാണ് സാഹിത്യകാരന്മാർ. അക്കാരണത്താൽ ചരിത്രകാരന്റെ ധർമ്മം പോലെതന്നെ സത്യം മറച്ചുവെക്കുവാൻ സാഹിത്യകാരനവകാശമില്ല. സത്യം നിഷേധിക്കുകയില്ല നേരേമറിച്ചു സത്യം വെട്ടിത്തുറന്നുപറയുകയാണ് സാഹിത്യകാരന്റെ ധർമ്മം. ചരിത്രവസ്തുതകൾ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാൻ സത്യം അക്കാരണമായ ചരിത്രകാരനെപ്പോലെതന്നെയാണ് സാഹിത്യകാരനും. അതേ കാലഘട്ടത്തിന്റെ സുക്ഷ്മവും സുഷ്ണമായ ഭാവവിശേഷങ്ങളെ സാഹിത്യകൃതിയിലൂടെ ഭാവവിശേഷമുറപ്പുവേണ്ടി സമ്മാനിക്കുന്നത് സ.ദർശനമാർ "എന്റെ കഥ"യെ

മാധവിക്കുട്ടിയെ കാണാനെത്തിയ സ്വന്തമായ സദസ്സ്

യു. ശ്രീമതി ഓധവിക്കുട്ടി പരാമർശിച്ചു. അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള അനേക കഥകളെല്ലാം തന്നെ ജീവിതത്തിൽനിന്നുമാത്രം അടർത്തിയെടുത്തിട്ടുള്ളതായെന്നും, പേരു വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ താനിഷ്ടപ്പെടാത്ത മറ്റു സഹോദരികളുടെ കഥകളും അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവർ വ്യക്തമാക്കി.

അങ്ങനെ സമൂഹത്തിന്റെ പാപഭാരം സ്വന്തം ചുമലിലേറ്റി സമൂഹത്തോടു വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ഒരു പടയാളിയുടെ ധീരത അവരുടെ സംക്ഷിപ്തമായ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. “എന്റെ ദേഹം എന്റേതല്ല; എന്റെ ആത്മാവിന്റെ ആവരണംമാത്രമാണ്” എന്ന് ശ്രീമതി മാധവിക്കുട്ടി പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ ഒരുപക്ഷേ, ആ സാമീപ്യകാരിയുടെ ചിന്ത ദാർശനികമേഖലയുടെ ഉദാത്തമണ്ഡലങ്ങളിൽ ആയിരിക്കണം വ്യാപരിച്ചിരുന്നതു്. പ്രസംഗം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരാൾക്ക് ആ വസ്തുത വ്യക്തമായിരുന്നു. ജെയിംസ് ജോസിനെപ്പോലെ മനസ്സിന്റെ അഗാധ തലങ്ങളിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങി സൂക്ഷ്മ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ഭാവങ്ങളെ ശബ്ദ പ്രപഞ്ചത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു

മാനസികാപഗ്രമനവൈഭവം ശ്രീമതി
മാധവിക്കുട്ടിയിൽ മുഴച്ചുനിൽക്കുന്നതായി
കാണാം.

എത്രയായും മായവിടട്ടിക്ക് കരുസചിക്കു
ന്നെന്നുകുവാനും അതുവഴി അവരെ കാണാ
നും അവരുടെ വാക്കുകൾ ചെവിക്കൊള്ളാ
നും കൊല്ലത്തെ സഹൃദയസദസ്സിന് സന്ദർ
ഭം പ്രദാനം ചെയ്ത യിഷണ തീർച്ചയാ
യും അനുഭവദാനം അർഹിക്കുന്നുണ്ട്, ഒരു
പക്ഷം, യിഷണയുടെ ഉദ്ദേശ്യസാധനായ
പ്രവർത്തികൾക്ക് കരളിടി ഉൾത്തള
സാധനമായ ഒരു പ്രവർത്തിയാൽ കൊല്ലം
നഗരത്തിലെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ
ഇന്നു നിലവിലുള്ള ഗൗരവമേറിയ ഒരു
വിഷയം നിഷ്കൂലമാൻ സാധിച്ചേക്കാം.
ഉദ്ദേശ്യസാധനായ ഒരു സാഹിത്യ
ചർച്ചാവേദിയുടെ അഭാവംതന്നെയാണ്
കൊല്ലം നഗരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഈ
വിഷയം.

ശ്രീമതി മാധവിക്കുട്ടിക്ക് മഞ്ജുഷ
 ഈ മലയാളനാടിനും ധ്വജനാട്യവേദി
 പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പുഷ്പഹാരങ്ങൾ
 സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ജില്ലാ കളക്ടർ
 ശ്രീ. ബാബുജേക്കപ്പ. ശ്രീമതി ലീസി
 ജേക്കബ്ബ് എന്നിവർ യോഗത്തിലുണ്ടായി
 സന്നിഹിതരായിരുന്നു. —ശ്രീമദ്കുമാർ

“പതിമൂന്നുമാസം വലിയൊരു കാലയളവുവെന്നു നീ കരുതുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നു എന്റെ വിശ്വാസത്തിൽ, എന്റെ എല്ലാമായ നീ ഒത്തുചേരുമോ എന്നു നീക്കിത്തള്ളുക. നീ സമ്മതിച്ചാലും വിസമ്മതിച്ചാലും ഈ കാലയളവിന് ഒരു കുമളയുടെ ജീവിതകാലമേ ഞാൻ കാണുന്നുള്ളൂ. നീ എന്റെ ഭാര്യയെന്ന സത്യം വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടല്ല ഞാനിതു പറയുന്നത്—” ദുരയ്യെള്ള പാറക്കൂട്ടങ്ങളിൽ കണ്ണനട്ടുകൊണ്ടാണ് വിജയേശ്വരി ഇത്രയും പറഞ്ഞത്. എന്റെ എങ്ങൽ കേട്ടിട്ടാവാം സംസാരം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എന്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. നിറഞ്ഞകണ്ണുകൾ ഞാൻ സമീപത്തല്ലുകൊണ്ട് തുടച്ചു. പ്രത്യേകിച്ചൊരു ഭാവഭേദവുമില്ലാതെ അദ്ദേഹം തുടർന്നു “നീയെന്തിനാണ് കണ്ണുതുടയ്ക്കുന്നത്. എന്റെ വാക്കുകൾക്ക് വികാരങ്ങൾക്ക് വിരാമമിടാനാണോ. ഞാൻ നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നാലും മരിക്കുവോളം വാചാലനായിരിക്കും. ആ മുതിർന്ന പ്രകാശചലയത്തിൽ നിന്നും എനിക്കൊരിക്കലും രക്ഷപ്പെടാനാവില്ല.”

നടുവു വേനൽ കത്തിക്കാളുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കുറുത്തു കരുവാളിച്ച ഭിഷാകൃതിവുണ്ട ഒരു പാരയുടെ മുകളിലിരുന്നു കാലുകൾ അലസമായി ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "നിനക്കൊന്നും പറയാനില്ല? ഒന്നാം" അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ എപ്പോഴും ഈ ചോദ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഐ.റ്റി.ഒ ഒരു ഭാര്യയായിപ്പോയ ഞാൻ ആ ചോദ്യത്തിന്റെ, കൂർത്തുവെത്തിയ മുന്നിൽ എപ്പോഴും ചുളിപ്പോകാറേയുള്ളൂ. പതിനൊന്നുമാസങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ആദ്യമായി ഞാനദ്യ മലത്ത കാണുമ്പോൾ എന്നും മനസ്സിൽ ശക്തികരുന ഈ അലസത ഒരു സമ്പത്താവാമെന്നാണ് കരുതിയിരുന്നത്. പക്ഷേ, ഈ പതിനൊന്നുമാസം എന്റെ എല്ലാ പ്രതീക്ഷകളേയും തകർത്തു കളഞ്ഞു. എപ്പോഴും ചിരിക്കുന്ന അരില ധികമായി എന്നെ ചിരിപ്പിക്കാൻ ആവേശംകൊണ്ടു എന്നെ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒന്നാം.വിൽ ഒന്നാംപർവ്വതം ചുക്കുന്നു കൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ എന്നിക്ക് ഏതായാലും ഇന്നത്തെ വേണ്ടി

നോവൽ നൂറ്

വിന്യസം

നൂ. പാലം പെണ്ണു പാവം കാത്യ. ത്തെൻ സ്വയം സമാധാനിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴൊക്കെ, ഞാൻ പകാജയ പെട്ടുകയായിരുന്നു.

“എന്നെ എന്നെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു പാഴ്ശ്രമമെങ്കിലും അങ്ങ് നടത്തിയിട്ടുണ്ടോ?”

എന്റെ നാവിൽനിന്നും, ഞാനറിയാ
തെ വീണ്ടുപോയ ഈ വാക്കുകളിൽ പൊ
ടിഞ്ഞുനിന്ന കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ, ഉദയമായ
ഒരു മനഃശാന്തതയോടെ അടുത്തു ചെല്ലി
യെടുത്തു. ഒരു സിംഗിൾറൂമിൽ പുകച്ചു
കൊണ്ടു് എന്റെ സമീപത്തേക്കുവേണ്ട
നിങ്ങളുടെ മാനം, എന്റെ കണ്ണിൽ ആ
വിശ്വസ്തതയോടെ പടർന്നുകയറി. ഞ

ମାଧବୀନିବାସ

ങ്ങൾ രണ്ടുപേരും എല്ലാം മറക്കാൻവേണ്ടി വൃഥാ പാട്ടുപെട്ടുകയായിരുന്നു. എന്റെ കവിളിൽ അമർത്തുംബിരിക്കുമ്പോഴും മനസ്സിൽ ഞാൻ ചിരിച്ചു. കഴിഞ്ഞ പതിനൊന്നുവർഷമായി എത്ര ഭംഗിയായി വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അഭിനയിക്കുന്നു. പക്ഷെ എന്റെ നിസ്സഹായതയിൽ വിടേണ നിശ്ശബ്ദതയിൽ ഒരു ഭാര്യയായി കഴിയുന്നതാണ്ല്ല അഭിനയത്തിൽ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നതു്. വയു. ഒന്നും ആലോചിക്കാൻ വയു. കാർമ്മികൾ മനസ്സിന്റെ ഭാരങ്ങളിൽ തിര തല്ലിച്ചിരിയപ്പോൾ തളൻപോകാതിരിക്കാൻവേണ്ടി ഞാനദ്ദേഹത്തെ വാഴിപ്പിക്കുന്നു. ഈ അസുഖനിമിഷങ്ങൾക്കു് ജനനമകത്തു് ആരുടെ സമരോഷത്തിനുവേണ്ടിയാണു്? എന്നിരിക്കുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടിയോ? ആർക്കല്ലൊരു അനുഭവത്തിന് അലിഞ്ഞുപിഞ്ഞു

ല്ലാതാവാനോ? എന്നും എനിക്കുതോന്നാതെ
യി അവശേഷിപ്പിക്കാൻപോവുന്ന ഒരു
സത്യം.

വിജയേശ്വരനായുള്ള വിവാഹം ഉറപ്പി
ച്ചുകഴിഞ്ഞ ദിവസം രാത്രി എന്റെ ഭേ
വിയേടത്തി എന്റെ മുറിയിലേക്ക് കട
ന്നുവന്നു. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഏടത്തി
എന്നെ ഉണർത്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു "മിനു
നി ഭഗവതിയാണ്. വിജയനമ്പോലേ
ഇത്ര നല്ല ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ നിനക്കു്
ലഭിച്ചല്ലോ. നമ്മുടെ കുടുംബത്തിൽ ഇത്ത
രമൊരു ബന്ധം അഭിമാനമാണ് മിനു."
അന്നു രാത്രി മുഴുവൻ ഏടത്തിയുടെ വാക്കു
കളുടെ പ്രകാശത്തിൽ താൻ അഭിമാനം
കൊണ്ടു. ഇന്നും ആ അഭിമാനത്തിനു കേട്ട
സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ ഒന്നുമറിയാത്ത
എനിക്ക് നാളുമുഴുവൻ ബഹുമാനിക്കുന്ന
ധനവാനായ ധീരനായ, ശക്തനായ ഒരു
ഭർത്താവിനെ മാത്രമേ കിട്ടിയുള്ളൂ. അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ മനസ്സിന്റെ ആഴങ്ങളിലേ
ക്ക് എത്തിനോക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം മാത്രമേ
നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു: എന്നും തന്നിലേക്ക് ഒ
തുങ്ങിക്കൂടാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്ന വിജയേശ്വരൻ,
എന്നെ ലൈങ്കാരവസ്തുവായിമാത്രമേ ക
ണ്ടിരുന്നുള്ളൂ. ഭാഗ്യമാർ എന്നും ഭർത്താക്ക
ന്മാർക്ക് ലൈങ്കാരം മാത്രമാണല്ലോ!

എന്റെ നിങ്ങളുടെപെട്ട നിലലോചന
ങ്ങളിൽ എന്റെ എല്ലാമായ വിജയേശ്വരൻ
രമണമായിത്തീരുകയാണ് ഞാൻ ഇപ്പോ
ഴും വ്യഥാ മോഹിക്കുന്നു. ശ്മശാനത്തിലെ
ത്തൂണുവരെ ആ മോഹമായിരിക്കും എ
ന്റെ സമ്പത്തു്: വിജയേശ്വരന്റെ കരളി
ലെ പാതവക്കിൽ ഞാനറിയാത്ത ആ
പെൺകുട്ടിയുടെ കാലടി സ്വരംകേട്ട ദി
വസം ഞെടലോടെ ഞാനോർക്കുന്നു. നല്ല
നിലാവുള്ള ഒരു രാത്രിയായിരുന്നതു്; നേ
രിയ ജനൽക്കുളിരിയുടെ നിലാവരിച്ചിറ
ങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു ചാരുകസാലയിൽ എ
ല്ലാം മറന്നു് സ്വഗന്ധിന്റെ പുകച്ചുരുള
കളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു എന്ന് എ
ന്നെ വിശ്വസിച്ചിട്ടു ആ രാത്രി. കൌതുക
വസ്തുക്കൾ കാണുന്ന കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോ
ലെ മറ്റൊരു കസാലയിലിരുന്നു ഞാൻ
എന്റെ വിജയേശ്വരനെ കാണുകയായിരുന്നു.

"മിനു ഒരു വിശ്വീകൃി ഒഴിക്കൂ..."

ഒരിക്കലും ഒന്നിലും എതിർത്തു പറയാ
നോ പ്രവർത്തിക്കാനോ കഴിവില്ലാത്തവളാ

യ ഞാൻ ഗ്ലാസ്സിൽ വിശ്വീ പകർന്നു.
ഗ്ലാസ്സുകൾ പല പ്രാവശ്യം വീണ്ടും നി
റക്കുകയും അദ്ദേഹമതു് ശൂന്യമാക്കുകയും
ചെയ്തു. മധുവീധുവിന്റെ മാടകമായ ആ
രാത്രിയിൽ നാലുമണിത്തോളം ഞങ്ങൾ
അപരിചിതരായി അന്യോന്യം നോക്കി
യിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്തുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ
ഒരു ഭാര്യയും വിശ്വസിക്കുകയില്ല. പക്ഷേ
എനിക്കതു് വിശ്വസിക്കുക മാത്രമല്ലേ തര
മുള്ളൂ. രണ്ടു മണി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമിത
മായ സ്നേഹത്തോടെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:
"മിനു എന്റെ ബുക്ക്ഷെൽഫിൽനി
ന്നും ആൻറിമെമ്മയെഴുത്ത് എന്നാണെഴു
ത്തതു്?"

വിജയേശ്വരന്റെ അതിരില്ലാത്ത ഈ സ്നേ
ഹമാണ് എന്നെ അലിയിച്ചു കളയുന്നതു്.
എന്നോടു് കൂടുതലായി പെരുമാറിയിരുന്നു
വെങ്കിൾക്കൂടി ഞാൻ സംതൃപ്തയായേനെ.
കരയാനും ചിരിക്കാനുമറിയാത്ത ഞാൻ
ആ തുളുമ്പിനില്ക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ മൂ
ന്നിൽ നിറിപ്പുകയുകയാണ്. ഞാൻ പുക
യുകയാണെന്ന് വിജയേശ്വരനിനോട്. അ
പ്പോഴൊക്കെ കൃത്രിമമായ ചിരിയുടെ ഗർ
ഭഗേഹം തേടിപ്പോകുന്ന അദ്ദേഹത്തിനോ
ടൊത്തു് ഞാനി പരന്നൊന്നമംസം എങ്ങ
നെ ചിലവഴിച്ചുവെന്നറിയില്ലപ്പോഴും വി
ശ്വസിക്കാനാവുന്നില്ല.

"മിനു എന്റെ ചോദ്യം ചോദ്യമായി
ത്തന്നെ അവശേഷിക്കുന്നതു് എനിക്കിഷ്ട
മല്ല."

ഞാനൊന്നു നടുങ്ങി. ആ നടുക്കും ഞാൻ
പ്രതീക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടായിരുന്നു. എന്തുത്ത
രം പറയണമെന്നാലോചിച്ചിരുന്ന സമ
യമിത്രയും ആ നടുക്കത്തിന്റെ അടുത്താസം
എന്നെ പറ്റിക്കുന്നിരുന്നു.

"ഇന്നലെ ഉച്ചയ്ക്കു്."

ഞാൻ കരയാതിരിക്കാൻ ശ്രമപ്പെട്ടുകൊ
ണ്ടാണ് മഴുപടി പറഞ്ഞതു്. ഉത്തരം കേ
ട്ടിരിക്കുന്ന വിജയേശ്വരൻ മധുരമായി ചിരി
ക്കാൻ ഭഗീരഥപ്രഭാതം ചെയ്യുന്നതു്
ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

"എന്നിട്ടു വായിച്ചുവോ?" സ്നേഹം
കൊടുത്തു് വീർപ്പുരുട്ടിച്ചുകൊല്ലുന്ന മനു
ഷ്യൻ. ഞാനിമനശ്ചന്യനോടൊത്താണല്ലോ
കഴിയുന്നതെന്ന സത്യമൊത്തപ്പോൾ വി
ണ്ടു നടുങ്ങിപ്പോയി.

"വായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു."

എനിക്കെ പിടുന്നെന്നോ ശക്തികിട്ടി.
ആ ശക്തി ചോന്നുപോകുന്നതിനുമുമ്പ്
ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"വേരുകൾ ഇതുവരെ ഞാൻ കണ്ടില്ല
ല്ലോ. ഉല്ലാത്ത വേരുകൾക്കുണ്ടെന്ന നശി
ച്ചുപോകും."

"മിനു നി എന്റെ ഭാര്യയാണ്.
ഞാൻ സ്നേഹിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും
ചെയ്യുന്ന എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഭാര്യ, നി
നക്കെന്നെ മനസ്സിലാവാൻ എന്തേ ഇതു

"ആ ശ്രമം നമ്മുടെദാമ്പത്യജീവിതത്തി
ന്റെ വേരുകളെ ചിലപ്പോൾ നശിപ്പി
ച്ചേക്കാതിരട്ടേണ്ടു്."

യം വൈകുന്നു?"

"എന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ വിർപ്പുവേട്ടി കാതിമിട്ടു. എന്നെ വെറുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോഴേ നമുക്ക് അകലങ്ങളിൽ നിന്നും അടുത്തേക്ക് വരാനുണ്ടായി."

ഞാൻ എങ്ങിലെഴുതി. എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. ഏകദേശം എഴുതിയപ്പോൾ അന്നത്തുണ്ടായി. പതിനൊന്നുമാസത്തെ ലാഭമായി എന്റെ കണ്ണിമയ്ക്കു കണ്ണിമയ്ക്കു. എന്റെ മനസ്സിലെഴുതുന്ന കണ്ണിമയ്ക്കു കണ്ണിമയ്ക്കു സന്തതസ്സം എന്നാണുദ്ദേശത്തിലുണ്ടാവുക? അതിനുള്ള ഭാഗ്യം എന്നിങ്ങനാകുമോ?

"ആൻറിമെമ്മയെഴുതിയിരുന്ന ആ ചുവന്ന കടലാസ് നീക്കുന്ന സൂക്ഷ്മച്ചോളം. നാം രണ്ടുപേരും തന്നെപോലെയാകുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങൾ ഭാവിയുണ്ടാക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആ കടലാസ്സിനു നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം—" ഈ വലിയ മനുഷ്യന്റെ വലിയമനസ്സിനു മുന്നിൽ ഞാൻ ഒന്നൊന്നായി മാറുകയായി. വയസ്സും മനസ്സിന്റെ വിശാലതയിൽ ഒരിടത്തും എനിക്ക് ഒത്തുനിൽക്കില്ല. ഞാൻ എന്റെ വിജയത്തേക്കാൾ മുന്നിൽ എന്നും തോറ്റു പിന്മാറിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹം തോൽക്കാനുണ്ടെന്നുനിമിഷമേ എന്നിങ്ങനെയൊന്നുണ്ടു്.

വിണ്ടും ഞങ്ങളുടെ മനസ്സുകൾ അകലങ്ങളിലെവിടെയോ കേട്ട ഒരു തേങ്ങലിന്റെ പിറകേ അലഞ്ഞുനടന്നു. കാരാറിൽ അലസമായി ഒഴുകുന്ന കരിയിലകളുടെ മധ്യത്തിൽ ശബ്ദങ്ങളിൽ ഞാൻ എന്റെ മനസ്സിന്റെ അഴിമതിയായ അവിശ്വാസനിയമായ സംഗീതം ലയിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ആ ശ്രമം പരാജയപ്പെടുന്നുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ വിജയത്തിലേക്ക് കടന്നുചേർന്നു.

"എന്റെ വിജയം. ഒഴുകുന്നതെന്തിനെന്നിയാൽ മനസ്സിലാക്കാനായിരുന്നു. പക്ഷേ, വിജയത്തിന് എന്തും ഒഴുകുന്നതെന്നാക്കി, അതിന്റെ ശക്തിയെന്നാക്കി പരിഹസിച്ചു കരയിൽത്തന്നെ നില്ക്കുകയായിരുന്നില്ലേ?"

"ശരിയാണ് മിന. ഒഴുകുന്നതെന്തിനെന്നാൽ ആദ്യകാലംമുതൽ ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്നവെങ്കിൽ ഈ പുണ്യല

മലയാളനാട്

വാരിക

വരിസംഖ്യാനിരക്കു്

ഒരുവർഷത്തേക്കു് 40-00രൂ.
ആറുമാസത്തേക്കു് 20-00രൂ.
ഒറ്റപ്രതി 00-75സ.
വിദേശങ്ങളിൽ അയക്കുന്നതിനു് വരിസംഖ്യാനിരക്കിൽനിന്നും പോസ്റ്റേജ് കൂട്ടതലായിരിക്കുന്നതാണു്.
—മാനേജർ.

ബാധമായ ദുഃഖം ഏകദേശം സന്തോഷമായിരുന്നില്ല."

ആകാശം ചുവന്നു തുടങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ മുഖങ്ങളും. റബ്ബർമുദ്രകളിലും ചുവക്കുന്നു. മണ്ണും കല്ലും പാറയും കരിയിലകളും എല്ലാമെല്ലാം ചുവക്കുന്നു. ആൻറിമെമ്മയെഴുതിയിരുന്ന ചുവന്ന കടലാസിന്റെ കട്ടത്തു ചുവപ്പ് ഈ ചുവപ്പിനെ മുഴുവൻ വിഴുങ്ങിയതുപോലെ, എനിക്കു തോന്നി. ആ ചുവപ്പുക ലാസിന്റെ ഭാഗ്യമുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ മറയ്ക്കുവാനുപയോഗിക്കാൻ എന്റെ മുന്നിൽ അട്ടുവാസം മുഴുകി. ഞാൻ ഭയന്നു വീറുചു. "വിജയം എനിക്ക് വയ്യ. എന്നെ താങ്ങിക്കൊള്ളൂ—" അദ്ദേഹം എന്നെ മാറാണെന്നു ചു. ആ വിജയത്തെ മാറിൽ എല്ലാം മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു് മയങ്ങുമ്പോൾ ഒരു തേങ്ങൽ കേട്ടു. വിജയത്തേക്കാൾ മനസ്സിന്റെ ആഴങ്ങളിലെവിടെയെന്നിന്നു് ഇമ്പപ്പുറംപോലെ പരിശുദ്ധമായ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ഗർഭത്തിലായിത്തീർന്നുപോയ ശബ്ദം. അത്യന്തമായിരുന്ന ആ വാക്കുകൾ "സത്യത്തിൽ ഞാനൊരു ശിശുവാണ്" ഉൾക്കൊള്ളിക്കുക ശിശു. അതിന്റെ മനസ്സു കണ്ടത്താൻതന്നെ അങ്ങു് ശ്രമിച്ചു. എന്നെ വിട്ടേക്കൂ. ഞാൻ ഓടുക. ഞാൻ മയങ്ങുന്നുവെങ്കിൽ ആ മയക്കത്തിലും അങ്ങന്റെ സാക്ഷാത്കാരം. അതുമാത്രം സത്യമെന്നു് കരുതും."

(തുടരും)

ഉമ്മർ, ലക്ഷ്മി, സുധീർ. ലിസ്സി എന്ന ചിത്രത്തിൽ

(8 - ൽ നിന്നും തുടർച്ച)
വ്യാധി ഹിലോസഫിത്തറവാട്ടിൽ നിന്നും ഭാഗം പററി പരിഞ്ഞു വ്യക്തിത്വം ആർജ്ജിച്ചവരാണ് പറ്റത്തുകൊള്ളട്ടേ-താവട്ടിലേക്ക് ഒന്നു മടങ്ങിച്ചെന്നു കടിയമിക്കാൻ ഉൽക്കടമായ അഭിനിവേശം ഉളവാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു ജീവന്റെ ഉല്ലാസം, പ്രവൃത്തിയുടെ ഉല്ലാസം ഒരു അനേച്ഛിതത്തിന്റെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു വസ്തുത സ്മരണിയം. അതായതു് ഹിസ്ട്രിസും ബയോളജിയും ഒരു ഒരു അനേച്ഛിതത്തിന്റെ രണ്ടു തലങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു് വ്യക്തം. ഒരു ശത ബൃത്തിനുമുമ്പു് ഉദ്വീയമൊരു സാധ്യതപോലും ചിന്തനീയമായിരുന്നില്ല. വിവിധ വിജ്ഞാനശാഖകൾ എല്ലാം ഒന്നെ മഥത്തായ ഒരു ഉദ്ദേശ്യപ്രക്രിയയിലൂടെ ഒന്നായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും തത്ത്വചിന്തയുടെയും അന്ത്യായുധനികരോ ആയ ആശയങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടുവൻ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഈ വ

സ്തുത നിഷ്പ്രയാസം ബോദ്ധ്യമാകും. ഈ ഉദ്ദേശ്യപ്രക്രിയയ്ക്ക് ഫ്രെഡറിഷ് റെൻറയും യൂങ്ക്വെൻറയും മാനസികാപഗ്രഥനം നൽകിയ സംഭാവനയും കുറച്ചൊന്നുമല്ലല്ലോ. മൊത്തം ഫലമാകട്ടെ. കഴിഞ്ഞ പല നൂറ്റാണ്ടുകളായി മനുഷ്യന്റെ കാഴ്ചശക്തിയെ പൊതുവേയും, സാഹിത്യകാരന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ പ്രത്യേകിച്ചും; സങ്കല്പശക്തിയെക്കൊണ്ടിരുന്ന വിഭാഗിയ വിജ്ഞാന ലോലകൾ, ഇന്നു അനിവാര്യമായി എന്നു തന്നെ പറയട്ടെ, പരസ്പരം ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാണെന്നുള്ളതും ഒന്നായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു കാണാം. മനുഷ്യന്റെ കാഴ്ചശക്തിയും അനന്തരം വർദ്ധിക്കയും കാഴ്ചപ്പാടിൽ പെടുന്ന ദൃശ്യത്തിന്റെ വ്യാപ്തി വിപുലതയായി വേർതിരിയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

(തുടരും)